

SZENTIVÁNYI JENŐ

TIZENKÉT HALÁLOS PERC

SZENTIVANYI JENŐ TIZENKÉT HALÁLOS PERC

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti RÖNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

ALINA ES CZESLAW CENTKIEWICZ

TUMBO KALANDJAI

DIENES ANDRÁS

FARKASLES

KEMÉNY DEZSO

A-TITOKZATOS KECSKEBAK

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1969

SZENTIVANYI JENŐ

TIZENKÉT

HALÁLOS PERC

REGÉNY

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1969

KONDOR LAJOS

rajzaival

EGY REPÜLŐÚT ÉS KÖVETKEZMÉNYEI

© Szentiványi Jenő, 1969

KÜLÖNÖS SZÁLLÍTMÁNYOK

Mit tesz az ember, ha jókedv feszegeti belülről, mert sikeresen a háta mögött tud egy unalmas repülőutat Hong Kongtól Maniláig, és most bőven sístereg bőrre a zuhany rózsájából az üdítően hideg víz? Vajon mit?! Énekel! Holmi apró dalocskákat, melyek a fülebe kúsztak a repülés végtelen órái alatt, miközben szakadatlanul dörgött a négy motor, s az idő múlását csupán az óra és a kilométermérő mutatta. Az ember ül az első pilóta karosszékében. A kormány jóformán meg se mozdul a tenyerében — nincs miért mozgatni! —, hajszálpontosan suhannak az előírt kurzuson hazafelé. Az ég szikrá-zóan kék, rajta itt-ott tejszínhabfehér felhőpamacskok. A tenger pedig az égbolt tükörképe. A Csendes-óceán most igazán csendes, jóindulatú. Rászolgált nevére. Ilyenkor, decemberben kevésbé fenyeget holmi

tájfuneszély. A rádiós tehát nyugodtan kihűszhat valahonnan a végtelenségből egy dzsesszenekart vagy táncdalfélórát.

— Ricardo — mondja ilyenkor —, parancsnokom, behoztam a Hawai Fiúkat, vagy inliább a Pago-Pago együtttest akarod hallani? Parancsolj, parancsnokom!

Mert Micuo, a rádiós, rendkívül udvarias lény. Bár Manilában született, sőt apja-anyja is, hiszen még Ku-ruszu nagyapa vándorolt be a Fülöp-szigetekre, az angolt ma is úgy sziszegi-pöszei, mintha valamelyik tokiói általános iskolában tanulta volna.

Miután a jelentésadásig tíz percük van, ám legyen! Jöjjön a Hawai Fiúk vagy a Pago-Pago gitárötös műsora a samoai antennálcrról. Hogy a két rádióállomás között sok ezer kilométer a távolság? Az egyik messze fenn északon, a másik lenn délen, az ausztráliai mérhetetlen szigetvilágban fekszik — kit érdekel? A rádióhullámnak macskaugrás. Kattan a hallgató membránja, peng a gitár, vagy pattog a dob. Az égen nem változik semmi, odalenn a tengeren sem. A négy motor megnyugtatóan dörömböl, a fedélzeten minden rendben, dúdoljunk tehát! A telefon kapcsolása körkörös, mindenki hall mindenkit, esetleg le is lehet teremteni azt, aki félrefogja a hangot. Az idők folyamán úgy összezsiszolódtak, hogy bárhol felléphetnének énekötösükkel.

Hát igen, dúdolni jó!

A zuhanyból csobogott, fröcskölt a hűvös víz. Az izzó déli napsütésből, a decemberi harminc-egynéhány fokból a szorosra zárt zsalugátérekén keresztül semmi sem hatolt be. Különben is a fürdőszoba falát, de még a padlóját is csempe borította, s a kő jeges fehérsége már maga elégséges volt ahhoz, hogy elmúljon róla a kinti forróság tikkasztó érzése.

A fürdő és a negyvennyolc órás pihenő ténye rózsaszínbe öltöztette kedvét.

És ekkor a harmadik szobában megszólalt a telefon. Követelőző csörömpölése a nyitott ajtókon bekigyózva áttört a zuhany sziszegésén. A fiatal férfi önkéntelenül megrezzent, emelte a lábát, hogy átlépjen a kád peremén. Aztán megrázta fejét, és tágabbra nyitotta a zuhany csapját.

— Nem érdekelsz, nem vagyok itthon! — dünnyögte. — Fürdöm! Ha megunod, elhallgatsz!

A csengő azonban szakadatlanul verte a riadót. Egyetlenegy pillanatra ugyan kihagyott, de csak azért, hogy újból, most már végevárhatatlanul szóljon tovább.

— Gebedj meg! — dühöngött a zuhanyozó, s amúgy csatakosan kirohant. Vizes talpa mindenütt nyomot hagyott a padlón.

Félresimította csapzott, fekete haját, s felkapta a kagylót.

— Yes! Ricardo Garcia. . . — nevezte meg önmagát.

— Carmona — tagolta egy dühös hang. — Renato-Roy Carmona, ha szabad bemutatkoznom! Mi az, máris a füledre feküdtél?! Órák óta csengetlek!

— No és? . . . — vette át Garcia nevetve a manilai International Airport, a Nemzetközi Légikikötő forgalmi főnökének modorát. — Ha nem tévedek, szabadnapos vagyok, és azt teszek, amit akarok! Nemde bár?

— öregem, hagyjuk a handabandát. Tartsd meg ósdi ékeidet! Ide figyelj! Harminc percen belül jelentkezel, és ötven perc múlva indulsz a CR—13-mal Labuanba! Végeztem!

Bumm!

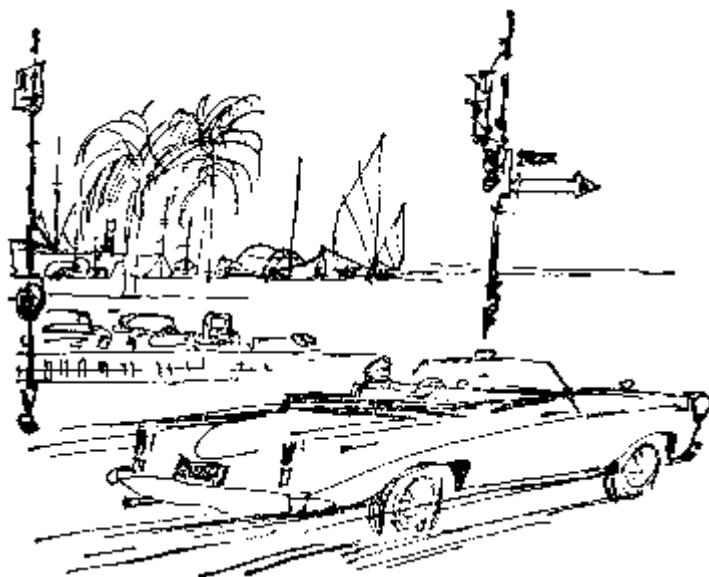
Renato-Roy Carmona, úgy is mint forgalmi főnök, egyszerűen lecsapta a kagylót.

Ricardo néhány másodpercig majdhogy bambán bámult az elnémult telefonkészülékre. Napsütötte, barna testéről tócsákba csorgott le a víz, s most benne tapics-kolt.

— No de ilyet! — mormogta elhűlve. — Renatónak, úgy látszik, agyára ment a hőség. Vagy ha nem, akkor kitört valamilyen rendkívüli világnap.

Mert a repülők pihenője szent és sérthetetlen. Ha átadták a szolgálatot, negyvennyolc óra hosszat nem vehetők igénybe. Elvben! A gyakorlat azonban olykor mást mutat. Mint ezúttal is!

Ricardo Garcia száználcvannégy centiméter magas volt, és testének súlya nyolcvannégy kiló. Nemcsak emiatt, amúgy is lusta mozgású volt egy kicsit. Most

azonban felrágatta rövid ujjú ingét, sortját, féloldalasan csapta fejébe négy aranycsíkos parancsnoki sapkáját, s az ötödik percben már meg is ugratta sportkocsiját. A Mustang bőgve elkanyarodott a régi spanyol gyarmati stílusban épült, széles verandás, emeletes ház elől, megkerült egy égővörös virágágyat, két kerékre dőlve kirobbant a tágas, pálmákkal övezett árnyékos útra.

Manila spanyol negyede délidőben vagy ebédel, vagy alszik a bőséges étkezés után. Ez a szieszta ideje, ilyenkor a boltok is lehúzzák\ redőnyüket, elnéptelenedik az utca, elcsendesedik a forgalom. Ricardo szerencséjére, így még csak egy kóbor kutyát sem gázolt el a számtalan közül, mert már a kutyák is aludtak a virágzó bokrok hűsében.

A Passigon átívelő hídnál ismerős közlekedési rendőr tétlenkedett. Amikor meghallotta a fehér kocsi sivi-tását, zöldre állította a lámpát: hadd fusson szabadon!... 10

Hogy ezeknek a repülőeknek mindig sürgős az útjuk, úgy sietnek, mintha önmagukat kellene utolérni! — csóválta megrovóan fejét. Ricardo fél kézzel köszönetet intett, és fékezés nélkül felhajtott a hídra. A folyóra ezúttal egyetlen pillantást sem kockáztatott, holott itt mindig akadt megbámulni-való. Kínai dzsunkák, maláj katamaránok, vitorlás prauk nyüzsögtek. Közöttük vágtak ösvényt dudálva a vontatók és motorosok, a halászcsonakok és a mosótek-nőnyi, gyerek eszkábálta, éppen csak úszó alkalmatosságok pedig közveszélyessé

tették a vízi forgalmat. Olyan közveszélyessé, hogy a folyami rendőrség motorosának dudája állandóan bőgött — rekedten, fenyegetően.

Lejjebb, a Passig kiöblösödő kanyarulatából az óceánjárók körvonalai emelkedtek a szétnyitható hidak ívei fölé.

No de *most* mindez nem érdekes! Mi történt odakünn az Airportban, hogy Carmona megszegte a megszeghe-telent?! A szent szabadnapot!...

Az összekötő út az amerikai negyed modern épületei közé torkollott. Sima falak, csillogó ablaksorok, bankok fényes kirakata, a világ minden árucikkét a néz-degélők elé öntő üzletházak. Itt nem alszik senki. Zajlik az élet. Teherautók rakodnak állandóan, motoros küldöncök rohangálnak megjátszott vagy valódi buzgalommal. A közlekedési rendőrök sípja szakadatlanul süvölt. Villognak a jelzőlámpák, s csikorognak a fékek. A Taft Avenue-nek azonban gyorsforgalmi sávjai is vannak, és a fényesre koptatott betoncsíkon a repülőtér már csak hét kilométer, azaz hét perc. Ricardo Garcia beletaposott a gázba. A sebességmérő mutatója gyorsan kúszott a százas vonal fölé. Diáksága színterét, az Egyetemi Város bambusz- és pálmaligetek közé ágyazott pavilonjait ezúttal figyelemre se méltatta, holott máskor

6

szívesen megállt itt, hogy betérjen a büfébe egy coca-colára, szót váltani egykori tanáraival s évfolyamtársaival, akik itt ragadtak tanársegédnek. Amikor távolról feltűnt a repülőtér vezérlőtornya, hirtelen felnyögött

— Labuan!... Es méghozzá a Nagymamával!

Mert a CR—13-as egy négymotoros, hűsztonnás, lomha teherszállító gép volt, lassú, akár egy unokáival sétálgató anyóka. Ezért is ragadt rá csúf neve: Nagymama.

A telefonbeszélgetés utáni tizennegyedik percben belökte a forgalmi iroda ajtaját, és megállt Renato-Roy Carmona íróasztala előtt. Azaz dehogyis állt. Egyszerűen beleroskadt a ventilátor szélörvénye alá állított karosszékbe.

— Megfuttattál! — mondta szemrehányóan Carmo-nának, aki a feje fölött állandóan utasításokat köpködő hangszóró szózuhatagában rendületlenül dolgozott. — Hát nincs más kapitánya a Philippine Air Lines-nek kívülem?

— Nincs! — vigyorgott csúfondárosan főnöke, egyszersmind barátja. Kékesfekete haja, zöldes árnyalatú barna bőre és pengekeskeny, horgas orra még akkor is Mefisztó-külsejűvé változtatták volna, .ha

szeme nem szikrázóan zöld, és ajka fölött nem ékeskedik nyírott, hegyes bajusz. Mindehhez ráadásul istentelenül jó repülő volt, bár nagyapja még vitorlásan járta a tengert, távolabbi ősei felfedezők és kalandorok, hogy ne mondjuk: kalózok, akik megragadtak a Fülöp-szigeteken, és sohasem tértek vissza a nemes Spanyolhonba. — Nincs, ha mondom! Ehliez a szállítmányhoz a legmegbízhatóbb együttesünkre van szükség, s ez ti vagytok! — Azzal egy papírlapot lökött Ricardo elé. — No, írd alá a menetlevelet!

Ricardo Garcia cdaf irkán totta kézjegyét anélkül, hogy elolvasta volna. 12

— Mit viszünk? — érdeklődött most már felajzva, mohón.

— Felbecsülhetetlenül értékes holmit!

— Bővebben!

Renato-Roy Carmona oly ármányosan mosolyodott el, mint egy jól képzett cselszövő szokott valamelyik hollywoodi rémdrámában, amikor éppen furfangosan csapdába akarja csalni a főhőst.

— Mondom, hogy felbecsülhetetlenül értékes szállítmányt! Egy tenyészvikát! Egy díjnyertes tenyészvikát! A labuani repülőtéren diadalkapuvál várnak benneteket a North Borneo-i marhatenyésztők!

— S közben kaján mosollyal leste gyerekkori cimborája elhült képét

— Hát valld meg őszintén, bízhatom másra ezt a drága kincset?!

Gazdái 50 ezer pezóra biztosították!

Garcia felállt, magához markolta a menetlevelet, és köszönés nélkül sarkon fordult. Az ajtóból azonban visszaszólt:

— Te sátán! Pukkadj meg! — vágta méla undorral elkeseredését Carmona kép>ébe.

A személyzeti előcsarnokban már ott sürgött-forgott teljes hajózó együttese: Mohamed Lala, a fedélzeti szerelőjük, éppen műszertáskáit rámolta rá egy villamos targoncára. Micuo Kuruszu, a rádiós tiszt, a toronyból a CR—13. naplóját hozta a hóna alatt, a navigátor, Ma-nuel Lopez pedig a szolgálatos meteorológussal tárgyalt az üvegfalú kiértékelő szobában. Rex Brandon, az együttes másodpilótája viszont nyugodtan cigarettázva várakozott az eligazításra.

— Borneo, Labuan! Micsoda ötlet! Mire hazaérünk, az utolsó zsírcseppet is kiizzadjuk a bőrünk alól! — dűnnyögte kemény amerikai angolságával. — De hát Renato azt állítja, hogy ma bolondokháza van itt. Sok a rendkívüli járat, s mi vagyunk az egyetlen mozgósítható team,

7

Nem tárgyalhattak tovább, mert megdörrent az irányítószoba hangszórója:

— CR—13 hajózoí. . . CR—13 hajózoí!... A gép a hatos számú kifutón!... Kérjük, foglalják el helyüket! . . .

Nekilódultak a tűző naptól átizzott betonsivatagnak. Fenn a levegőben, a repülőtér fölött, az „emeleteken” néhány óriás utasszállító körözött, várva a leszállási engedélyre. A legbelső kifutóról éppen indult a singa-pore-i járat, a bangkoki vonal százhusz személyese gördülőben volt a startvonal felé.

A Nagymama körül, egészen künn a végeláthatatlan repülőtér szélén, sötét embergomoly hullámozott. Olykor hárman-négyen is kilódultak a bolyból, mintha valamely eleven erő taszította volna őket elháríthatatlanul. Némelyikük bukfencet vetett a földön, aztán felkapta elgurult kalapját, és visszarohant a tülekedésbe éktelen ordítással. Szemmel láthatóan kínosan küszködtek.

— Nicsak, tömegverekedés! — állapította meg Rex Brandon érdeklődően. — Nem kellene odamennünk?

— Az a mi bikánk lesz! — fújta Garcia dühödten, és igaza volt. A dulakodás mind közelebb hömpölygött a CR—13-as sötétszürke, házmagas testéhez. A rakodótér hátsó csapóajtaja nyitva volt, és a tömegverekedés immár a feljáró hídja körül folytatódott. Az embergomoly hol nekilódult, mintha egyetlen lendülettel akarna feljutni a teherszállítóra; hol pedig visszahömpölygött, mint a partvédő gátról a hullám.

Brandon egyre kíváncsibban figyelte a hangos haj-cihőt.

— Ritka nagy cirkusz! Páratlan a manilai reptér történetében! — ujjongott, aztán hirtelen a repülőgépre fordította a szót: — Szavamra, mennél többször látom 14 ezt az ócska masinát, annál inkább egy öreg kotlóstyúk-nak nézem! Figyeljétek meg, éppen úgy guggol a földön, mint a kotlós a csirkéi fölött.

Valóban, a gép magasan szárnyazott alkotmány volt. A motorok gondolái a szárnyak alatt lógtak, s pohos teste tompa orrával, így távolból, igencsak hasonlított holmi kotlóstyúkhhoz.

— Halló, boys, álljanak meg végre! Kiloholom a lelkemet maguk után ebben a hőségben!

Hátranéztek. Az érték- és fegyverkamra felügyelője kacszótt nyomukban hordóhasával. Szeplős, kopasz fejéről csorgott a veríték.

— A legfontosabbat a nyakamon hagynák?! — mondta vádlóan.

Pisztolytáskás töltényöveket emelgetett karján. — Tessék az öt Smith-Wesson és a tartalék lőszer.

— Hát ez meg mi?! ■ — csattant fel Ricardo. — Uramisten, ez már a teteje a mai bolondünnepnek! Miért nem géppuskát hozott ennek az átkozott bikának a védelmére? És külön testőrséget ráadásul!

— Az előírás — előírás! — védekezett a raktáros szuszogva. — Tessék, itt van, olvassák! „A CR—13-as különjárat személyzete, öt fő, szolgálati fegyverrel és lőszerrel ellátandó!” Vegyék át, ide az aláírást, és volt szerencsém, alászolgálja!

Kuruszu egyszerűen nevetőgörcsöt kapott, mikor az övet derekára csatolta.

— Filmsztárnak érzem magam! Eddig nem tudtam, mi hiányzik! — mekegte. — Ez a mordály és a kellékei! Ki tanít meg a használatára?! Élcelődése kevés visszhangra talált. Társai fekete hangulatban figyelték a gép körüli dulakodást.

Egy cowboynadrágos, nagy kalapos farmer torkaszakadtából üvöltött:

— Hát döntsétek le végre lábáról ezt a dögöt! Dönt-

9

sétek le, és béklyót a csánkjára! Meddig szórakoztok ezzel a koszos jószággal?!

Ez a „koszos jószág” egy elefántnyi, komor, bronzos szőrű, vérben forgó szemű bika volt. A „szállítmány”.

Még javában dúlt a küzdelem az emberek és a bika között, amikor az együttes felkapaszkodott a Nagymama fedélzetére. Ki-ki elhelyezkedett, és savanyúan várta az elkerülhetlent. A rakodótérből zuhogás, dörömbölés, tomboló hangzavar tört a fülkébe, majd kisvártatva csapódott a hátsó ajtó, és a cowboykalapos rekedten felkiáltott hozzájuk:

— Hé, boys! Oké! Minden rendben! Szelíd jószág ez különben! Pláne hogy odakötöttük a padlóhoz! Akár ügyet se vessenek rá Labuanig! Nem kapott választ, tehát dörmögve továbbállt. Ricardo Garcia fülén kattant a hallgatópár, és máris hallotta a vezérlő torony utasítását:

— CR—13 — starthoz!... CR—13 starthoz!... Kiengedte tehát a fékeket, gyújtott, és lassan gázt

adagolt. Simán gördültek a startvonalig. Éppen hogy odaértek a fehér csíkhöz, ismét fülükbe krárogott a torony:

— CR—13!... CR—13!... A felszállási engedélyt megadom!

Felszállni. . . felszállni!

— Értettem!... Felszállok! — csikorogta dühösen Ricardo, és nekiengedte a pályának a „kotlóst”. — Mekkora céció, szentatyám, de mekkora, ezért a néhány mázsa marhahúser! Isten bizony visszaadom pilótakapitányi pátensem, vissza én! Nem marhahajcsárnak szerződtem!

Manuel Lopez, a navigátor így szólt:

— Kapitány, a kurzus 187 fok!

— A kurzus 187 fok! Rátérek! — felelte vissza szabályszerűen!

A CR—13-as immár a levegőben úszott, tehát elmű-

IÖ

lott az egyéni véleménynyilvánítások ideje. Ami ezután következik, az már szolgálat, amit csupán jól vagy sehogy sem végezhet valaki, aki a repülésre tette fel életét.

Rex Brandon, a másodpilóta, igyekezett karosszékében kényelmesen elhelyezni hosszúra nyúlt végtagjait. Amikor ez végre sikerült, elégedetten felsóhajtott, és beleborzolt lángvörös hajbozótjába.

Nemcsak az arca, keze feje is csupa szeplő volt. Bőre pecsenyepirosra sült barna napszín helyett. Állkapcsa most már ütemre mozgott. Őrölte a rágógumit. Hasztalan nyerte meg Manila teniszbajnokságát, és ért el sikereket a cselgáncsmérkőzéseken, nagyra nőtt kamaszként festett, és így is kezelte mindenki, holott évek óta kiválóan minősített tisztje volt a Fülöp-szigeti Légitársaságnak.

Nem lévén egyéb dolga, álmodozóan figyelte emelkedésük közben az alattuk állandóan változó tájat. Manila, akár egy háromdimenziós képeslap, mutogatta önmagát. Az öböl mélykék tükrén fehér hajók húztak csipkés habcsíkokat. A rakodógátaknál tehergőzösök egymás hegyén-hátán, akár szardíniák a dobozban. Emelődaruk csápoltak gémkarjukkal szakadatlanul. A kikötőpályaudvar sínpárjain mozdonyok szuszakodtak gyufa-skatulyányi vagonokat cibálva.

Mindenünnen harsogott az utakat szegélyező fasorok zöldje, a parkok virágos foltja — akár az amerikai lakónegyedre vetette pillantását, akár túl a várost kettészelő folyón, a spanyol negyedre. Lomb övezte a tavacsok homoksárga partját s a templomtornyok égbe szurkáló tüit egyaránt. Egyesegyedül az Intramuros, a bástyafalakkal körülkerített egykori várnegyed szürkéllett kopáron, ridegre kövezett utcáival.

— Nem értem ezeket a régieket! — jegyezte meg. ~ Még egy árva fűszálat sem tűrtek maguk körül. Ez a várnegyed olyan, mint valami siralomház! Kő kő há-

tán, semmi más! Valahányszor odatévedek, szavamra, börtönben érzem magam! Kérdem: hogy élhet valaki önként tömlőcben?!

— Szamar vagy, Rex! — mosolyodott el Garcia munkája közben. — Ha nincsenek azok a falak, ha nem erődítmény minden ház, mit gondolsz, meddig éltek volna hajdani lakói?

— Hát. . . — tünődő volt a válasz.

— ■ Semeddig! Azaz addig, míg az őslakók torkukra nem tették volna a kést! Nagyon rövid ideig! Ha nem tudnád, ezen a vidéken, még nem is oly rég, népi sport volt a nyakmetszés! Sohasem hallottál a fülöp-szigeti fejjavadászokról?!

Mohamed Lala, technikusuk belenevetett a mikrofonba.

— *Krisz és bolo!* — magyarázta szakértőként. — Fűrészélű tőr és csapott végű, kétélű kard! Jó nagyatyám vígan használta, mikor fejeket gyűjtött. A krisz mindmáig megvan! Remekül lehet vele szeletelni a húst! Pengéjére a próféta dicséretét edzették! Áldassék a neve!

Mert Mohamed mohamedán hitű volt, *moro*, a próféta követésére tért tiszta maláj származék, valahonnan a Sulu-szigetek tájáról.

— Mi volt tiszteletreméltó nagyatyád foglalkozása, ha szabad kérdezni? — érdeklődött mulatva Ricardo, mert már elérték utazómagasságukat, és 1500 méteren húztak Észak-Borneo felé. A radar makulátlan eget mutatott. Egyetlen felhőfoslány sem zavarta az égbolt tisztaságát. Látókörük határtalanná tágult. A sebességmérő mutatója a négyszáz szám körül ingadozott. Labuan Manilától kerekén 1200 kilométer, három rövid óra alatt lemorzsolják.

IS

J

Bekapcsolta a robotpilótát, az automata kormány szerkezetet, és kíváncsian várta Mohamed választát. ■

Lala otthagyta a szerelő kuckót, és a felvilágosítást már élőszoval adta meg a két pilótakarosszék között, a lépcsőre kuporodva. Aranybarna képéből merész, fekete szem villogott ki, selymes bajsza lecsurgott ajka két sarkánál. Puha repülősapkáját turbán módra, mélyen homlokára húzta.

— Őfelsége a nagy sului szultán, Tengku Sir Ibrahim i bin Al-Marhum tengernagya volt — mondta megjátszott göggel— Bizony!... Lopez szemüveges, komoly bagolyfeje felmerült a gépporr üvegfülkéjéből. Kezében papírlap, a manilai irányítótoronynak szánt jelentés.

— Elegánsan fogalmazol! — rázta a papírt Mohamed orra alatt. — A középiskolád dicséretére, mondhatnám; irodalmian! Méghogy admirális! Szerintem kiváló tengeri rabló volt az öregúr, őfelségével, a szultánjával egyetemben, ha nem tévedek! Sulu volt a moro piráták fő fészke. Olvashatod bármelyik történelemkönyvben, Mohamed értette és élvezte a humort.

— Ühüm! . . . — helyeselt, vakító fogsorát mutogatva. — Ez a történelmi igazság! De ahogy én kifejeztem, úgy viszont remekül

hangzik! Ám ez régen történt! Apám már itt harcolt a többi Fülöp-szigeti oldalán a japánok ellen!

Az „itt” a Manilai-öblöt beszegő Bataan-félsziget dzsungelerdeje volt, lenn a kilométeres mélységben, és Corregidor sziklaerdeje, ahol a második világháború idején hatalmas harcok folytak.

— Hát persze! — tódította Lopez. — Azt hiszem, mindnyájunk jó atyja ezt tette, még Micuoé is! Pedig ő a Mikádó szentséges oltalma alól származott ide!

Kuruszu fél testtel kihajolt a rádiófülkéből, hogy közbeszólhasson:
12

— A hazám ott van, ahol az ősök táblái függenek a házioltáron. Mi magunkkal hoztuk ide! És az öregem a manilai lövészek őrmestere! Egyébként lökd ide azt a jelentést! Itt az adási idő!

A papírlap átszármazott hozzá, s nyomban hallatszott, amint hívja a nemzetközi repülőtér állomását.

Lopez, mintegy dolgvégezetten meglökdöste Garcia karját.

— Vidd fel a Nagymamát kétezerre! Utánunk szól a levelibékánk, hogy odafenn ötven kilométeres hátszél fúj.

Ricardo behúzott a kormányba.

— Ez az első jó hír a mai napon! Finom kis hátszél, gyors érkezés! Kirúgjuk ezt a dögöt innen, s máris fordulunk haza! Utálok a labuani gőzfürdőt! Az ember tenyere összeragad a nyiroktól, ha ott kezet fog valakivel. Nem is értem, mit fálnak rajta azok a hőbörödött turisták! Mohamed is nyújtózkodott, hogy visszatérjen helyére.

— Úgy gondolom, hogy gyerekkori bélyeggyűjtő szenvedélyük viszi oda őket. Csuda klasszak voltak azok a labuani bélyegek, majd megőrültünk értük! A tapí-ros, az orangutános meg a többi. Mert a hüvelykujnyi moszkítókat és azt a púpot, amely a csípésük nyomán marad, senki sem rajzolta bélyegre! Márpedig akkor nincs, ugye? Brandon meg se nyikkant a sokrétű beszélgetés alatt. Fülelt, rágta a rágógumit, figyelte a radart meg a műszereket, jegyeztetett a fedélzeti naplóba. Mikor végül magukra maradtak, elégedetten felsóhajtott:

— Oké! Hát ezen a vacak masinán minden rendben! Már ami a műszereket illeti!...

Aztán felkelt, keze ügyébe igazította pisztolytáskáját, és lábujjhegyen, amolyan vadászléptekkel elosont a ra-20 kodóhelyiségek felé. Sokáig elmaradt, de füttyörészve jött vissza. Lecsatolta a töltényövet, felakasztotta az ajtó ruhafogasára, majd friss rágógumit dugott a szájába.

— Megnéztem azt a dögöt! — nyilatkozott. — Brrr! Úgy meredt rám azzal a kidagadó vörös szemével, hogy belém állt a frász! Szavamra,

morgott is, mint valami mérges kutya! Szerencsére a padlóhoz pányválták, moccanni sem tud! Képzeld, mi lenne itt, ha Idszabadulna, és bikaviadalt rendezne nekünk!

— Élénk a fantáziád!

— Élénk, élénk!... Hát akkor mi az ördögnek löcsölték ránk ezt a mordályt? — mutatott a pisztolyra. — A bika ellen, mondom én! Különbem sem kedvelem az effajta szállítmányt! Nem én, mióta Singapore-ból jövet kiszabadult ketrecéből az az átkozott, állatkertünknek szánt kobra. Akkor úgy üvöltöttetek ti is, mint egy megveszekedett dervis. Állandóan azt ordítottad: „Hát még mindig nem ütöttétek agyon?!” Persze hogy nem ütöttük, mert előbb félre kellett rámolnunk egy vagonnyi konzervesládát. Azóta határozottan ideges vagyok, ha kígyót emlegetnek. És most itt van a hátunk mögött ez a bika. Ez jobb talán?

Az elsőpilóta nem válaszolt Brandon szónoklatára. A magasságmérőt figyelte. Még el sem érték a kétezrest, mikor enyhén meglódult a gép. A CR—13-at elkapta a hátszél. Jóváliagyóan bólintott önmagának, és egy húzott kanyarodóval ismét a 187-es iránytűkurzusra terelte rá a Nagynriamát.

Mindoro őserdőkkel borított hegyei úsztak el éppen alattuk. Bal kézről Panay zezzugos, sziklás körvonalai tűntek fél, a láthatár alól pedig Palawan lapos csücskének kellett hamarosan felbukkannia. A mélyben Panay és Palawan között a Sulu-tenger ametisztkéken villódzó tábláját számtalan élénkzöld folt lepte el, a Cuyo-szige

13

tek nyája. A zöld töméntelen árnyalata még azt is elárulta, milyen a növényzet ruhája. A sárgászöld csíkok a cukornádültetvények, a haragoszöld szabálytalan idomok a bambuszerdők csomói, a fényes zöld sorok, tömbök a kókuszligetek, míg az aranypettyekkel tarkított szürkészöld mezők az ananásztelepítvények. A virágok harsogp .színe belefakult a távolságba és a zöld tömén-telenségbe, pedig mennyi és mily sokszínű virág áradt itt parttalanul a réteken, bokrosban, erdön egyaránt.

Ha valaki tudta, ismerte ezt, az éppen Ricardo Garcia volt.

Manuel újból felbukkant a navigációs asztal térképei, műszerei közül.

— Mi az, komám? Új szokásokat vezetünk be? Az orrunk előtt Cuyo, és te a füled botját sem mozdítod?! Talán elvesztetted és nem találd meg szülőhelyedet? Megmutassam?

Kuruszu a rádiófülkéből szintén közbeszólt:

— Már lesnek bennünket, kapitány, leadtam a családi jelzést!

Mert szokása volt a Garcia-brigádnak, mióta együtt repültek, hogy ha a Cuyo-szigetek tájára vitt útjuk, alacsonyra ereszkedtek a külső, ötös csoport fölé. Tisztelgő kört írtak le a Garcia-ültetvény házbokra fölött, és csupán akkor szálltak tovább, amikor megpillantották a lelkesen integető emberkéek mozdulatait.

Nem volt ez éppen szabályszerű história, de ki tudná megállni, hogy legalább egyetlen tekintetet ne vessen — ha útjába kerül — arra a házra, ahol megszületett, gyerekkorát töltötte, s ahol most is ott élnek szülei?

Garciát, bár egyáltalán nem lepte meg, szinte valószínűtlen jó érzéssel töltötte el társai figyelmessége. Ez már több mint hétköznapi udvariaskodás, ez az ősz-szekovácslódottak barátsága.

„Figyelem! Bekötni! — adta ki az utasítást, ne

14

hogy valakit félresodorjon üléséből a forduló lendületé, aztán jobbra csűrte a nehéz masinát. A meredek eresz-kedő-fordulóban sivitva húztak a motorok, és a tenger hirtelen feléjük szökött

Az összemosódott zöld egyvelegből rohamosan bontakoztak ki a részletek. Előbb a széles lapályt övező hegyerincek formája, majd maga a tenger felé nyitott völgykatlan, ölen a vörös bádogtetős, fehér házcsoporttal, a kopraszárító szerűkkel, a jószágtól nyüzsgő marhakarámokkal s a gyümölcscsomagoló szárnyékkal.

A vén, majdnem fekete lombú tamarindligetből kinyúló antennaárboc mutatta, hol rejtőzik szülőháza.

A liget széli keményre döngölt, hosszú páston, ahol egyaránt lehetett pónit futtatni vagy leszálló könnyű gépet fogadni, sőt akár futballmeccset vívni, már nyüzsgött az ültetvény népe. Valaki fellötte az üdvözlő rakétát: „Látunk! Itt vagyunk!”

A Nagymama dohogva lendült egyenes repülésre, majdnem az évszázados faóriások koronája fölött

Oly alacsonyan szálltak, hogy egy töredék naásod-percre tisztán kivehették az ültetvény széli dágvány-ban sziesztázó karbau, vízbivaly hátáról zöld lombbal integető dajak fiúcska vonásait.

Aztán két elsuhanó folt, egy hevesen mozgó nyitott napernyő és egy köröket leíró óriásgomba: anyja sötét-; kék selyemernyője és apja mélybarna cowboykalapja.

Ennyi az egész! De mégis milyen jó ez az egyetlen pillanat!

Mert különben mikor is látják egymást?! A szabadság ritka heteiben vagy nagy ünnepeken, amikor a manilai vén házban összegyűlik a család. Az igaz, hogy ez most rövidesen, karácsonykor esedékes.

Egyébként az „öregek” itt élnek az ültetvényen, Carlos hajózik, ahogy

egy kereskedelmi hajó parancsnokához illik, Pablo a maga tizenhat esztendejével lelkes tengerésztiszt-növen-

15

dék a cavite-i iskolán. Ramonnal állítólag egy fedél alatt lagnának, a manilai casában, ámde hogyan találkozzék egy repülő és egy meteorológus, amikor mindketten más-más időben végzik szolgálatukat?! Szobájuk ugyan egymás mellett lehet, de mégis, ha történetesen szót akarnak váltani, olykor sok ezer kilométer messzeségből beszélnek meg egymással rádión, hol és mikor kerülhetnek össze.

Ismét zsinóregyenesen tartottak Borneo felé, és felsárgállottak előttük a palawani homokdünák, mikor megzümögött a rádió.

— Apád! — jelentette be Micuo.

— Halló, papa! Minden rendben? — kérdezte apja hangja hallatán. — Anya jól van?

— Pompásan, fiam, mint mindig! Csókol! Hová cammosz ezzel az elefánttal?

— Ne is emlegesd! Kotlóstyúk inkább, avagy Nagymama. Borneóba baktatunk. Mert ha nem tudnád, felcsaptunk gulyásnak! Éppen bikát liferálunk boldog új tulajdonosának. No, viszlát, be kell jelentkezniük La-buannak!

— Akkor jó leszállást, fiúk! — s még hallotta apja jóízű kacagását, mikor már a kagylóban Micuo düny-nyögött:

— A CR—13-as, rendkívüli járat Manilából, hívja Labuan-tornyot!... A CR—13-as bejelentkezik!

— Itt Labuan-torony . . . CR—13-as . . . Hallom . . . Átveszem Manilától. . . — közölte egy kellemetlen orrhang. — Láttávolból újra vegye fel az érintkezést. . . Végeztem . . . Végeztem . . .

Ekkor jutott eszébe, hogy Cuyo felett repültükben elfelejtette szemügyre venni, vajon ott horgonyoz-e az ültetvény kikötőjében kétárbocosuk, *Gladys*, ez a szép — mi az hogy szép! —, kecses sziget járó vitorlás, kamaszkora kalandjainak felejthetetlen színtere. Most 24 persze Pablo játssza rajta időnként a rettenthetetlen tengeri medvét, ha otthon van.

Rex Brandon a kötelességteljesítés eleven szobraként újból műszerei közé és a fedélzeti naplóba merült, megosztva figyelmét a jegyeztetés és a radar között.

Az ernyőn az eddigi hajófigurák, szigetalakzatok között szabályos mértani ábrák tűntek föl. Négyszögek, téglalapok, körök. Sőt egyszerre sok hengerforma egy csomóban.

— Sandakan az ernyőn! — mondta undorral. — Van fogalmad arról, Ricardo, hogy utálok én ezt a városnak csúfolt helyet? Nincs egy tisztességes szék, amire leülhetsz, mert vagy egy angol főúri klubfotelt löknek alád holmi kékre borotvált komornyikok — már persze ha előkelő helyre teszed be a lábad —, ha meg másüvé, akkor bizonyosan összetörök alattad a bambusztákolmány. Mert egyéb választásod nincs. Vagy — vagy! És ráadásul értelmes emberi szót sem tudsz váltani senkivel, ha ugyan nem olajról vagy aranyról beszélsz! Itt csupán ez az érdekes: olaj vagy arany! Melyik bánya mennyit hozott, és milyenek ígérkeznek az új olajfúrás valahol benn a hegyek között, az őserdőben. Úgy ám! Nézd — bökött a radaron mutatkozó hengerekre. — Ez itt mind olajtartály. Egész Sandakan ezektől bűzlik. Itt a sonkás tojás is olajízű. Nesze neked, jámbor látogató!

— CR—13-as . . . CR—13-as . . . Miért nem jelentkeznek?! . . . — recsegte egyszerre csak megrovóan a kellemetlen labuani orrhang. Micuo ijedten tette jóvá a terhére rótt hibát.

Bejelentkezett újból.

— Menjen fel háromezerre, és körözzön, míg besorolom! — folytatta a náthás irányító tiszt. — Legalább húsz perc, amíg fogadhatom! Értette? Ismételje!..

— Felmegyek háromezerre, és körözők, amíg Labuan fogad — eqgíüdelmeskedett a parancsnak Garcia, és most már egyszeriben őt is ugyanolyan méla undor töltötte el, mint Rexet. Sandakan, Labuan — egy kutya! Az ember a vidám és fesztelen helyeket szereti, ahol azzal fogadják: „Halló, boys, várjatok egy kicsit, most sokan kopogtatnak! Sétálgassatok ott fenn háromezren, míg a többieket beengedem! Értettem?!...” Igen, az ilyen cimboráskodó szótól jókedvre derül az ember. Nem sa-vanyodik el a szája, s a legnehezebb ügyek is könnyedén gördülnek, ha szíves a fogadtatás.

A gép alatt most már az ősréneteg töretlen szövevénye terült el, mélyen bevágott íolyóvölgyeivel. Itt-ott sárgára aszott foltok éktelenkedtek a sűrűségben, megtűzdelve a kőolajkutak rácsos tornyaival. Jobb kéz felől a Kinibalu négyezres magasságon túlhágó csúcsa fenyegetőzött. Mezítlén szikláit ritka páraíátyol lengte körül.

— No, pajtás, ennek se lenne jó nekirepülni! — jegyezte meg Rex, aki nem sokáig tudta elviselni a szótlanságot. — Ide ugyan nem kapaszkodna fel rozzant porhüvelyünkért mentőexpedíció! Egyszer közvetlenül felette billegtem el. Annyira rögzös a tető, hogy a helikopter sem találna akkora abrosznyi helyet, ahol lehuppanhatna. De nem ám!

Ricardo csökkentette a sebességet. Kényelmesen felcammogtak a labuani torony előírta magasságra. A Kinibalu tengerpartig terpeszkedő lábánál kibontakozott. Jesselton, a nemrég még csak városnak csúfolt rozoga telepítvény villámgyorsan növekedő épületterdeje.

A kikötőben hosszú szivarnak tetsző, óriás tankhajók tucatjai. vesztegeltek rakományra várva, s az erdőszélen magas házak növekedő emeleteire rakták a daruk az építőanyagot.

— öt éve a kikötő helyén még mocsár bűzlött! Emlékszel? — mormogott Rex. — Komisz, fekete mangro-vés mocsár és ezernyi rusnya alligátor! Sötétedéskor kimásztak a partra, hogy szerencsétlen kóbor kutyákra vadásszanak. Most meg? Sétutak, higanyózlámpák, bár, este pedig a turista uraságok táncolnak a parket-*teni* Csak azt nem értem, mi hozza ide, ebbe a gőzfürdőbe ezeket a hibbant, teli tárcájú világcsavargókat. Annyi szép helye akad ennek az öreg földnek, és mégis pont ide tódulnak! Ahelyett. . .

— Ahelyett, hogy mindenki hozzánk jönne a szigetekre — vágott szavába Ricardo.

— Persze! A mi földünk a világ legszebb zuga!

Nos, ezen nem volt mit vitatni. Valóban, a Fülöpszigetek! Hány sziget is voltaképp? Garcia megpróbálta visszaidézni a számadatokat. Persze, persze, 7083 sziget, megannyi ékköve a Csendes-óceánnak, vagy inkább a Dél-Kínai- meg a Maláj-tengernek. És ebből 2441 lakott, a többin a vadon természet az úr. ötvenhat tartomány, 32 millió lakos. Így fest tehát 1965-ben a Fülöpszigeti Köztársaság. Zászlaja: piros-fehér-kék. A fehér háromszögben a nap és három csillag. Népe nyolc nyelvet, nyolcvanhét tájszólást beszél. Filippinók, azaz Fülöp-szigeti malájok, visayák, tagalogok, ilokánok, egykori amerikaiak, spanyolok, kínaiak, japánok. . . Mit tagadjuk, derűs, kedélyes társaság! Szeretik az életet!

— Ne álmodozz! — rezzentette fel Brandon. — Már háromezer-egyszáz, ha nem vetted volna észre! Túlteljesítesz! Mindjárt köhögni kezd a Nagymama ebben a ritka levegőben! Tudod, hogy háromezren felül nem szeret tartózkodni!

Micuo adni kezdett a labuani toronynak:

— CR—13 pozíciót felvette. Besoroltunk háromezren.

A tűző napsütésben különböző mélységekből, innen is, onnan is éles tükröcsillanások verődtek feléjük. A leszállási engedélyre várakozó gépek fémtestén szikrázott a fény fordulók közben.

17

Heten voltak előttük.

Labuan szinte légypiszoknak hatott Borneo beláthatatlan terjedelmű óriás szigete mellett. Amolyan száz négyzetkilométeres légypiszoknak. Mi is egy ekkora folt Borneo, avagy Kalimantan 734 ezer négyzetkilométeréhez mérve? Arra azonban untig elég, hogy magába fogadja a világ repülőhálózatának egyik legmodernebb légi kikötőjét. Legmodernebb, mert legújabb. Csupa öröm használni! Persze ha egyéb körülményeitől eltekint az ember. A vörös szemű bikától itt a fedélzeten s attól, ami odalenn reájiik vár.

— CR—13-as kezdje meg a leszállást. . . — krákkogta hirtelen a rádió.

— A tízes leszállósáv fogadja. . . Szélcsend . . . Látási viszonyok korlátlanok. . . A tízes leszállósáv . . .

Bármily unalmas az effajta szövegismétlés, végig kell hallgatni, vissza kell mondani. Biztonságot ad. A két mondat közül az egyik csak elér a pilóta füléhez. Ezért kell visszhangozni az utasítást, a torony meggyőzésére. Nehogy elkrákkogja harmadszor is.

A leereszkedés simán sikerült. A beton majdnem zökkenő nélkül csúszott a behemót teherszállító alá. Akadálytalanul kigurultak.

Futásuk gyorsan csökkent, a fékek jól fogtak. Tisztes távolban a szárnytól egy hadonászó alakokkal tele dzsip, s mögötte ketreces szállítókocsi gördült versenyt velük.

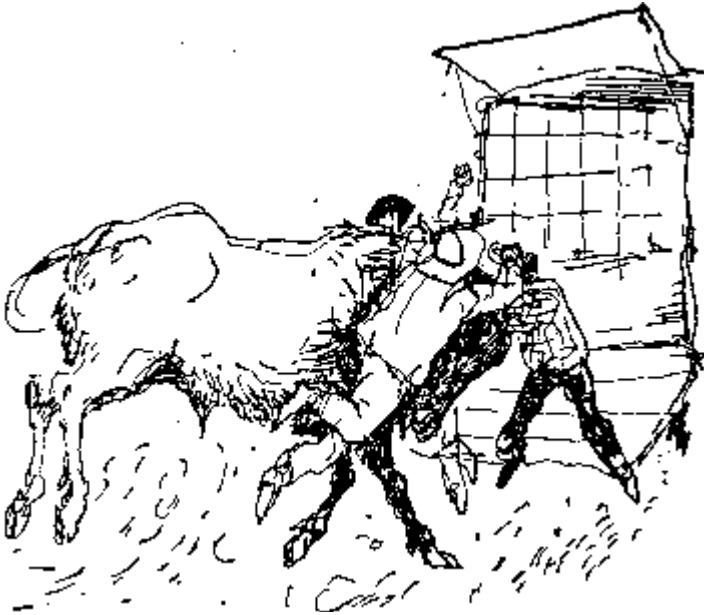
Ricardo alig csapta ki az ajtót, a forgalmi tiszt mel^lette termett az autóról. Átvette az okmányokat

— Kezdés! — kiáltotta. — Ügyeljenek a gépre! Óvatosan!

A farmercsizmás, nagy kalapos, szikár angol továbbadta a kiáltást, némileg módosítva:

— Neki, fiúk! A bikára vigyázzatok! Űgy bánjatok vele, mint egy gyenge virágszállal!

A tucatszeli tehenészlegény nekilódult a felhágónak.

A Nagymama belsejéből egyszerre dübörgés özönlött ki, szitkozódás, rekedt, dühödt bikabögés, aztán a híd-pallón levágtatott az eleven fergeteg. A tehenészlegények ott csimpaszkodtak a bronzos szőrű bikába, ahol érték. Kurta nyakán lógtak, szarvát nyomkodták lefelé, a farkát tekerték. Húzták, lökték, kormányozták. És a bika, a kápráztató fénytől vaksin, csak rohant előre, s mire magára ocsúdott volna, felhajszolták a teherkocsi ketrecébe, oda is béklyózták ügyesen. Mohamed Lala csuklott gyönyörűségében a Nagymama árnyat adó szárnya alatt.

— Tyűhaj!... Jól elbántak vele! Akárcsak egy kor-ridán a pikádorok! Mert Mohamed egyik távoli repülése során Mexikóban végigizgult egy bikaviadalt, s azóta ezt többre tartotta még a Fülöp-szigeti „népsportnál”, a kakasviadalnál is.

19

Alig néhány perce tartózkodtak a labuani betonon, de máris bőrükre tapadt valamennyi ruhadarabjuk a párás, gőzös hőségben.

Rex Brandon fancsali képpel törölgette verejtekező homlokát.

— Még tíz perc, és tele leszek vörös kutyával — panaszkolta. —

Valahányszor idevet a balsors, három napig vakarhatom ezeket az átkozott, vörös hőségkiütéseket. Egyáltalán hogy lehet itt élni?

Forróság, nyirok, vaka-rózás, olajbúz, bogarak! Itt az egyenlítő minden áldása a nyakadba szakad!

— Pontatlan vagy! — adta vissza a kölcsönt előző figyelmeztetéséért Garcia. — Ha elfelejtetted volna, az északi félgömbön vagyunk, hat fokkal az egyenlítő fölött.

A forgalmi tiszt azonban már vissza is tért. Átnyújtotta az aláírt menetlevelet, szállítópapírokat.

— Well, uraim! Részemről kész! Felőlem akár azonnal indulhatnak! Jelentsenek a toronynak! Bye, bye! Kellemes hazatérést!

Ricardo fújva csatolta le a töltényövet a vezetőfülkébe.

— Dobjátok le azt az ócskavasat! — biztatta a többieket is. — Nincs bika, pokolba a pisztollyal! — S éppen szólni akart Micuónak, kérjen utasítást, felszállási engedélyt, amikor nem várt üzenet érkezett a rádión:

— CR—13-as . . . parancsnokot a főnökhöz!...

— No, ez meg micsoda újmódi szokás?! — fortyant fel Garcia. —

Parancsnokot a főnökhöz! Tudtommal végeztünk, mehetünk haza!

Ezek az angolok mindig kifondorkodnak valamit, hogy bosszanthassák az embert! Mindjárt jövök!... — vetette oda a többieknek, és ismét fejébe csapta sapkáját. Kezét nadrágjába törölte, jókora olaj pecsétet nyomva rá. Észre sem vette mérgében. Percekig gyalogolhat ebben a gyilkos napsütésben, aníg a főépülethez ér.

De szerencséjére elcsípett egy éppen arra zakatoló poggyászkocsit.

A turbános, kávébarna dayak vezető készségesen szorított helyet maga mellett. Rövid ujjú inge szabadon lebegett dereka körül, és mezítelen lábbal taposta a gázpedált. A hőséget szemmel láthatóan kutyába se vette, csupán harciasra pödört bajusza fölött gyöngyözött néhány ritka verítékcsepp.

Merész kanyarral vitte uteisát a főcsarnok elé.

— Köszönöm, pajtás!

— Boldoggá tett, uram! — viszonzta a szíves szót a dayak sofőr olyan természetes előkelőséggel, mintha a szultáni palota lépcsőjén magas rangú vendéget fogadott volna.

A nagy üvegcsamokban a hűtőgépek fújta hús levegő ölelte körül egyszeriben. Itt bezzeg nyoma sem volt a kinti tikkasztó hőségnek! A légi járatok fülkéi előtt soknyelvű zsbongás, buzgón tevékenykedő, készséges tiszta viselők, ezernyi kérdést, kívánságot hangoztató utasnép. A szomszédos bárban, ahol a világ mindenfajta itala színesedett a tárlókban, víg hangzavar.

Garcia közömbösen vágott át az embergomolyon. A látvány hétköznapi volt számára: egy forgalmas nemzetközi repülőtér szokványos képe. Ugyanilyen ez Manilában, Singapore-ban, Hong Kongban vagy akár San Franciscóban is.

A főnöki iroda a félemeletről úgy könyökölt rá az előcsarnokra, hogy az ott tartózkodó egyaránt figyelemmel kísérhette a lába alatt nyüzsgő sokaságot és magát a repülőteret is. Az ajtón nemes egyszerűséggel ötbetűs felirat csupán: — CHIEF — FŐNÖK, ámde ez egytől egyik nagybetűkkel. A titkári szobában éktelenül csinos tünemények ültek az írógépnél.

21

— Halló, hölgyeim, a CR—13-as vagyok! — mutatkozott be. — A főnökkel van tereferém!

Az idézett mintegy varázsszóra megjelent a szomszéd szoba küszöbén. Kifogástalan, hófehér, frissen vasalt egyenruha feszült rajta ráncatlanul. Hosszúnadrágos, végiggombolt zubbony és sötétkék, csupa aranycsík sapka, mintha állandóan díszszemlére igyekeznek, valahol a boldog, mérsékelt égövű Európában, s nem a legkönnyebb ruházatot is iszamossá áztató Borneón élne.

— Fáradjon beljebb, kapitány! — mondta kimérten, mintha arra figyelmeztetné, hogy ajtót tévesztett, s hogy a hölgyekkel semmi csevegnivalója. Közben oly mereven szegezte halszemét Garcia nadrágjára, hogy az egyszeriben felfedezte, micsoda olajpecsét éktelenkedik rajta.

A fenséges repülő jelenség maga elé bocsátotta. Irodája méltó volt hozzá: szintiszta üveg, nikkell és hűvösséget árasztó műbőr. Némán helyet mutatott, s pillantása most már végleg megtapadt Ricardo sortján, valamivel az olajfolt felett. Határozottan kínos volt. Garcia már-már kételkedett abban, hogy egyáltalán nadrág van rajta. Így megbotránkozni csak egy nadrágtalan jelenségen lehet. A labuani forgalmi repülőter „tábornoka” végre rosz-szallón megköszöri torkát.

— Engedje megkérdeznem, kapitány, hol hagyta a fegyverét? Ha emlékezetem nem csal, Manilától kifejezetten fegyveres személyzetet kértünk! Világosítson fel, ha netalántán tévedtem volna! Tökéletes oxfordi angolsággal beszélt, csiszoltán, válogatott kifejezésekké, jól fészült diplomata módjára. Vagy úgy, ahogy egy ötórás tea vendégei beszélgetnek London arisztokráciáiban. Garcia megvonta váUát.

21

— A pisztoly? A fülkében, főnök! Elvitték a bikát, mit húzza hát derekamat az a nevetséges mordály?!

A labuani légiforgalmi generális most már leplezetlenül elégedetlen volt.

— Szeretném felhívni figyelmét arra, hogy mi — és ezt a személyes névmást erősen hangsúlyozta —, *minem* megalapozatlanul óhajtjuk valamely kívánságunk teljesítését. Úgy is mondhatnám: ez a Icívánság szolgálati előírás! Emiatt kénytelen leszek neheztelésemnek hangot adni nagyrabecsült manilai kartársaim előtt. . . Elvégre két és fél tonna arany, avagy ha jobban tetszik, két és fél millió dollár megfelelő biztonsági rendszabályokat kíván. Megfeleelőket, kapitány! Fegyveres biztosítást! Hát ezért!...

Ricardo azt hitte, nem jól hall. Két és fél tonna, huszonöt mázsa arany?! Ejha, ez aztán a meglepetés! A bika, az az átkozott bronzos szűrű lidércnyomás ezek szerint csupán álcázás, spanyolfal?!

De a sok aranycsíkos diplomatafőnök máris okmányokat teregetett eléje. Töméntelen okmányt, bizonylatot, tanúsítványt, a singapore-i értéktőzsde papírjait a Fülöp-szigeti Állami Banknak szóló szállítmánjról.

— ön, kapitány — hallotta a hideg, kimért utasításokat —, a felszállás pillanatától tízpercenként helyzetjelentést ad. Rádiója az ön aláírt engedélye nélkül egyetlen állomással sem léphet érintkezésbe. Köteles ellenőrizni minden szavát. A CR—13-as megszabott útvonaláról hajszálnyit sem térhet le. A legcsekélyebb szabálytalanság — és én, sajnálatomra, gondoskodni lennék kénytelen, hogy elveszítse kapitányi pátensét, repülési jogosítványával egyetemben. Mondta, mondta, gépiesen, szenttelenül, holott elég lett volna ennyit szólnia:

— Öreg cimbora, fene sok aranyat viszel, tehát félre a mókával, ügyelj erre a vacakra, a mindenségedet!

22

No, ha ennek a meredt angolnak katonásdi kell, legyen!

— Yes, sir! — pattogta Garcia. — Parancsára, értettem! Kérek engedélyt a feladat végrehajtására! — Csakhogy rákacsintott a skatulyából kihúzott labuani főnökre, amivel sikeresen tönkretette az elért hatást.

Nos, ami ezután történt, az valóságos bolhacirkusz volt. Ahelyett hogy szép csendben a Nagymama mellé gördült volna a szállítókosci, feltűnés nélkül berámolni a milliós terhet, süvítő szirénaszóval elővágatott valahonnan egy állig felfegyverkezett maláj rendőrrel telezsúfolt riadóautó, mögötte az aranyat szállító páncélos, s a sort ismét egy szirénáját bőgető rendőrkocsi zárta be. Sorfal a páncélostól a Nagymamáig, röpködő parancsszavak, akkora feltűnés, hogy a kilátóterasz megtelt kíváncsiakkal, akik legalábbis azt hitték, lázadás tört ki a repülőtéren.

A forgalmat gondosan elterelték közelükből. A szomszédos kifutósávokat szabaddá tették mellettük. A CR— 13-as úgy rohanhatott végig a több kilométeres betoncsíkon, mintha egyedüli birtokosa volna a roppant légi kikötőnek.

Ezúttal Brandon vezette a gépet. Szeplős képén elégedett vigyor, mint lelkes diákén a jó felelet után. Eleme volt a repülés, akár a halnak a víz. Most nem fűszerezte a múltó perceket epés megjegyzéseivel, még a hőségkiütésekre sem panaszkodott. Ezek a földi gyarlóságok csupán akkor foglalkoztatták, ha tétlenségre kényszerült másodpilótái mivoltában, mert a kormány Garcia kezében volt.

Mohamed Lala ott fülelt a fülkében szótlánul mindaddig, míg az előírt utazómagasságra, kétezer méterre érve, meg nem győződött arról, hogy a négy motor egészségesen dörög, valamennyi műszer szabályosan je

23

lez, s így a fedélzeti technikusnak az égvilágon semmi érdelemes dolga nem akad többé.

Micuo elfurakodott mellette, hogy Lopez markába nyomhassa az utánuk küldött legfrissebb időjárásjelentést. Felhőtlen égbolt, szélcsend, alkonyatra párasodási hajlamosság. Látási viszonyok százszázalékosak, azaz tökéletesek.

Lopez nyakig merült a munkába. Az, hogy tízpercenként helyzetjelentést kellett adniuk, számára any-nyit jelentett, hogy szakadatlanul pozíciószámítással kellett foglalkoznia. Északi szélesség ennyi foka, ennyi perce, keleti hosszúság fok, perc . . . az ember csak győzze szerkesztéssel, táblázattal, logarléccel!

Mohamed némi kis ideig a tétlenség gyönyörűségével kémlelte társa buzgó munkáját, majd tűnődve felsóhajtott:

— Hej, h e j ! . . .

Garcia régóta ismerte Mohamed egyéni tüneteit.

— No, micsoda korszakalkotó gondolat gyötör? — firtatta.

— Az jutott eszembe — válaszolta Mohamed ábrándozva —, feltéve, hogy tiszteletre méltó nagyapám most élne, és még szokás lenne közöttük a kalózkodás, s ha ő tengerész helyett repülő volna, akkor *ezt* — mutatott hátrafelé, ahol a raktárrekeszekben az aranyládák pihentek — bizonyára nem hagyná ki! Hű, micsoda ribilliót keltene Suluban egy ilyen mérhetetlen zsákmány !

— Süsd meg gálád ötleteid! — torkolta le Garcia mulatva. — Tudod, nem vagyok hajlamos az idegeskedésre! Egy eleven bika még csak-csak izgat a fedélzeten, ámde arany. . . az nem öklel, és nem rúgja ki a gép fenekét. Pucolj innen!

Múltcik a negyedórák eseménytelenül, csendben. A radaremnyő a megszokott közönséges jelenségeket muto

24

gatta: a szigetkéek térképen is rögzített formáit, nagy ritkán egy-egy hajó körvonalait. A Sulu-tengernek ezen a táján kicsi a hajóforgalom. A Tubbataha Riff, ez a majd száz kilométeres korallzátony lengette lenn kókuszpálmáit. Ricardo elmélázott. Tán tizenkét éves lehetett, amikor egy nyáron apával a *Gladysen* idevitorláztak teknősbékatojáást gyűjteni. Tízezerszámra ásták ki a homokból, és száz- meg százezernyi maradt ott. Csudálatos, kalandos napok voltak. Táború az a pálmák alatt, rákfogás csupasz kézzel, bűvárkodás a sekély lagúnákban, ezernyi szivárványos színű halfajta között, ráadásul egy puskavégre kapott cápa . . .

— Rex — abajgatta meg hirtelen Brandont, aki most már átadta magát a semmittevésnek, bekapcsolva a kormányzóautomatát. — Miért hasznos a teknősbékatojás?

— Tudja az ördög! — hanzzott a velős válasz.

— Hiányos a műveltséged! Olajat ütnek belőle. Meg akarta magyarázni azt is, hogy az olajból viszont arckrém és gyógyszer gyártanak, de ez a felvilágosítás mindörökre benne ragadt. Közben ugyanis ismét a radarra pillantott, és elfelejtette, mit akart mondani.

A radaremnyő bal felső szektorában, a háromszázadik fokbeosztás körül olyasmit látott, amit eladdig csupán rajzban, a meteorológiai tankönyv lapjain. A csillogó pontocskák rétes módra összecsavarodott felhőkígyót jeleztek.

Meglepetésében hosszan füttyentett.

— Lopez, gyere ide! Hagyd a magasabb matematikát! Siess! — S a felfedező fölényével a radarra mutatott. — Ide süss!

Manuel szeme kimeredt.

— Húha!... — hökkent fel — te, ember. . . hiszen ez, szavamra, ez egy keletkező tájfun magja!... Micsoda szerencse! Elcsíptük születése pillanatában!

24

A vibráló pontok jelzése szerint a felhőkígyó lassan, kényelmesen forgott tovább az óramutató ösvényén. Feje már túlhaladt a hármas szám helyén, hogy a négyeshez közeledjék.

Lopez a radar különböző skáláit egyeztetette. Távolságot, magasságot, sebességet jegyzett lázas igyekezettel. Elhatalmasodott rajta az izgalom. Micsoda lelet! Soha egyetlen repülő sem botlott bele egy tájfun magjába, amint szemre ártatlanul, majdhogynem nyájasan ke-

reng-forong a különben makulátlan tiszta égbolton. Pedig, szentatyám, mi támadhat rövidesen ebből az önmagába csavarodó felhőcskéből! Micsoda süvöltő, tengert túró, földet taroló, pusztító borzalom! Képtelen volt pillantását elvonni a radarról.

A rádióst hívta:

— Micuo, ha istened van, azonnal behozod a manilai Meteort...

Hallod? Azonnal!

— Ne bolondulj! Most kell leadnom Labuannak a hely zet j jelentést!

Lopez üvöltött:

— Manilát mondtam, Manilát! Az ördög vigye La-buanodat! Tájfun van az orrunk előtt! Értetted?! Tájfun! — s izgalomban topogva táncolt.

Garciára átragadt az izgalom.

— Várjon az a kinyalt fickó! Manilát hozd! — döntött a vitában.

Mi történhetik? Majd legfeljebb felelősségre vonó sürgönyt küld Carmonának ez a levegő-tábornok. Renato-Roy pedig kiereszti a hangját, és rendez holmi lát-szatletolást. Azaz dehogyis rendez! A tájfun, bármelyik tájfun, végveszélyt jelenthet hajónak, szárazföldnek, ezernyi embernek. Márpedig az ember előbbre való millió kiló aranynál is.

— Megpróbálom! — törődött bele Micuo, és a fejhallgatóban pattogni kezdett a világűr, valamint Ku

25

ruszu hangja, amint a meteorológiai szolgálat hívójelét ismételtette fáradhatatlanul.

Kisvártatva, a sok száz kilométeres távolságból torzítottan, megszólalt a keresett állomás:

— Hallom . . . Itt Meteor Manila . . .

— A tumusvezetőt kapsold!... A turnusvezetőt akarom!... — *akarom*, így mondta Lopez felindultságában.

— Jó, jó, de ki vagy? — érdeklődött nyugodtan a manilai rádiós.

Manuel ordított:

— Ha ilyen kíváncsi vagy, hát egy ócska masina vacak navigátora a Sulu nevű pocsolya felett! A nevem: Lopez! Ennyi elég, vagy külön kérvényt is nyújtsak be hozzád?

A rádiós megbántottan morgott:

— Nagyon fel van vágva a nyelved, komám! Udvariasabb is lehetnél!

— De aztán kattanás következett, és egy új hang:

— Meteor Manila. . . Szolgálatvezető. Tessék!

Garcia oldalba lökte Lopez, fél szemét a radarra függesztve. A felhőkígyó most már mindinkább vastagodott, növekedett is. Brandon,

más utasítás híján, tartotta az eredeti irányt. A CR—13-ast egyenesen a tájfun magja felé vitte.

— Az adatokat add le, ne hóbörögj!

Manuel időközben lerázta magáról a manilai rádiós értetlensége feletti dühét. Nyugodtan, szabályszerűen elsorjazta a gép adatait, majd mélyet lélegzett.

— Rendkívüli közlés — mondta. — Helyzetünktől hetven kilométerre, 300 fokon északnyugatról, kialakuló tájfun van. A felhőalap tengerszint feletti magasság ötezer méter, hétezen tetőzik. Forgási sebessége 110 kilométer. Észak felé távolodik óránként ötven kilométerrel!

— Indul a magnetofon! Ismétlje! — rendelkezett a

33

távoli hang. — Tartsa továbbra is az összeköttetést Azonnal útvonalmódosítást közlünk!...

Kuruszu az adás szünetében férhetetlenkedni kezdett:

— Labucin. . . Már igazán le kellene adni!

Lopez torkára forrasztotta a szót:

— Át ne merj kapcsolni!

Kuruszu kivételével valamennyien a radaremyőt lestek. A tájfunmag tekercse belülről sötétedni kezdett. A kígyóvonalak elszürkültek, csupán a szélük maradt továbbra is vakítóan ezüstös. A mag lassan farkat eresztett lefelé.

A hangszóróban ismét megkoccant a manilai meteorológus tompa szava:

— CR—13-as. . . Térjen ki északkelet harminc fokra, a Cagayan-szigetek magasságáig. Ha elérte, felveheti jelenlegi kurzusát Manila felé... Értette?! Ismétlje! Helyes! A közlésért köszönet!

Garcia bekapcsolódott a párbeszédbe:

— Ramon, te vagy?

Bátyja meglepetten felkiáltott:

— Ricardo?! Azt hittem, békésen alszol otthon! — aztán nevetett. —

Ámbár gondolhattam volna! Nélküled nem eshetik meg semmiféle zűrzavar! Ha valami szokatlan történik, te feltétlenül a helyszínen vagy! No, repüljetek nyugodtan, most már nem fogtok beleszállni gyanútlanul a pokolba. Viszlát, kapcsolj ki, dolgom van!

Micuo rátekert a labuani légi kikötő hullámhossz-szára. Azaz csak rátekert volna. Közben átsiklott az általános sávon, és ott is ragadt, mert amit hallott, nem engedte tovább:

— Itt Meteor Mauiila! Mindenkinnek, mindenkinnek! A Sulu-tenger térségében a Tubtataha Rifftól északra tájfunriadó! Palawan, Puerto

Princesa, riadó, Dumaran, Culion sziget, Calamian Grand, riadó, riadó! Valameny

27

nyi repülőnek: Palawan és Cagayan között a Sulu-tenger veszélyes övezet. Kitérni Palawan-nyugatra! Valamennyi hajónak: a százhuszas keleti hosszúságon az északi szélesség kilencedik fokától tájfunveszély! Riadó, riadó! Haladási sebessége óránként nyolcvan kilométer.

— Már nyolcvan kilométer! Az iir.ínt csupán ötven volt! — mormolta fejcsóválva Lopez.

A CR—13-as méltóságteljesen dübörgött tova a Cagayan sziget irányába, erősen keletre fordulva eddigi menetirányától.

A tájfunmag kisodródott a radarenyő felső bal szektorából, s az égen parányi báránfelhő sem mutatkozott sehoh. Ám a légsúlymérő tűje egyre lejjebb-lejjebb vonult: hétszáznegyvenöt-hétszáznegyven. . . — ahogy szaknyelven mondják: kezdett kialakulni az alacsony légnyomású terület.

No de ez sem tart sokáig! A Nagymama hamarosan átlebben olyan térségekre, ahol nem jósol többé veszélyt a barométer esése.

Micuo egy pillanatra otthagyta fülkáját, betért a pilóták közé. Sárgás arcán zavart mosolygás.

— Phű, micsoda botrányt rendezett velem az imént Labuan a késés miatt! Azt hiszem, máris repül nyo-mxmkbán a fegyelmi bejelentés Manilának, a repülési utasítások megszegése miatt!

— Nem tartottál neki dajkamesét a tájfunról? — érdeklődött a parancsnok.

— Miért?! — vonta meg vállát KumsziL — Kívül esnek a körzetén. Különben is ha van fülük, hallhatták a riadót!

Brandon vihogni kezdett:

— Kaján ördög vagy, Micuo! Hagyod, hogy hiába verejtékezzen dörgedelme megalkotásán, mely odahaza a papírkosárba kerül Szavamra, nem értelek! Hát nincs benned semmi emberbarátság?

27

Micuo félrehúzta száját:

— Három perc alatt leszoktatott róla! Már mint ő, a labuani repülőtá bomok. Egyébként is már nincs joga kiáltozni utánunk! Időközben átvett bennünket Manila.

A radaron a jobb szektornegyedben felsejlett Negros nyugati csücske. Cagayan elmaradt mögöttük. Visszakanyarodhattak északi irányba, szálegyenesen Mindoro felé. Batangasnál elérik Luzont, onnan pedig rövid macskaugrás a hazai repülőtér.

Sietve leadta Maniüának az üzenetet:

— A CR—13-as fedélzetén minden rendben . . . Helyzetünk . . .

Az égbolt kékllett, a tenger is, holott a láthatár hajlatán túl bőszen süvített, egyre inkább erősödően, az imént megszületett szélvihar: a tájfun.

Egy órával később Renato-Roy Carmona tengerészpipáját rágcsálva fogadta Ricardo beszámolóját. Alulról föKelé sandított rá, akár egy csínytevő gyerek a számonkérés előtt.

— Kezdd meg újra a szabadnapodat! — mondta oly közömbösen, mintha az égvilágon semmi különös sem esett volna meg reggel óta.

— Nincs egyéb mondanivalód? — faggatta Garcia mindinkább paprikásan.

— Ugyan mi lehetne?... — dörmögte Carmona a pipacsutora mögül.

— Hát akkor vedd tudomásul, hogy te vagy a világ legátkozottabb galibakeverője! És ráadásul bohóc is vagy! — Garcia most már tájtékozott. — Nekieresztesz egy képtelen helyzetnek, holmi vacak bikával, és azt se mondd: bikkmack! Hallgatsz, mint a csuka, arról, hogy mi következik! Aztán az ember csak áll hülyén, és tátogat, amikor egy pimasz labuani vadidegen eléje találja a meglepetést! Ez szerinted barátság, mi?!...

28

Carmona végre félbehagyta a csutorarágcsálást. Mentetgetőzés helyett egyszerűen elvgyorodott.

— Mondd, fogtál te már dobszóval papagájt? — érdeklődött jókedvűen, s mert Ricardo felelet helyett levegő után kapkodott, megmagyarázta rejtelmes kijelentését: — Mert én még nem! Vagy úgy véled, a Manila Timesban meg kellett volna tán hirdetnem, hogy ekkor és ekkor öt ostoba fickóval egyetemben itt és itt található huszonöt mázsa arany? Nem ettem meszet! Jobb, ha te dühöngsz, mint hogy én sirassalak! Barátom, ha nem tudnád, nagy csábító ennyi kincs! Mi a biztosíték arra, hogy ha én előre elmondom nektek a feladatot, valamelyikőtök nem kottyantja el csak úgy, di-csekvésből? Semmi, barátom, semmi! Márpedig a gengszterek még nem vesztek ki egészen!

— Repülőgépes gengszterek!

— Láttam! Moziban! —^ tette le az utolsó garast Carmona, s ez olyan lehetetlen érvelés volt, hogy kizárta a választ. — Egyébként a tájfunotok remekül fejlődik. Itt a legfrissebb Meteor-jelentés róla: a Carola Puerto Princesa magasságában a nyílt tengeren észak 350 fokra tart. Éppen most állítom le az odafelé irányuló helyi járatokat. Benyomta a mikrofon gombját.

— Puerto Princesa és Culion felé a menetrendszerű helyi járatok indulását a tájfunveszély miatt bizonytalan időre felfüggesztjük. Az érdekelt utasok jegyeiket a pénztárnál visszaválthatják! Elnézésüket kérjük!

Aztán átszólt a hangárfelügyelőnek:

— Mr. White, kérem, készítse elő a mentőrepülőgépeket! Ne adj' isten, de szükség lehet rájuk ott Palawan körül. — És mert Garcia továbbra is ott tétlenkedett az íróasztal előtt, rászólt: — Menj már, aludd ki magad! Álmodj arról, hogy valószínűleg megmentettetek jó néhány tucat emberéletet!

29

2.

ÖREG REPÜLŐGÉPEK TEMETŐJE

Huszonnégy órával később a Carolának elnevezett tájfun változatlanul Puerto Princesa környékén vesztegelt egy helyben forogva.

Rendhagyóan viselkedett. A Tub-bataha-zátonyok és Palawan között ugyan alaposan megtépdesett fél tucat halászbárkát, és derékba törte egy kicsiny helyi gőzhajó kéményét, letépve a raktárhelyiség fedelét is, egyébként különösebb bajt nem okozott. A kellő időben meghirdetett riadó elnéptelenítette a száguldása útjába eső tengervidéket. A távolabbi körzetekben csupán a magasodó hullámjárás adta hírül, hogy valahol tájfun próbálgatja erejét.

Két nappal később pedig a Carola egyszerűen eltűnt a meteorológiai jelentésekből. A riadót a veszélyeztetett területeken feloldották. Többé senki sem beszélt róla.

Küszöbön állt a karácsony, s ez elsöpört minden egyéb beszélgetési tárgyat. Mert ez az ünnep a Fülöp-szigeteken háromnapos népünnepe. Ok a vigadalomra, tűzijátékra, tánra, boldog, önfeledt ajándékozgatásra, amikor egyetlenegy dolog a lényeges, mennél több jókedvvel megtölteni az ünnepek óráit.

A spanyol negyed pálmaárnyékos utcáin pattogtak a petárdák, durrogtak a tüzes békák. A kertekben szivárványos fényt hintettek szerte a fák ágaira aggatott tarka lampionok. Csillagrengeteget szóró rakéták futottak fel a bársonyos éjszakai égre, elragadtatott kiáltozást csalva

43

ki a szemlélődökből. Tűzkerekek görögtek, arany- és rózsaszín láva zuhogott alá. Mindenfelől gitár pengett, pergett-pattogott a dob, trombita sikongott.

Garciaék kertjében mélyen, sötétvörösén izzott a kemencegödör parázshalmaza. Miguel Garcia, a családfő, emberemlékezet óta

sajátkezüleg szakácskodott a karácsonyi vacsora fő fogásán, a déltengeri módra elkészített peccenyén. A négyyszögletes kemencegödröt is ő ásta meg. Kibélelte máglyán tüzesített terméskövekkel, banánlevelekkel teregette be, gondosan rájuk helyezte a fűszernövényekbe csomagolt húsokat, gyenge malacot, pulykát, csirkét, marhagerincet, majd az újabb levélburokra ismét izzó-forró kőlapokat borított, s ezekre halmozta a parázsdombot. Mire a zsarátnok kihamvad, lenn, a kőkemencében ropogásra pirul az önlevében sült ízes, zamatos peccenye.

Addig pedig a vacsorára váróknak nincs más dolguk, mint áhítatosan lesni a máglya hunyorgását. Figyelni a Garcia törzs urát, amint hosszú Manila szivarját szívogatva körül-körül járja a parázshalmazt, igazgatva, hogy egyenletesen süssön.

Carlosnak, a legidősebb Garcia fiúnak három kamaszkoron aluli süvölvénye a kert kusza bokrai között indián háborút játszott, a karácsony jóvoltából cowboy-nak és szíu harcosnak álcázva.

A Philippines Motorship Company parancsnok-kapitánya rövid, tömött szakállát vakargatva, derülten hallgatta tombolásulcat.

— Nem is oly rég te is ilyesmiket műveltél! — vetette oda öccsének.

Pablo a tengerészishti iskola hófehér egyenruhájában egy fatuskón kuporogva bendzsóját hangolta. Makrancos fekete haja a szemébe lógott. Egyet-egyét pengetett a húrokon, majd újra meg újra a zavaró hajtincshez kapkodott **44**

Bátyja a fejét csóválta. — Az én időmben kopaszra nyírtak bennünket az Akadémián! — jegyezte meg zsémbesen. — Frizura! Nem is álmodhattimk ilyen majomkodásról! Fegyelem és mun^ka, ez volt a bibliánk! Ahogy most téged elnézlek, többé nem kemény legényeket nevelnek a kereskedelmi flottának, hanem elkényeztetett fiúcskákat! Mondd, egyáltalán hallottál te arról, hogyan fest egy teljes vitorlá-zatú háromárbcos kötélzete?

— Ugyan ne bosszantsd! — vágott közbe Ricardo, kényelmesen heverészve a fűvön. Derekán egy szál tarkabarka lava-lava kendő, a déltengeri bennszülöttek kényelmes viselete. Mellét könnyű, színes ing fedte. — Tudod, bolondja a vitorlázásnak, hát hogyne ismerné! Hiszen még a mi ódon Gladysünket Í3 klippernek képzelet két gyengécske árbocával!

Ramon, a meteorológus, az egyedüli szőke és szemüveges férfi a Garcia családban, kifogástalan, sötét ünnepi öltözkémben, nyakkendősen, ahogy a jómodor megkívánja, továbbdobta a beszélgetés labdáját. Közben a nagy tornácós, lámpafényt sugárzó ház

felé figyelt, ahol az asz-szonyok: édesanyja, menyasszonya és Carlos felesége sürgölődött a karácsonyi vacsora többi fogása körül

— Vitatkozás helyett én átöltöznék tisztességesebb ruhába, mielőtt anya kifejtené véleményét, hogyan illik egyeseknek ünnepi vacsorához ülni! '

Ricardo legyintett

— Ráérek! Hol van még a vacsora! Az öregúr — intett apja felé — javában fűti a saját, külön poklát! Mire ez kihamvad!..! Uemoktatás helyett inkább tölts egy pohár limonádét! Ott van a termosz a könyököd mellett

A bepárasodott pohárban felhősen gomolygott a narancslé. Ricardo hirtelen, emlékezően füttyentett

— Te, Ramon, napok óta kérdezném már, de sohasem jutottam hozzá: mi történt Carolával? Felszívódott

46

a világűrben? Ügy elhallgattatok róla, mintha meg se született volna!

— A tájfun-bébi? Hát bizony úgy esett, ahogy mondod: felszívódott.

Ricardo eltűnődött:

— Nem nyilatkoznál bővebben? Rémlik, lógtam arról az óráról, amelyiken annak idején a tájfun természetrajzát magyarázták. Ahol tájfuntudományomnak kellene lennie az agyamban, legfeljebb sötét homály lappang.

Ramon elnézően mosolygott.

— És most én pótoljam a hiányt? Éppen karácsonykor? . . . Nos, valahogy olyanformán történhetett, hogy valahonnan az egyenlítő környékéről elindult egy páradús, meleg légáramlat. Odafönn ötezer méteren szép csendesen eljutott a Tubbataha-zátonyokig, és nem okozott senami galibát. Persze hogy nem, hiszen nem találkozott akadállyal. . .

— Most jön a no de ! . . .

— Most jön a no de ! . . . No de a Tubbataha-zátonyok fölött szembekerült egy száraz, hideg légáramlattal. Ez a száraz, hideg légáramlat, ha hihetek az adatoknak, és miért ne hinnék, a Góbi-sivatag tájkáról érkezett. Azon a vidéken most komisz, harminc-nyolcvan fokos hideg tombol.

— Brrr! Ne is emlegesd! Ilyen hideg?!

— De mondom! Tehát. . .

— Tehát összeütközött egy nedves és alacsony nyomású légköri képződmény egy száraz, magas nyomású légköri képződménnyel — vetette közbe felvillanyozódva Ricardo.

— Tökéletesen így van! Látod, mégis emlékszel! Mi történik ilyenkor? A nedves, meleg légáramlat, ha akadályba ütközik, felfelé törekszik. Ebben az esetben az akadály a hideg légáramlat. Tehát a meleg áramlat fel-46 kúszik a hideg áramlat hátára! Eredmény: meleg, nedves levegő fel, hideg, száraz lefelé. Megindul a körforgás, kicsapódik a pára, felhőképződés, kész a kezdődő boszorkánytánc. Ilyenformán születik a tájfun. Ti éppen ebben a pillanatban csíptétek el! Ritka élmény: Carola megjelenik a radarernyőn! Megvallom, őszintén irigyellek ezért az élményért!

— Végül is hiába volt az egész céció, riadó, készenlét; Carola begyullasztotta az egész Sulu-tengert, egy kicsit megtáncoltatott néhány bárkát, aztán nyomtalanul eltűnt. Itt a vége, fuss el véle! Ramon most már a szakértő fölényével támadt öcs-csére:

— Micsoda hozzá nem értő gúnyolódás! Hát nem! Egyáltalán nem így van! A riadó sosem felesleges! Inkább hangozzék el százszor hasztalan, mint hogy elmaradjon egyszer, amikor alapos oka van. A tájfun olyan, mint egy pusztító fenevad. Nagy ritkán fordul elő, hogy megjuhászodjék. Ha pedig azt kérdeznéd, hogyan esett ez meg, a válasz egyszerű: az a bizonyos egyenlítői meleg légáramlat kifulladt. Nem érkezett utánpótlása. Az már a véletlenek szerencsés összetalálkozása, hogy a Góbi-sivatag hideg, száraz légáramlata is kiadta erejét. Forrása, úgy látszik, szintén bedugaszolódott. A tájfun-felhő, a Carola még pörgött egy ideig önmaga körül, majd lassanként felszívódott, eloszlott. Ritka szerencsés eset. Carola volt, Carola nincs, s mi nagyot lélegezhettünk! Vagy tán azt hiszed, egy tájfun báli multság?

Ricardo a fejét rázta.

— No, azt mégsem! Átélttem néhányat, majdnem testközelből! Menteni repültem a nyomukba. Csúnya látvány fogadott mindannyiszor.

— Csúnya látvány! . . . — ismételte Ramon. — Most már voltaképpen egyikünk sem sejti, milyen volt egy tájfun annak idején! Amikor mindig jelzetlenül támadt!

32

Manapság a zömét előre jelezzük. Aki nem balszerencsés, megmenekül. Elbújhat, futhat idején . . . Hanem azelőtt!...

Nyolcvanegyben, már mint a múlt században, Haiphongra váratlanul rátört az Isteni Szél — ahogy a japánok nevezik. Egy álló napig tombolt. Nyomában elpusztult város és háromszázezer halott maradt . . . Meséljek még? ötvennégyben, amikor már évtizedek óta működött az előrejelző szolgálat, ajándékba kaptuk Louisét. Amikor felfedezték,

Ivodzsima felé robobott. Idejében jeleztük! És most nyisd ki a füled!... Ivodzsimán a háború után csupa betonépületet emeltek. A mérnökök azt állították, földrengés- és szélbiztosak! A szigeten tehát bezárták az ajtókat, letelepedtek, és nyugodtan lestek, mi lesz!

— És mi lett?

— Ne neved! Egy férfit, aki a kandaUó mellett üldögélt kényelmesen, a tájfun huzata egyszerűen beszippantott a nyitott kéménybe! Onnan vakarták ki, szerencséjére elevenen! A nagyra tartott betonépületeket pedig elfújta, mint a pelyvát! A rádióállomás rácsos acélárbocát derékszögben meghajlította. A mérőműszerek felmondták a szolgálatot, nem tudták jegyezni a tájfun sebességét. Valószínűleg meghaladta az óránkénti háromszáz kilométert, mert ennyit még jelez a szélmérő. . . Aztán a Louise innen átugrott Japánba. Ott mozdonyokat sepert le a pályáról, és felszaggatta a síneket. De azt már én is legendának tartom, hogy erejével fűszálakat vasszöggént vert volna át a sürgönypóznákon!

Ricardo egyszerű beszélgetési hajlama most mélységes érdeklődéssé alakult át.

— Hisz ez elképzelhetetlen! Már amit a tájfun művel!

— Több annál! Rettenetes! Rettenetes, mert az ember tehetetlen!

Pedig elmondhatjuk, hogy a tájfunról szinte mindent tudunk] **41?**

— Csak szinte?!

— Ez a legmegfelelőbb kifejezés! Tudjuk, hogyan keletkezik, módunkban áll kiszámítani erejét, előre térképre rajzoljuk útját, felmérhetjük várható hatását, a veszedelem nagyságát. Riasztani tudunk jó előre, s ezzel menteni. Eg3rvalami azonban titok előttünk. A leglényegesebb. Az, hogy mi történik a tájfun hengerfalán belül! Mi játszódik le abban az olykor a tenger színétől tizenöt-tizenhatezer méter magasra is emelkedő, tömör, sok kilométer vastag felhőfalban, mely veszett sebességgel pörög önmaga körül, és közben előreszánguld szeszélyes pályáján is. Ezt mindmáig nem ismerjük! És addig, bármekkora is tudományunk a tájfimről, végeredményben egyenlő a semmivel. Mondom: éppen a leglényegesebb titok előttünk! öccse izgalmban a karját szorította.

— De hát ez képtelenség! Ma, amikor minden műszer, minden eszköz

...

Ramon majdhogy bánatosan nevetett:

— Műszer, eszköz! Szép szavak! A^nűszer mellé ember is kell!

És. . . ó, igen, nagyon sok clyarv hajóról szólnak a feljegyzések, amelyeket elkaptotv s., tájfun. Olyanokról is, melyeket magába burkolt

ez a rettenetes köd-fal. Más hajó csodásan átvészelte az ít<Sietidőt Roncsként kikerült belőle. De emberei csupán a tájfun tombolásáról képesek beszámolni, a szél elmondhatatlan erejéről és a félelemről. Meg arról fantáziálnak, hogy a tájfun szívében, azon a tengerdarabon, melyet a hengerfal közrekerít, szélcsend van ugyan, de halálos szélcsend, és toronymagas hullámok tánoadnak a szélrózsa valamennyi foka felől. Ezt a hullámzást eddig hajó nem élte túl.

Legfeljebb rádiókiáltás érkezett róla a végveszély jelével, aztán többé soha semmi. Később a kutatóhajók meglelték, ha ugyan meglelték, úszkáló maradványait **Igen, szilánkokká törött roncsokat kiték, de**

34

élőt, embert soha! A halottak pedig nem adnak tudományos beszámolót!

Odabenn a házban gongszó csendült. Miguel Garcia, a „törzsfőnök” is oltogatta a parázshalmot.

— Hú! — riadt fel Ricardo. — Elbeszélgettük az időt! Rohanok öltözni, különben valóban kihúzom a lutrit anyától. De egyet még árulj el! Mi a csudáért keresztelitek ezt a rettenetességet oly szépen csengő női nevekre, ahelyett, hogy a pokolbéli ördögök nevét húznátok rájuk?

— Akár hiszed, akár nem — irodalmi hatás! Egy Stewart nevű író regényt írt egy tornádóról, a tájfun szárazföldi ikertestvéréről. A regény egyik alakja, fiatal meteorológus, beceneveket aggat kedvenc szélviharaira. Innen ered! Előbb csak úgy magánszorgalomból tettük, de néhány esztendeje ez a hivatalos gyakorlat. Az egyik legborzalmasabb természeti jelenségnek gyengéd leánynév, mint teszem azt, Louise, hogy az előbbi példát idézzem!

A vacsora szertartásosságával és szünni nem akaró ételsorával belenyúlt az éjszakába. Ramon a kellős közepén távozott az asztaltól, hogy jelen legyen az éjféli jelentés megszerkesztésénél az intézetben. Persze a szolgálatos kollégákkal is ünnepelni kellett egy kicsit a karácsonyt, s bizony kora hajnalt jelzett a tenger felől támadó friss szél, mire újból hazavetődött.

Ricardo szobájából egetverő, éktelen hortyogás kísérte vetköződését. Benient hozzá, gyengéden megrázta vállát.

— Hé, hagyd abba, hallod!

öccse, mint akit rugó pattant, felült a széttúrt ágyon, s csukott szemmel kiáltozni kezdett:

— Az ernyőket! Ugrás! Zuhanunk!

Az orrára kapott fricska a való világra térítette.

— **Te** vagy?! — dadogta. — Jaj de jó! Rémes álmom

volt! A Carola kergetett. A szélből kinyúlt a keze, s lefele cibálta a gépem. Már zuhantunk, amikor felébresztettél!

— Fel ám! Zengett horkolásodtól a ház! Lidércnyomásod volt!

Túlságosan sokat ettél apa pecsenyejéből

— Látod, ez lehetséges! — vallott Ricardo újból leragadó pillával. — Hány óra?

— Kis híján három!

— Akkor alszom még egy kérést! Hatkor indulok. Utazás távoli kék partok felé — motyogta. — Guam— Wake—Hawaii. . . — sorolta leszállóhelyeit menetrendszerűen.

Félálomban újra megszólalt:

— Te, hogy is lehetne megtudni a tájfun titkát? Becsszóra, ez lenne a nagy buli!

Ramon fáradt volt, álmos; vitazáróan felelt:

— Egyetlen módon, barátom! Ha valaki fogja magát és átrepüli!

— Átrepülni?!... Ne mondd! — csodálkozott Ricardo, s a következő pillanatban megint a kását fújta.

Mire Ramon felébredt, öccsének híre-hamva sem volt. Szobája elhagyott csatatérként festett. Szertedobált holmik, tárt szekrényajtók, a pánikszerű távozás jelei.

— Elaludt a csirkefogó! — mondta Ramon a négy falnak. — Elaludt, mint mindig! Aztán rohan. Egyszer a nyakát töri nagy sietségében.

Az állóóra künn az előcsarnokban zengve hatot ütött, s néhány pillanattal később, borotválkozás közben, a fürdőszobában meghallotta a hawaii légi járat léglöké^ ses motorjainak sivítésát.

— Hogy mondta Ricardo? — idézte vissza öccse szavát. — Utazás távoli kék partok felé. Vajon micsoda éktelen nagy történettel kerül majd vissza szokása szerint?

Ám csak harmadnapra találkoztak újból. Akkorra is-

mét kiürült a tágas, ódon ház. Az öregek elhajóztak Cuyóra. Velük tartott az egyhónapos karácsonyi vakációját élvező Pablo, aki hogy ne unatkozzék, öt évfolyamtársát hívta meg kisebb tengeri csatangolásra a *Gladys* fedélzetén. Carlost elszólította a szolgálat. Ők különben is egy tengerparti modern villában laktak, ahonnan látni lehetett a családfő hétezer tonnás, merész vonalú, hófehér kétcsavarosát, a *Santa Cruzt*, valahányszor útjára indult, vagy hazaérkezett az óceán határtalanságából.

Ricardo otthonlétét az ablakokból a kertre áradó fény hirdette. Mert amerre a lakásban a lába vitte, mindenütt sorra gyújtotta a lámpákat, de azután eloltani már nem oltotta el őket.

Ezúttal az íróasztal sarkán ült, lábával harangozva, szolgálati öltözékében, ahogy órákkal ezelőtt megérkezhetett. A hamutartóban cigarettavégek halmaza, szája sarkában füstölgött a következő.

— Tabe, Tuan! Üdvözöllek, uram! — köszöntötte malájul, miközben homlokához emelte tenyerét. — Gondolkoztam azon, amit zseniálisan kifejtettél előttem. Igazad van! A tájfunat át kell repülni. Egyszerű ez, mint egy pofon!

— Én ilyet mondtam?! Isten úgyse, megőrültél! — kapkodott levegőért Ramon.

— Persze! — visszhangozta derülten öccse. — Akkor hajnalban is így fejezted ki magad: ha majd egy őrült átrepüli!... Te, ez nem is olyan bolondság! Csak addig lehet a dolog egy kicsit rázós, amíg az ember beleviszi a gépet a szélfolyamba. Azután már. . . A Louise háromszázzal fúj, vagy még többel. . . No bumm! Ma már ócska az a masina, még ha közönséges motoros is, **ha** nem vánszorog legalább négyszáz és ötszáz között óránként. Nincs itt tehát semmi probléma! Adj nekem egy megfelelő gépet, és **a** többit bízd rám! Hagyjuk, **52** hogy elkapjon bennünket **a** tájfun, vagy mi kapjuk el őt, aztán — sutt! — megnyergeljük, s megy minden, mint a parancsolat! Ramon tenyerét Ricardo homlokára nyomta őszinte aggodalommal. — Félrebeszél, lázad van!

— Kutya bajom! Nézz ide! — markolt fel az asztalról egy csomó, számokkal telefirkált papírfecnit. — Kiszámoltam! Azon múlik minden, hogy **a** szárnyfelületek elbírják-e **a** szélnyomást. Ha adva van háromszáz kilométeres szélesebbesség, akkor a nyomás **a** szárnyfelületeken négyzetcentiméterenként. . . Várj csak, rögtön megkeresem az eredményt. . .

Ramonból a képtelen beszélgetés nyomán kitört az idegesség:

— Hagyj nekem békét ezzel **a** hülyeséggel! Még hogy mennyi a szélnyomás!

Ricardo csökönyösen folytatta:

— Az egyenlet végeredménye szerint. . . A meteorológus befogta a fülét.

— ■ Hallani sem akarom! Csak egy bolond légi fuvaros hiheti, hogy a tájfun erejét egyenletbe kényszerítheti!

öccse lekászálódott az íróasztal csücskéről. Két kezét zsebre vágta, lábát szétvetette, akár gyerekkorában, amikor „fontos” bejelentéseit magatartásával is meg akarta erősíteni.

— Ne tombolj! Mondtam: gép kérdése az egész! Adj nekem egy megfelelő gépet! — ismételte.

Ramon sarkon fordult, és rácsapta az ajtót. Kintről kiabálta vissza:

— Ha valaki öngyilkos akar lenni, ne kérjen hozzá segítséget! Kösse fel magát!

Ismét szolgálatmentések voltak, s délelőtt a Garcia-team a repülőklub strandján élvezte a semmittevést, künn Baclaranban. A pálmákkal ékes, bársonypuha t'ú-

37

venypart ugyan húsz kilométer messzeségben, azaz legalább húszpercnyi autókázásra feküdt a várostól, de megért ennyi fáradozást az, hogy itt legfeljebb néhány tucat fürdőző pettyezte be a homokot, nem pedig ezek *is* ezek. És ráadásul idekünn töretlenül gördülhettek a fehér tarajos, jókora hullámok a part felé, hogy sisteregve omoljanak szét a strandolok lábánál.

Lopez a többiekkel együtt a tarka vászonernyő árnyékában heverészett. Gondolatlanul nézegette a fröcskölő hullámok között visongó népet. A levegő kristályosan tiszta volt. A Bataan-félsziget, az öböl túlsó partja, kis híján félszáz kilométer távolságból is élesen kirajzolódott. Az erdőprémmel borított hegyvonulat cikcakkja felett könnyű, csipkeszerű felhőfoszlányok tétlenkedtek. A látvány oly megragadó volt, hogy egy turistacsoportból ámuldozó felkiáltásokat csalt ki.

Rex Brandon legyintett.

— Ezeknek a messziről jöttéknek minden legalábbis lenyűgöző, elragadó! Még hogy a Bataan földi paradicsom! Kívánom nekik, töltsenek ebben a paradicsomban két napot étlen-szomjan! — S bár hőség pólyálta körül, hideglelősen megborzongott. Akadt oka rá! Hat évvel korábban ugyanis avatás előtt álló növendékként gyakorló repülésre indult a környék fölé. A repülőtér egyetlen pillanatra sem csúszott ki látóteréből. Minden oly biztonságosan közelinek tűnt, hogy akkor sem múlt el jókedve, amikor motorja alig valamicskével a Bataan másfél ezres csúcsa felett kurta köhintés-sel befulladt. Kevés ideje maradt a kísérletezésre, hol talál akkora tisztást, ahol siklórepüléssel leteheti a masinát. Hát bizony nem talált sehol! Végül is egy bambuszliget tetején kötött ki, s ez a pokoli nád a géppel együtt az ő combját is felnyársalta.

A bukfencet látták a reptér tornyából, helyét azonnal bemérték.

Rádiója sértetlen maradt, s mikor jelent-54 kezett, hogy él, nyomban azzal biztatták, a mentőhelikopter egy órán belül kihúzza a csávából. Nem húzta ki!

Alaposan beesteledett, mire az a különítmény, melyet a „heli” valahol messze egyáltalán földre tudott tenni, kínkeservesen, bozótkéssel ösvényt vágott hozzá a dzsungelban. Amíg megérkeztek, kellemesen elszórakozhatott azzal, hogy kihúzogassa combjából a beletört bambuszszilánkokat, és bekötözze önmagát, nehogy elvérezzen. Mert a Bataan-félsziget csupán szemre szép! Máskülönből olyan rémséges trópusi vadon, amilyennek párja alig akad. A japánok már hosszú hetek óta benn ültek Manila kellős közepén, mikor a bataani vadonban még mindig dühödten harcoltak a filippino lövészek, s egy egész hadsereg sem tudott zöld ágra vergődni velük, holott puskájukon kívül egyéb fegyverük nem volt. Hja, a dzsungel nem sétatér!

Lopez elunta a semmittevést.

— Ricardo késik, mint mindig! — mondta ásítva. — Nézzétek, milyen ragyogó a hullámtörés! Meglovagoljuk?!

Valóban, kint a nyílt vízen egyre több apró figura tűnt fel. Hasmánt fekvő eveztek a hullámdeszkákon, azután egyszerre talpra pattantak, és bűvészi ügyességgel egyensúlyozva a sima falapon, együtt száguldottak a hullámokkal, hogy közvetlenül a fővényre csuszszanjanak ki a végső lendülettel.

Ilyenformán mire Garcia megérkezett, csupán szertedobált holmijukat lelte a napernyő alatt. Körül se nézett, belevetődött az egyik heverőszékbe, s orrát nyomban a magával hurcolt vaskos kötetbe fúrta. Körülötte gyerekek fogócskáztak, süvölvények dömöckölték a méteres átmérőjű strándlabdát, már-már a napernyő épségét veszélyeztetve. Űgyet sem vetett rájuk.

38

Akkor eszmélt a **való** világra, amikor **egy** fekete **pi**-héklcel borított kéz kimarkolta tenyeréből a könnyvet, s egy csúfolódó hang rádörmögött:

— No nézd csak! Az ember azt hinné, hogy detektívregényt fálnak egyesek, aztán kiderül, hogy tudományyal tönük magukat! Még hogy „A tájfun-előrejelzés technikája!” Ejnye, ejnye!

Ricardót majd szétvetette a méreg, ám az enyhén szőrös kéz gazdája apja legjobb barátjának bizonyult, s így lenyelte azt, ami már a nyelve hegyére tódult.

— How do you do, colonel? Hogy s mint, ezredes?! — bölcte ki papagáj módra a szokványos köszöntést, mert hiszen a pohos, szüiszigó, fürdőnadragós alak, szájára csorgó bajuszával egyetemben, a Fülöp-szigeti Légierők ellátószolgálatának a főnöke volt.

Hétköznapi nevén: Be-nito Alverez, azaz egykor a távoli gyerekevek korszakában, Benito bácsi.

Az ezredes óvatosan elhelyezte tekintélyes termetét a strandszéken, és a könyvet visszadobva a gyékényszőnyegre, harsogóan felnevetett:

— Ha már a tájfxmnál tartunk: hallottad a legújabb széltörténetet? — s máris mondta megállíthatatlanul:

— Hát az úgy volt, hogy Mr. Brown, aki most érkezett New Yorkból Mindanaóra ültetvényesnek, hallott valamit arról, hogy a légsúlymérő előre jelzi a rossz időt. Egy ilyen szerszám elkel a háznál, tehát bevágta magát a Fordba, és meg sem állt Zamboangáig. A városban bemegy a legjobb látszerészhez, és azt mondja:

— Hé, mister izé, **az a barométer jól jelzi az időt!?**

— **Jól**, uram, kiválóan!

— Akkor hoci **egyvet!**

Megveszi, kifizeti, aztán hazaérkezik, mint aki elvégezte dolgát.

Otthon a barométert felakasztja a falra, **nézi, nézi, és kimered a szeme.**

Odakünn **süt a nap,**

39

egyetlen felhő sincs az égen, szellő se rezdül, és fíz **aDe Hiányos** készülék mégis azt állítja: eső, **szel**, vihar!

Megmérgeedik. Vissza a kocsiba, meg sem áll a zam-boangai látszerészig.

— Maga csaló! Süsse meg! — vágja oda a légsúlym^e-rőt. — Hol itt a vihar?! Ide a pénzt!

Aztán megint be a Fordba, hajrá haza!

És mire ez a New York-i pofa hazaér, nincs ház, nincs semmi! Mert közben megérkezett a tájfm, és elfújta *az* egész mindenséget!

— De elfújta ám! — s az ezredes tovább kac^ azon, milyen tájékozatlanok ezek a frissen ideköltözöttde — Bizony, bizony, milyen tájékozatlanok! Fogalmuk sincs arról, hogy nem a derült égnek keU hinniük, hanem a légsúlymérőnek.

A hullámlovasok odakünn éppen fellendültek a víz-turzás utolsó tarajára, Ricardo fél füllel az ezredest hallgatta, s közben társait fürkészte.

Az egy sorban üvöltöző négy kannibál tévedhetetlenül Rex, Manuel, Micuo és Mohamed. . . Ilyen tulipiros fürdőnadrágot ezen a strandon nem mer viselni más jótét lélek. És akkor Alvarez ezredes meglepő kijelentést tett:

— Ide hallgass, boy, van néhány olcsón eladó repülőgépem!

No persze azért, mert az ember belső szeme előtt a tájfun fejlődésének és elhalásának görbéi lebegnek, illik udvariasnak maradni és érdeklődést színlelni:

— Mi az, ezredes, kiárusítják a légierőt? Alvarez újból nagyot nevetett

— Azt éppen nem! Csak a selejtjét! Akarsz egy P— 38-as Lockheed rombolót?

— Negyvenes évjárat! Asatag ócskaság! — mondta Ricardo a beszélgetés kedvéért.

— Adhatok egy Thimderbolt együléses vadászt is.

40

Hatszáznegyven kilométer óránként, kilencezer-egyszáz csúcsmagasság. Kiváló túragép!

— De milliomos legyen, aki fedezi a benzinköltségét!

— Hulladékárban árusítjuk. Kilónként tíz centavo. Kétszáz pezóért a tiéd lehet! Képzeld: Ricardo Garcia egy Thunderbolt ülésén!

— Ültem benne éppen eleget! Azon kaptam vadász kiképzést!

— Eh, neked semmi sem elég jó! Nagyon elkényese-dett ez a mai nemzedék! Nos, mit szólnál egy B—26-os repülőerődhöz? Négy turbókompresszoros motor, teljes felszerelés. A csúcsmagasság kilencezer-ötszáz, legnagyobb sebessége hatszáznegyven kilométer. Huszonkét tonna összsúly, tehát potom kettőezer-kettőszáz pezó az egész! Szavamra mondom, főnyeremény! — Alvarez ezredes szerfölött élvezte ezt az árverési kikiáltójátékot.

Ricardo egyszeriben összerándult, mintha hirtelen jéghideg tus permetezett volna átforrósodott bőrére.

Agyában a tájfungörbe vége varázslatosan megelevenedett, s felöltötte egy B—26-os formáját. A négy gigászi motor máris zengve vitte magasra, mind magasabbra a tájfungörbét. . . Négy turbókompresszoros motor, hatszáznegyven kilométer és kilencezer-ötszáz a csúcs! Kétezer-kétszáz pezóért!... — S mikor megszólalt, nem ismert saját hangjára, furcsa mód rekedt volt:

— Ezt a B—26-ost megnézem! Alvarez ezredes folytatta a játékot:

— Tudtam én, kétezer-kétszáz potom pénz! A megtekintést nem számítjuk fel!

— Hol az engedély?!

A kérdés oly komolyan hangzott, hogy az ezredes szemöldöke a feje tetejéig szaladt a csodálkozástól. Ám továbbra is benne maradt a tréfálkozásban:

— Engedély?! Nyomban kiadom a telepörségnek az utasítást! A masinád teljes díszben a Manila-Fielden **5S** vár. No, bye, bye, ebből nem élünk meg! — azzal derülten elkocogott.

Azt már nem látta, hogy Ricardo milyen mekövülten bámul utána. Mert ha valaki nem tudná, a B—26-os a második világháború legsikerültebb repülőalkotásai közé tartozott. „Saját lábán” kelt át bármelyik óceán fölött. Turbókompresszorai lehetővé tették, hogy oly

magasra emelkedjék, ahova nem követhették a legnehezebb légelhárító gránátjai sem, és tehervagonnyi „hasznos” rakományt cipelhetett. Mármint bombát.

De végeredményben nem is ez a fontos!

A fontos ebben az esetben az, hogy akkora üzembiztonságra tervezték szerkesztői, hogy egyetlen motorral is repülőképes marad.

Történhetett a másik hárommal bármi, bedögölhettek, szétlőhettek őket, a maradék negyedik továbbvitte a géptestet. Arról nem is szólva, hogy ha mégis kényszerleszállásra került a sor, a B—26-os kacsa mód ráfeküdt a hullámokra, s legalább addig a felszínen maradt, míg legénysége sikeresen átcihelődött a felfújható gumitutajokra. Ami pedig olyan gépnél, amelyik víz felett repül, és vízre bucskázik le, ha galiba támad, nem megvetendő körülmény, de nem ám!

Nos, az amerikaiak jórészt B—26-osokkal harcolták végig a csendes-óceáni nagy háborút. Mielőtt a végső leszámolás idején partra szálltak volna valamelyik szigeten, a repülőerődök százait zúdították föléjük, töméntelen bombával, hogy szórják a japánok nyakába. Amikor pedig elültek a harcok, elcsendesedtek a fegyverek, a B—26-osok százai ott maradtak a dzsungelből kivágott óceáni repülőtereken. A kutya sem törődött többé velük. Az amerikai nagy főnökök azt mondták, hogy többre kerülne elszállításuk, mint amennyit megérnek.

Benőtte őket a giz-gaz, a bambusz és a folyondár.

Avagy — s ez volt a jobbik eset — „nagylelkűen”

41

szétajándékoztatták a kiszolgált masinákat. „Nesztek — mondták a függetlenné vált Fülöp-szigetieknek — csináljon velük a hadseregetek, amit akar!”

No de mit tegyen óriás bombázógépekkel egy olyan állam, mely nem akar háborút vívni senkivel? . . .

A B—26-osok hallgató motorokicai gunnyasztottak a repülőtereken. Legfeljebb akkor köszörülődött le róluk a rozsdá, amikor a földművelésügyi minisztériumnak az a rendkívüli ötlete támadt, hogy velük hordassa el távoli madárszigetéről a guanót, a világ legkiválóbb trágyáját. Viszont mihamar kiderült, hogy ebben az esetben a leves többre kerül, mint a hús, azaz a benzinköltség meghaladja a guanó értékét, s a repülőerődök még trágyahordónak sem használhatók többé.

És most a légierők ócskavasként fillérékért kikilózzák őket, akár egy kivénhedt tragacsot a gazdája, aki új autóra vágyik! Holmi alkalmi bölcselkedő ezúttal bizvást kimondhatná a megkopott fényű szállóigét: íme, így múlik el a tegnapi dicsőség! . . .

De azért ettől a B—26-os olyan gép marad, amely megérdemel néhány percnyi elmélkedést.

Ricardo ezt művelte, amikor sóbálványként Alvarez ezredes után bámult. Kövér, szuszogó alakja már-már eltűnt a bár homályában, a küszöbön érte utol a kiáltás:

— Halló, ezredes, egy pillanatra!... Kérem, most, rögtön telefonáljon!... Tegye meg nekem!

— Jó, jó, azért nem kell riadót fűjni! — felelt vissza kedélyesen. — De előbb iszom egyet!

A négy piros nadrágos hullámlovas időközben talpra csusszant, s most a deszkát hónuk alatt hurcolva, permetet fröcskölve maguk körül, taposták a fövenyt. Persze hogy a Garcia-team volt.

:— No, felébredtél?! — kezdte az ingerkedést Brandon abban a pillanatban, mihelyt szuszogva ledobta ma

42

gát az árnyékba. — Vagy most törölgeted ki az álmot a szemedből? Bezzeg mi már. . . Garcia torkára fojtotta a szót:

— Bezzeg most azonnal öltöztök! Kirándulunk!

— Ebben a hőségben? — A közbeszóló Mohamed Lala kalózképe elfintorodott. — Itthagyni a vizet? . . .

— Ühüm!... — S a parancsnok hátra sem nézve ballagott az öltöző felé.

— De hát hova a csudába? — fakadt ki méltatlankodva Brandon.

— Aki velem tart, meglátja!

Nem fülött a foga hosszas magyarázkodáshoz, hiszen voltaképpen ő maga sem tudta, mi végről mennek, és mi lesz az eredmény. Csupán a váratlamil felvillant, kósza ötlet feszegette belülről.

Manila-Field a várostól északra feküdt, közel fél óra autóútra. A lepergő hatvan perc alatt, míg beért Manilába, s a városon keresztülammogva odakanyarodott a katonai repülőter sorompójához, egyetlenegyszer sem nézett hátra. Tudta, hogy mindnyájan követik.

A fékcsikorgásra az őrházikó tornácáról kikukkantott az őrség, majd vidáman a házba kurjantott:

— Parancsnok, megjöttek a múzeumlátogatók! — azzal nekilátott, hogy felnyissa az úttorlaszt.

Az ügyeletes tiszt, hetyke repülőzászlós, behajolt Ricardo kocsijába.

— A jobb oldali úton hajtsatok, végestelen-végig. Ahol kilyukadtok, ott a roncstemető!

— Mi az, hogy múzeumlátogató? — firtatta Garcia a fogadtatást.

A zászlós szája majdnem a füléig szaladt:

— Olyan ember, aki ásatag régiségekre kíváncsi! Utána azon nyomban elugrott a kocsi mellől, hiszen nem minden földi halandó érti el a tréfát. Garcia azonban a humorélvezők közé tartozott.

43

— Életedben ez az első értelmesen kinyögött mondat, zászlós! — adta vissza a kölcsönt, s egyúttal beletaposott a gázba.

Az ügyeletes igazat állított. Túl a kifutópályákon, túl a hangárokon, ott, ahol a bozót belopakodott a kerítés alatt, és a dzsungelfű tanyát ütött a hatalmas betonlapok eresztékei között, valóban roncstemető terpeszkedett. Két elmúlt évtized valamennyi forgalomból kivont, vénhedt géptípusát rágta a rozsda a szabad ég alatt. Futóművükön az idő szétmarta a gumit, motorjuk kibelevze, légcsvarjuk göcsörtössé görbült, mintha kínjában facsarodott volna el.

Ricardo szája íze elsavanyodott. . . Nem, nem a zászlós űzött rossz tréfát velük! A zászlós ragaszkodott az igazsághoz: ásatag régiségek roncstemetője biz ez! Alvarez ugratta be őt, időtöltő kujonkodásból! No de se baj, megemlegeti ezt még alaposan!

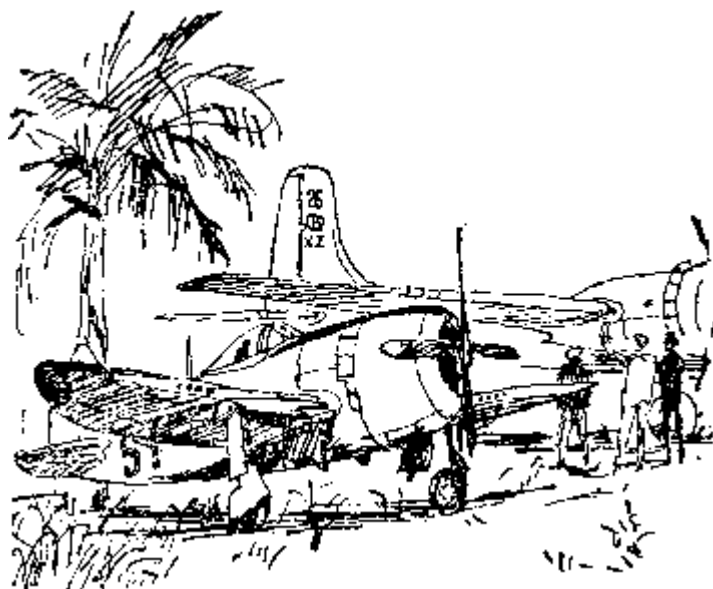
Ide-oda kanyargott az elformátlanodott repülőmaradékok között, amerre éppen rést lelt a roncstömegben. Váratlanul egy szabad startsávra lyukadt ki.

A kifutósávon pedig egy B—26-os árválkodott. Egy B—26-os, amely úgy festett, mintha röviddel ezelőtt hagyta volna el a személyzete. A kerekcső odatolva ajtajához, ablakain csak éppen annyi piszok, amennyi rögtön megüli az üveget, ha a gép a tiszta magasságokból a földre ereszkedik. Szakértő szem kellett ahhoz, hogy észrevegye, jó ideje nem használják, mert testén apró pettyekben kivirágzott a fekete alumíniumre.

Ricardo beletaposott a fékbe, a kocsija majdnem fejtetőre állt.

Hallotta, hogy mögötte is csikorognak a fékpofák, amint a többiek megpróbálják elkerülni az egymásba futást. iVIire társai kikészülődtek, már javában vizslatta a négymotorost. Zsebre vágott kézzel, ráérő-

43

sen körülöngte egyetlen szó nélkül, ámbár hátában érezte a kérdő, firtató pillantásokat.

Kívülről nem akadt olyan szarvashiba, ami felett elfintorította volna orrát. Ez a B—26-os semmivel sem volt megviseltebb, mint azok, amelyek teherszállítóként a szigetek között itt-ott jelenleg is röpdösnek.

Felkapaszkodott a hágcson. Amikor kinyitotta az ajtót, valósággal mellbe vágta az áradó, szúrós, fojtogató bűz ... Hát persze!...

Micuo foglalta szavakba a tényt:

— Szegény jószág! Ezzel is trágyát fuvaroztak!

No de ettől még! ...

Befordult a vezetőfülkébe, s mint mindig, hallgatagon leült az első pilóta helyére. A team értetlenül torpant meg mögötte. A műszerfalhoz nyúlt, sorra nyomogatta a kapcsológombokat. A telepekben fészkelte valamelyes maradék áram, mert halk zsongás bűgött fel. A műszerek

44

varázsszeme zölden-vörösen-kéken egymás után felpislogott, a mutatók megrezdültek az üvegfedők alatt

A műszerek működnek. Valamennyi! A benzinmérő is! Sőt, félig telt tartályt mutat. Olaj? Ö, olaj is akad bőven! Nem kellene más, egyes-

egyedül egy indítómotor! Mert ahhoz bizonyára kevés már az áram a telepekben, hogy bepörgesse a négy csavart.

Eltöprengve kinézett a roncsstemetőre. Az egyik derékba rokkant vadászgép mögül ekkor sétált elő az első őrszem, akivel összevetődhetek volna. Géppisztolyát hóna alatt lógatva cigarettázott és füttyörészett egyszerre. Olajbarna képe felett féloldalasan ült a sapka. Füle mellett egy szál égővörös virág.

Ricardo szétlökdöste a többieket

— Oké, Fernando!

— Jósénak kereszteltek!

A repülő kiskatona megállt. Egyébként nem érdeklődött. Aki itt tartózkodik, azt a kapuőrség eresztette be. Ha beeresztette, bizonyára rendben a szénája.

— Hát akkor, « Jósé. . . Mondd csak, pajtás, nincs itt valahol egy vacak indítómotor?

Az őr hümmögött:

— Miért ne volna? Van! Ha kell, húzasd ide! — s mint aki korszakalkotó gondolatra jutott, derűs kíváncsisággal folytatta: — Tán csak nem akarod ellopni ezt a mén-kúnagy dögöt?

Mohamed Lala Ricardo válla fölött elvigyorodott:

— Mi mást akarnánk, szép öcsém?! Az őr ezúttal vállat vont

— A ti dolgotok! Legalább kevesebb lesz itt a szemét! Hát gyertek!

Es tíz perc múlva egészségesen bőgött mind a négy motor. A légcsavarok villogó tányérrá olvadtak össze. Az öreg B—26-os rázkódott remegett a lefékezett ló

45

erők ezreitől. Ha most kiengedik a fékeket, akár nyomban nekivághhatnak a levegőégnek.

Ricardo elégedetten zárta el a gyújtást. Megvárta, míg a légcsavarok karjai ismét láthatóvá váltak, azután cimboráihoz fordult:

— Nézzétek körüi ezt a ládát, fiúk!

Fél órával később a másodpilóta, a navigátor, a rádiós és a technikus leverte a kezéről a port, letörölte az olajat, egymásra nézett, s végül Mohamed, úgy is mint a legfőbb szakértő, megköszöri torkát:

— Vén ez a koporsó, hazudik, aki mást mond! De azért szolgál úgy, mint egy új! Most már azonban te mondd meg, parancsnok: miért ez az egész hercehurca?

— Éppen ideje lenne! — morgott Rex Brandon. — Ha már pacallá főttünk ebben a bádagskatulyában, legalább tudjuk: miért?!

Garcia messze bámult a vezetőülésből.

— Megmondanám, ha magam is tudnám! De nem tudom! Egy hóbortos ötlet!

Lopez bólintott:

— Szóval... a hőség az agyadra ment! Értelek! Megegett ez mással is! Kuruszu nem nyilvánított egyéni véleményt. Ragaszkodott a szakmájához:

— A rádiók olyanok, mintha most csomagolták volna ki a dobozból. Rendben tartotta a holmit a kolléga!

Ennyiben maradtak. ELkönjrvelték, hogy a parancsnokot megviselte a legutóbbi labuani út vagy legalábbis a túlzott napfördözés. No de azért barátság a barátság, hogy kiállja a rigolyák tűzpróbáját is. Ha valaki közülük egy ócska B—26-ossal akar szórakozni — szórakozzék! Induláskor ismét előkerült az ör.

— Mégsem vizitek el ezt a dögöt?! — firtatta csalódottan.

— Nappal? Hogy kiröhögjenek bennünket? Majd

46

holdfogytakor, ha sötét lesz az éjszaka! Addig pedig vigyázz rá gondosan, komám! — vágta oda neki fölényesen Mohamed. — Egyébre amúgy sem használhatnak!

Hallgatagon visszakerekettek a strandra, kezdődött újra a hullámlovaslás. Ricardo továbbra is valahol a távolban járt, és ha szóltak hozzá, sohasem tudott megfelelni az első kérdésre. Végül is legyintettek; hagyták, tegyen, amit akar.

— Minden bolond boldog önmagában! — fújta ki mé.'-ges véleményét Hex Brandon. — Gyerünk, ússzunk egyet!

Másmp Singapore-ba kellett repülniük az éjszakai járattal, a fedélzeten egy rakomány, összesen kilencvennyolc **amerikai** turistával, még hozzá abból az idősebb évjá*atból, mely mindenre kíváncsi, és ezért elvárja, hogy időről időre megjelenjék közöttük a hajózószemélyzet egyik-másik tagja, és kalandos repülőhistóriákkal Sfiórakoztassá, Rádásul miután az utasfülkék fényújságjáról valamennyiük nevét sikerült kibetűzniük, jó amerikai szokás szerint a keresztnevükön becézgették őket, sml egymagában is módfelett idegesítő. Ha pedig mindehhez az is hozzájárul, hogy a fogadó repülőteret „köny-nyú” trópusi köd fedi, és órányi egyhangú keringés után radarral meg távirányítással Is nehéz leszállás következik, természetesen nincs sem kedv, sem alkalom a mások lelkiállapota után érdeklődni. Ha mindenki egyaránt dühös és elkeseredett, apró kis különbség nem tűnik fel. Ezért maradt rejtve a többiek előtt, hogy a pa-rancshok még mindig nem ocsúdott magára, s nemcsak valóságosan, hanem képletesen is a fellegekben jár. Ugyan egy

hálóülkékkel és szalonteremmel is ellátott Lockheed Super Constellation vezérülésében ül, s utasai éppen valamely gengszterfilmet szemlélnék izgatottan, több mint nyolcezer méter magasan az óceán fölött, ő gondolatban egy kivénhedt B-26-ost vezet. A mennybolt ugyan sziporkázóan csillagos felettük, gondolatai belső egén mégis a tájfuntorony vaksötét felhői örvénylenek. Arcán azonban mindebből semmi sem látszott, bár ennek a lelkiállapotnak mihamar következményei támadtak, mindjárt harmadnap délelőtt.

Ekkor jelentette be ugyanis a szigorú, tanáros szemüveget viselő titkárkisasszony Ricardo Garcia légiforgalmi kapitányt senor Archibaldo Pereznél, a Fülöpszigeti Meteorológiai Szolgálat igazgatójánál.

, Az igazgató a város feletti dombos villanegyed csúcsán, a tizenhat emeletes intézet legfelső teraszán egy körkörös üvegfalú teremben székel, melyet szabadon süvített körül a szél, sütött a nap, vagy árnyékolt be a felhő.

Túl járt a hatvanadik esztendején, köpcös volt, kerek arcú, gyér psz haj taikarta rózsaszín koponyáját. Hivatását, a meteorológiát mindenkifölött szerette, s magát „ásatag időjós”-nak nevezte.

— Hm, Ricardo Garcia? — kérdezte vissza titkárnőjét. — Lehet, hogy a mi Garciánk atyafia? Hadd jöjjön! Engedje be!

Ricardo tetőtől talpig méltóságteljes sötétkékben, zubbonya ujján a parancsnoki aransávokkal, besétált az üvegfalú igazgatói szentélybe. Úgy készült erre a találkozóra, akár egy híres színész valamely új darab első előadására.

Hosszas megfontolás után öltözött egyenruhába. Ha valaki nem töltötte be harmincadik életévét, sőt hogy pontosak legyünk, alig haladta meg a huszonnyolcadikat, s ezenfelül amúgy is kisfiúsnak mondják a rossznyelvek; ha úgy óhajtja, hogy komolyan vegyék, kénytelen mesterséges eszközökhöz folyamodni. Ilyen az egyenruha. Akinek négy sáv ékesíti zubbonyát, az már nem akárki, hanem felelősségteljes megbízatást betöltő férfi,

47

tekintélyt parancsoló egyéniség. Nem lehet tehát akként bánni vele, mint holmi utcáról betévedt alkadmi látogatóval.

Mindez a labuani forgalmi főnökről jutott az eszébe, aki jóllehet száraz, keszeg, jelentéktelen figura volt, de öltözéke, rangja tiszteletet követelt mindenkitől.

— A-á. . . — fogadta nyájasan az igazgató, miután egyetlen pillantással felmérte. — Jól sejtettem! Valóban a mi Ramonunk öccse.

Le sem tagadhatnák a rokonságot, annyira hasonlítanak egymásra. Nos, mi szél hordta erre, kedves Garcia? — és ujjai között játékosan forgatott szemüvegével helyet mutatott.

Ricardo izgatottsága lehült. Nem, Sefior Archibaldo Perez nem sejt semmit! Gyanútla_n! Ramonban akadt annyi becsületérzés, hogy idebenn az intézetben hallgatott az ő „örültségéről”. Hiszen ha másként volna, az igazgató minden bizonnyal azzal kezdi, hogy tühegyre szúrja ötlete képtelenségét. Az „ellenség” tehát tájékozatlan. Váratlan támadással bekeríthető!

Sapkáját gondosan térdére helyezte, és jámboran farkasszemet nézett az igazgatóval.

— Bocsánat! — kezdte. — Voltaképpen Ramont kerestem — mondta, mintha sejtelve sem volna arról, hogy bátyja aznap a Corregidor-szigeti állomáson tartózkodik. — Némi kis szakmai felvilágosítást szerettem volna tőle kérni. Hasztalan jártam, de elmenőben, az ajtón megpillantottam az ön nevét, uram!

Senor Archibaldo Perez előzékenyen biztatta:

— Halljam! örömmel állok rendelkezésére!

— Valamit... a tájfunról!

Az igazgató a homlokára ütött emlékezően:

— Persze, persze... hiszen önök fedezték fel, kapitány, a legutóbbi tájfun-bébi születését! Ritka nagy élmény!

Ricardo oly szerényen üldögélt a karosszékekben, mint

48

tudatlan kisdiaák a tudós tanár előtt. Csupa áhítat volt, csupa fül és figyelem.

— Az intézet foglalkozik vele, ugye?

— Egyik fő feladata!

— Akkor fontos dolog!

— Nagyon fontos!

— Sejtettem! Tudja, uram — folytatta ábrándozóan —, amióta a radarernyőn megláttam, állandóan az a gondolat foglalkoztat, miként lesz az ilyen ártalmatlan felhőfoltból olyan rettenetesen pusztító veszedelem. Sokszor repültem felhőkben, felhők felett, sokat tapasztaltam, de erről a felhőfajtáról biz' isten semmit sem tudok! Hát nem hallatlam?! Fogalmam sincs, mi van benne.

Az igazgató lépre ment. Elragadta a szakmai hév.

— Nekünk sincs! Egy esztendei fizetésem adnám annak, aki megfejtené a rejtélyt!

— Rejtély?!

— Az! Mélységes titok!

— Nem értem! Hiszen mi mindent tudunk! Megjártuk a sztratoszférát, hajózunk az űrben. . . Piccard leszállt a Csendes-óceán fenekére, Tazieff professzor a tűzhányók mélyére. . . — Ricardo álmélkodva, lassan ejte-gette a mondatokat, maga volt a megtestesült tájékoztatlanság.

— Könnyű volt nekik!

— Hogyhogy?!

— Műszereket küldtek maguk előtt. A műszerek mindent felderítettek! Azután következtek ők!

— És mi nem küldhetünk?... Mármint műszereket! Ha már a világűrben is . . .

Az igazgató egyre inkább tüzelt:

— Hogyan, fiatalember, hogyan?

— Teszem azt, rakétával!

— A tájfunhoz a rakéta kevés! A tájfunhoz ember keU!

49

— Valóban?! De akkor roppant egyszerű! Fel kell szerelni egy alkalmas repülőgépet. . .

— Ne mondja, barátom! Ha volna! Azt a gépet, amelyik átrepülhetné a tájfun, eddig nem építették meg! Én meséljek erről *önnek*, a repülőnek?

— Hátha?!... — válaszolta Ricardo gyámoltalanul. Sefior Archibaldo Perez felpaprikázódott ezen a szörnyű együgyűségen:

— Tegyük fel! . . . Hátha?!... Viszont állítom, hogy olyan bolond pilóta nem született, aki nekem ezt a gépet vezesse!

— Nem?!

— Nem! A vértanúk kora rég elmúlt! Ahhoz, hogy erre embert találjunk, legalább egy százalék esélyt kellene neki adnunk a visszatérésre!

— Egy százalékot?

— Annyit!

— És? . . .

— Annyi sincs!

— Tehát?!

— Tehát nincs! Nincs gép, nincs ember, és ha ember volna is, és volna gép, nincs százalékos esély. Ottpusztul az ember, oda a műszer, és én ismét nem tudok semmit! Semmit, érti?! Annyi lenne az egész, mintha itt, az ablakon hajítanám ki az értéket, pénzt, életet! Azaz a pénzt valaki felszedhetné odalenn, de amit a tájfunba dobunk, azt nem szedi fel többé senki sohasem!

— Biztos?

Az igazgató gyér, ősz haja kezdett égnek állni ennyi értetlenség hallatán.

Ez nem beszélgetés, nem szakmai felvilágosítás, ez kabaré, komédia, erre neki nincs ideje! És különben is, ilyen tudatlan repülőszüvelvényekkel ne tudományos szakember foglalkozzék, hanem gyógypedagógus! Azok feladata az ilyesmi! **70**

Felemelkedett.

— Biztos!... És most... volt szerencsém, fiatalember!

Ricardo Garcíát, a Fülöp-szigeti Légitársaság négysávos repülőkapitányát sefior Archibaldo Perez, a IVIe-teorológiai Szolgálat szelíd, ősz hajú igazgatója úgy kihajította, hogy lába sem érte a földet. Ricardo pedig, noha ilyesmi életében nem történt vele, elégedett volt. Immár tudta, hogy Archibaldo Perez az ő embere, sőt rémlett a mód is, amivel teljesen a maga oldalára állíthatja. Olyan helyzetet keU teremtenie, amely elől nem térhet ki.

Lassan engedte siklani a kocsiját, a domb szerpentinjén. Az óceán felől frissítő szelecske fújdogált, jólesően hűtötte bőrét a parázs szóváltás után.

A bankjához hajtott, és néhány pezó híján felvette egész betétjét, valamivel több, mint háromezer pezót, kétesztendei takarékoskodása eredményét. Ez az összeg ugyan jóval kevesebb annál, mint amire szüksége lesz, de tudta, hova folyamodjék kiegészítésért Alvarez ezredes-hadtápfőnök, bár délre járt az idő, szokatlan módon hivatalában tartózkodott. Harsányan üdvözölte látogatóját. Harsányan és elégedetten:

— Látom, horogra akadtál! A Thunderbolt mi, hehe?! Remek sportgép lesz, biztosíthatlak! Lefogadom!

— Elveszíti a fogadást, ezredes! A B—26-osért jöttem!

Alvarez levegőért kapkodott, de a szeme meg se rebkent

— Oké! Fizetsz kétezer-kettőt, és aláírod a nyilatkozatot, hogy magánhasználatra vetted, nem kereskedsz vele, s nem engeded át idegen államok ügynökeinek! Értettem?!

50

Ezúttal Ricardo mondott szemrebbenés nélkül okét, s nem egészen tíz perc múlva jogos tulajdonosa volt az egykori bombázónak.

— Itt a forgalmi engedély, vidd, ahová akarod! — fejezte be az üzletet az ezredes. — Csak azt tudnám, mihez kezdesz vele! Versenyhársa akarsz knni saját társaságodnak? Nekem elárulhatod!

Nem árulta el!

Most már egyenesen saját repülőterükre ment, és Car-monától férőhelyet igényelt. A forgalmi főnök bosszúsan csettintgetett:

— Nna! Ismét! Püótáim kiszorítják a fizető pasasokat! Megvesztetek, hogy nem elég nektek, amennyit hi-vatfdból kell repülnétek? Super Sport? — érdeklődött. — Bellanca?

— B—26! — világosította fel tömören. Renato-Roy álla majdnem a padlóig esett.

— Te részeg vagy! — gyanúsította abban a pillanatban, mihelyt magához tért. — Ha ittál, azonnal takarodj'haza!

A forgalmi engedély győzte meg nagy nehezen, hogy nem beugratás áldozata.

— Hallatlan! — fuldokolta. — Még hogy B—26-os! Megérem hamarosan, hogy valaki egy világűrakkétával állít be nekem! De ezért fizetsz, gazfickó, annyit fizetsz, hogy belegebedsz! Hová jutnánk, ha valamennyi him-pellérünk óceán járókkal tolakodna ide! Egy százas havonként! Tudomásul veszed?

Tudomásul vette. Száz pezó, azaz száz dollár! Aki át mond, mondjon bét is. Előhúzta pénztárcáját

Aztán áthozta a gépet Manila Fieldből egyes-egyedül.

A start kissé körülményesnek bizonyult, de sikerült. Odafönt viszont nem támadt semmiféle nehézség. Az öreg B—26-os úgy engedelmeskedett minden kormány

51

mozdulatnak, mint **egy jól** betört hátszló a kantár húzásának.

Amikor azonban leszállás **előtt** bejelentkezett, a torony megismételtette adatait. Egyszerűen nem **Eikart** hinni a fülének:

— Hogyhogy Garcia és egy B—26-os? Barátom, ne állíts falhoz!

Ilyen gép nincs a nyilvántartásunkban! Menj a pokolba!

Persze Carmona, ez az ördög, nem értesítette a nyilvántartót és a toronyt. Vagy ellenkezőleg, ott ül maga is a toronyban, a szolgálatosra kacsintgat, és közben nagyokat nevet a markába.

Végre, miután a torony a szolgálati számától a születési évéig mindenről kifaggatta, kegyeskedett megadni a leszállási engedélyt a tér legeldugottabb szögletébe, oda, ahová a kétes, csempészéssel, feketeüzletekkel gyanúsítható magángépeket vezérelték, egyenesen a biztonsági szolgálat karmaiba.

Jól megjátszott cirkusz volt, mi tagadás! Sejtése igazolódott. Az egészet Renato-Roy rendezte, viszonzásul a B—26-osért.

Ha valakinek az a képtelen gondolata támad, hogy egykori bombázót vásárol magának, tőrje el békességgel az ezzel járó következményeket. Az ilyesmi legalábbis olyan feltűnési viselkedés jele, mintha valaki az esti séta idején vizilóháton nyargalna végig a manilai korzón.

A katonai repülőtéren ugyanis felszállása után szabályszerűen bejelentette, átadta a Manüa International Air-portnak, igazolva repülése és tulajdona jogosságát. Viszont mily örömtelen lenne az élet, ha nem sikerülne játékkal megszínesíteni? Renato-Roy Carmona legalábbis ezt vallotta, és Ricardo nem orrolhatott ezért a csínyért. Alkalmadtán véghezvitte volna ő is. Mindez semmi ahhoz mérve, amit majd a teamtől keli eltérnie, mihelyt

52

közismertté válik hóbortos cselekedete. Hanem hát ez a holnap gondja, s addig ugyancsak sokat kell elintéznie. Az ember a soron következőn kívül sose törje máson a fejét!

Márpedig a soron következő feladat nem éppen szokványos volt. Aki valaha is próbált nagyobb összeget szerezni apjától, azzal a kurta megokolással, hogy „csak úgy szükségem van rá”, az tudja, szerfelett kétes sikerű az effajta vállalkozás.

Este hét óra volt az az időpont, amikor a család szerteszórt tagjai, hacsak nem tartózkodtak a rövidhullámú adóállomás hatáskörén kívül, felhívták a cuyoi ültetvényt. A Fülöp-szigetek határtalan térségeiben kevés egyéb mód adódott arra, hogy fenntartsák az összeköttetést azokkal az apró pontokkal, melyeket a sok ezer korall alkotta szigetekcskék jelentettek a térképen. Ahány ültetvény, ahány település, ennyi rövidhullámú rádióállomás. Megszokott, akár a városban a telefon.

Ramont megelőzve telepedett a készülékhez. Alig adta le a hívójelet és kapcsolt át vételre, máris megrezdült a hangszórón édesapjuk szava:

— Jó estét! Hallom, hallom . . .

így történt mindig. Hét órakor, ha esett, ha fútt, a Garcia házaspár ott ült a manilai ház hullámhosszára hangolt készülék előtt, lesve a hívást.

— Apám, adj ötezer p e z ó t ! --- Fontos, kell! De ne kérdezd az okát!

— Nehéz volt így személytelenül beszélni, bele a mikrofonba, sokkal nehezebb, mintha élőszóval tolmácsolhatta volna kérését.

Nehéz, mert apja arca, szeme villanása, kutató tekintete rejtve maradt előtte, és mert az öreg Garcia sem olvashatta le róla, hogy nem valamely könnyelmű cselekedete készíti erre a lépésre. Hiszen ez a következtetés nyilvánvaló volt!

52

Miközben a világtűrbe figyelt, várva apjuk válaszát, hallotta bátyja heves, indulatos lélegzését. Ramon bizonyára levonta a maga következtetését.

— Nagy összeg! — dörmögött kisvártatva, tünődően a hangszóró. — De eddig sosem kértél! És hazudni sem hazudtál soha! Tehát valóban fontos! Jó, fel veheted! Majd utasítom a bankot!

A hátralevő időt a mindennapi élet apróságai töltötték ki. Amikor azonban kihuny a rádiókészülék varázsszeme, következett a feketeleves. Ramon szikrázott a felháborodástól:

— ötezer pezó! Te kártyáztál, gazfickó! Pókeroztál!

Ráhagyta. Ha bevallja a valóságot, bátyja mindent elkövet, hogy tervét megakadályozza. Inkább higgye: hazárdjátékokat játszott és veszített!

Akkor is elég lesz elviselnie kioktatását, szóáradatát, ha tető alá kerül a dolog, s nem marad számára más a tehetetlen dühöngésnél.

Azért csúnya este volt. Ramon szüntelenül ontotta intelmeit, korholta, szidta, ahogy a fivérek szokása, amikor „jó útra” akarják téríteni eltévedett öccsüket. De ez az éjszaka is elmúlt. A lényeges mégiscsak az volt, hogy a bankban előzékenyen eléje számlálták a márványpultra az öt ezerpezós bankjegyet.

A pénztárostól kérdezte meg, tud-e ajánlani megbízható, komoly közjegyzőt.

— Forduljon, uram, bankunk ügyvivőjéhez. Az, hogy nekünk dolgozik, a legjobb ajánlólevél! — mondta a pénztáros megfontoltan.

A közjegyző alacsony, kecskeszakállas, jól fésült öregúr volt. Ujja hegyeit összeillesztve, egyetlen szó közbevetése nélkül hallgatta végig Ricardo mondókáját, majd néhány mondatban egybefoglalta a lényegét:

— Értem! Két okmány: ajándékozási okirat és egy alapítólevél, az alapítványozó személyes kikötéseivel.

53

Miután pedig az alapítványozó szándéka közérdekű és tiszteletre méltó, úgy körülbástyázható, hogy a másik fél számára ne akadjon kibúvó.

— így gondolnám!

— Nem fog csalódnai! — A közjegyző, a régi spanyol korszak második nemzedékes maradványa ódon szertartásossággal kihúzta aprócska termetét. — Egyben engedje meg, hogy csodálatomat fejezzem ki ön előtt, uram! Mindig felnéztem a tudomány bajnokaira. Ricardo szédülten menekült a közjegyzői irodából. Arca vörösen égett. Hogy ezek az idősebb évjáratúak micsoda hühót képesek csapni pofonegyszerű dolgok körül! Még hogy tudomány bajnokai!... Ha sportot mondott volna, hagyján! Ez a repülés, ha valóra válik, kétségtelenül sport lesz a javából! Aki vízi békának született — úszik!

Aki a repülésre tette fel életét, mit tehet mást — repül! Ennyi az egész! Minden egyéb szólam csupán.

Veszély?

Istenem, ez a hivatással jár!

Aki békésen akar meghalni, menjen el virágkertésznek!

A Meteorológiai Szolgálat igazgatói szobáját őrző szigorú titkárnő szemüvege megbotránkozóan villant rá. Mire átlépte a küszöböt, a hölgy már mintegy a testével védte a senor Archibaldo Perez szentélyébe vezető, hangfogó párnás ajtót.

— Az intézet igazgatója nincs itt, nem fogadhatja önt, uram! — csikorogta jégcsapfagyosan.

— O, csupán egy levelet hoztam számára! Sürgös! A választ megvárom.

Ricardo jól nevelt volt, udvarias, de rendíthetetlen. A vaskos, nagy aktaborítékot az íróasztal sarkára csúsztatta, és leült azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy akár ítéletnapig ott várakozik a feleletre.

76

A titkárnő vészterhes pillantása hatástalannak bizonyult. Felkapta tehát a levelet, és belódult vele az igazgatói irodába.

A percek béna lassúsággal vánszorogtak. Csörögtek a telefonok, az automata távirógép egymás után lökte ki gépezetéből az újabb és újabb jelentéseket anélkül, hogy bárki elolvasta volna őket. Nagy sokára kicsapódott a párnázott ajtó. A titkárnő rosszállóan összepréselt szájjal éppen csak annyira húzódott félre, hogy a beigyekvő elférhessen mellette. Nem vesztegette Ricardóra a szót, a hüvelykujjával intett szabadot.

Senor Archibaldo Perez előtt ott hevert szétdobva a két nagy pecsétes, hivatalos külsejű okmány az öt ezer-pezős bankjeggyel egyetemben, A tudós meteorológus, hátát karosszéke támlájának vetve, felindultan fújtatott. Kerek, jó ember arca kipirult az indulattól.

— Maga kötözni való bolond! Maga , , , maga , . . O, életemben nem találkoztam hasonlóan csökönös szá_m_árral! Hallja?! — közben tenyerével csapkodta a közjegyző irományait.

— Hallom!

Az igazgató reménytelenül legyintett.

— Hallom! Micsoda válasz! Egyáltalán hogyan képzeli?! Tegnap kidobom, mert vitázni merészel velem egy tudatlanságról áruklodó agyrémről, és ma visszajön holmi sajtupapírokkal és ezekkel a színes számológécédulákkal — markolt bele az ezerpezősökba, — Visszajön ugyanazzal az agyrémmel, és tetejébe feltételeket szab nekem,

— Csupán óhajt nyilvánítottam, uram!

— Óhajt! Rákényszerít a Szolgálatra egy rozsdás, kiselejtezett repülőkoporsót, alapítványt tesz, előír egy esztelen kísérletet. Arra akar rávenni, hogy gyilkossá válik, lelkiismeretemre vegyem valaki vagy valakik halálát.

55

— Leszögezttem, uram, hogy magamra vállalom minden felelősséget! Tudományos segítségen kívül nem kérek egyebet!

— Még hogy mindent vállal! „Csak” tudományos segítséget kérek!... Hát nem és nem! Visszautasítom az ajándékozást, a Szolgálat nem tart igényt az alapítványra. Érti?! Nem! Nos, fiatalember, most mit tesz?! Ricardo rezzenés nélkül nézett farkasszemet az indulatos tudóssal.

— Akkor nekirepülök az első tájfunnak! Ezt senki sem tilthatja meg! Képzeld, uram, milyen csemegéje lesz az újságoknak — és hangosan idézte a szenzációs hírcímeket: — A Meteor Manila megtagadta a tudományos együttműködést! Egy pilóta önszántából a tájfunba repül! Sefior Archibaldo Perez homlokán kigyöngyözött a veríték.

— Zsarolunk, fiatalember, zsarolunk?

— Dehogy! — válaszolta nyugodtan Ricardo. — Ám ha elrepülök, így történik majd! Ismerem a Fülöp-szigeti újságírókat! Kiszimatolnak azolc mindent! — azzal az okmányok után nyúlt.

Kezük összetalálkozott a papírok fölött. Perez váratlanul megszorította Ricardo csuklóját.

— Nos, ha így állunk, akkor... akkor beszéljünk másként, fiam! Amit ajánlott, elfogadom! A múltkor azt hittem, gúnyt űz belőlem!

— És ma?!

— Ma úgy véltem, hogy valaki mások bőrén olcsó dicsőséget keres! Ricardo a fejét ingatta.

— Tévedett! Azon a B—26-oson az első pilóta ülése egyedül az enyém lehet!

— Most már tudom! Ezért bevallhatom, álmomat való

55

sítja meg azzal, amit tenni akar! Mirt én is erről álmodom régóta! Átrtpülni a tájfun! Kibegozni a titkát! — tehitetlenül széttárta tenyerét, De én nem vagyok pilóta! Magam helyett nem küldhetek mást az irgalmatlan veszélybe. És ekkor jön maga. úgy beszél az egésről, oly felháborító könnyedén, ahogy egy bolond vagy felelőtlen fickó beszélhet csupán!

— És?!

— És maga áthúzott minden feltételezést- Nem felelőtlen, és nem is bolond. Megszállott! Egy ötlet megszállottja! Egy kísérleté, amelyről, mondom, titokban én is álmodom!

— Tehát?!

Tehát tőlem megkap mindent, amivel rendelkezem, önmagam is beleértve,

Ricardo a boldogságtól szinte mámorosan tért haza. Perez biztosította, hogy a B—26-os fedélzetére a legmodernebb műszereket szerelteti fel, repülő meteorológiai laboratóriummal változtatja.

Bár a műszerek tudósok nélkül csak félig-meddig tökéletesek; istenem, az embernek meg kell alkudnia olykor a körülményekkel! Végeredményben Senor Perez-nek tökéletesen igaza van. Áldozatot genkire sem lehet rákényszeríteni, senkitől sem lehet kívánni, hogy lehetetlent kockáztasson!

A B—26-os az adott időpontban majd elrepül, fedélzetén Ricardo Garejával ég egy öreg, nyájas képű, szemüveges meteorológussal, aki álmaért halálos áldozatvállalásra is kész. Amit a műszerek nem jegyeznek, amit csak a kutató szem láthat meg, azt majd kifürkészi ő. És azután?

Ezt az „azután” előbb meg kell érni!

No de a holnap, amióta a világ világ — a régi rómaiak szerint az istenek gondja! Halandó nem tudhatja, mit hoz számára a jövő: sikert-e avagy bukást!

56

otthon, a telefon mellett várta másnapi szolgálati beosztását. A néhány mondatból az derült ki, hogy számukra csupa rendkívüli munkát tartalékol a vállalat. Ezúttal Portugál Timorra szolt a vezénylő parancs. Oltóanyagot, gyógyszert és vagy háromtucatnyi orvost, ápolószemélyzetet visznek magukkal, mert Diliben, a fővárosban és környékén felütötte fejét a feketehimlő.

Háromezer-ötszáz kilométer, jókora út az indonéz szigetvilág tarka abrosza felett.

Ricardo kiterítette a térképet, megnézte az esti meteorológiai jelentést, lelkiismeretesen készült a feladatra.

Annyira belemélyedt a munkába, hogy fel se figyelt Ramon érkezésére. Akkor tudatosodott benne, hogy nincs egyedül többé, amikor bátyja árnyéka rávetődött a térképre, és makacsul elhomályosította a körvonalakat.

Ceruzáját le sem téve felnézett.

Ramon bólogatott, akár a kőolajszivattyúk szakadatlanul mozgó karja. Fel-le, fel-le . . .

Ez a fejmozdulat nála mindig is a robbanásig feszült idegesség jele volt.

— Ne zavarj! Dolgozom!

Ramon olyat tett, mint még soha. Heves mozdulattal térképet, jegyzőtömböt, ceruzát, mindent a földre sodort Ricardo elől.

— Van sejtelméd arról, mit tettél?! Az „öreg” máris fenekestül felforgatta az intézetet. Semmi sem fontos többé, egyes-egyedül az az örület, amivel megfertőzted! A halálba repülsz, és magaddal viszed ezt a derék, jámbor tudóst!

— Mit nehezítet a dolgomat? Bátyjából sistergett a feszültség.

— Mindjárt még nehezebbé teszem! Azt hiszed, hogy

57

mi ezt engedjük? Hogy ti ketten vállaljátok ézt a képtelenséget? Tegyük fel, nem vesztek oda . . . Tegyük fel, bekövetkezik az elképzelhetetlen: életben maradtok! Ám amit magatokkal hoztok, tudományos szempontból egyenlő lesz a semmivel! Egy szál szakember, akármenny-nyire is nagy tudós, nem végezheti el fél tucat szakértő munkáját!

— Ismersz más megoldást? Ramon elkeseredetten legyintett.

— Megoldást? Nem! Egyetlenegyet tehetek! Veletek megyek!

Ezúttal Ricardo képedt el:

— Te is mártírrá akarsz válni?

— Semmi hajlamom hozzá! De ha kísérlet, s ha már elkerülhetetlen, legyen megalapozott! A magam módján én is jó szakember vagyok! Á szoba háttéréből, a homályból kivált egy karcsú nőalak. Doktor Anna-Luiza Legáspi, Ramon menyasszonya. Odahajolt kettejük közé az asztalra.

— Furcsa, hetvenkedő fickók vagytok, ti férfiak! És annyi hiábavalóságot beszéltek össze! Mindebből, amit itt összehordtatok, semmi sem igaz! Az igazság annyi, hogy ezt a kísérletet egyszer valakinek végre kell hajtani. Ricardónak jutott eszébe, makacs öszvér, tehát megpróbálja. S mert meggátolni nem lehet, segíteni kell neki. Ezért alcarsz vele menni te is, Ramon. Ha pedig te mégy, megyek én is! A bolondbálon mindig tartanak orvosi ügyeletet!

Ricardo majdnem áhítatosan pillantott fel rá.

— Kár, hogy Ramon menyasszonya vagy! Ezek után én is feleségül vennélek! Most jut eszembe, te vagy a mentőszolgálat ejtőernyős doktora! Csapj fel, doktornő! — és tenyerét jövődöbéli sógornője felé nyújtotta.

Ramon kesernyésen elmosolyodott.

— Asszony szava: isten szava! — idézte a régi köz-

57

mondást. — Legalább így mindnyájan együtt leszünk a pokolban! De a leány kéréssel elkéstél.

Az újságíró és a szenzációt, bár Ricardo csak pillanatnyi ötlettől vezérelve említette, nem kerülhették el.

Egy riporter, anyag híján, bekopogtatott Sei^{or} Archibaldo Perezhez némi kis időjárás-csemegéért. Az asztalon még ott heverték a közjegyzői okiratok. Az újságíró pedig mert ez is hozzátartozik a laphoz — a fejtetőre áltott írást is olvasni tudja. Beszélgetés közben végigbetűzte a papírokat. Nem szólt, nem kérdezett semmit. Elégedetten elrohant. A Manila Timesnak erre a napra megtalálta a nagybetűs szenzációt.

A rikító címfeliratot Ricardo azonban első ízben a Douglas DC—7C fedélzetén pillantotta meg, valahol a Celebesz-tenger küszöbén, amikor a fedélzeten már a megszokott, mindennapi rutinmunka folyt.

58

Az egészségügyi különítményt a stewardessek dajkálgtatták az utastérben, az időjárás semmi szokatlant nem ígért. A Timorokig megszokott nélkül repültek, tehát közbenső leszállással sem kellett bajlódniuk. Ilyen feltételek mellett a munka gépies, beidegzett, szabad idő akad elég.

Ricardo feltartotta két kezét, jelezve, hogy a kormányt átadja Brandonnak. Brandon átvette, s néhány pillanattal később bekapcsolta

a robotpilótát, rögzítve a repülési irányt. Ilyenformán szabaddá tette önmagát, majd a fedélzeti telefonba szólt:

— Jöhettek!

A team beszoronkodott a pilótafülkébe.

Komorak voltak, akár a harmadnapos hidegletelés. IVIo-hamed Lala fenyegető képet vágott, akárha kalóz nagyapja szelleme költözött volna belé, Kuruszu Buddha-szerűen titokzatos volt, Lopez pedig állandóan a fogát kopácsolta a ceruzájával.

Ekkor Rex egy sokszorososan összehajtogatott újságlapot húzott elő a zsebéből. A Manila Times „szenzációs” példánya volt. Garcia szeme elé tárta a nagybetűkkel szedett, aláhúzott, kiáltó főcímet.

— Ehhez mit szólsz, parancsnok?! — a faggatás hangsúlya szinte ítélőbírói volt. — Így van, vagy nem igaz?

Ricardo káprázva olvasta a tudósítást. Benne volt minden, az ajándékozás, az ajándékozás feltételei és a lényeg: a tájfun átrepülése. Brandon főnöke arcát figyelte.

— Látom rajtad, igaz! De erről majd később beszélünk. Azt árul el: mi az, hogy alapítvány? Legalábbis ebben az esetben.

A sarokba szorított Garcia kínjában nagyképűsködött:

— Az alapítvány valamely tudományos célra adományozott pénzüsszeg vagy eszköz, melyet az adományozó kikötései szerint kell felhasználni.

59

■— Hülye! — mondta Brandon tiszteletlenül. — Ezt a i csecsemők is tudják! Ne szószolj! Mire tetted *te* az alapítványt? A tájfun átrepülésére, ugye? És az a kikötésed, hogy te repüld a B—26-ost! Bennünket gyalázatosan kihagytál! Ezt nevezed te becsületnek? Pedig valamennyi elsőéves repülőtanonc tudja, hogy egy B—26-os csonka személyzettel kutyát se ér!

— Disznóság, hogy csak magadra gondolsz! — támogatta Brandont Mohamed Lala. — Persze, egyedül akarod zsebre vágni a dicsőséget! Az, hogy mi jóban-rossz-ban évek óta együtt repülünk veled, nem számít sem^ mit! A jó buliból kihagysz bennünket!

Mícuo szerény volt:

— Pedig Kuruszu rádiós szeretne együtt repülni az Isteni Széellel! Lopez fejezte be az egyoldalú beszélgetést:

— Megfosztanál életem legszebb navigációs feladatától?

Ez akkora pimaszság volt, hogy Garcia felhördült:

— Szállj le rólam, Manuel! Szavamra, martok, mint a legyek! Egy rakáson ennyi eszeveszett, ez már sok!

Brandon elvigyorodott:

— Akkor is te vagy a kapitány! Amikor megnézted velünk a B—26-ost, gondoltam, hogy galádságon töröd a fejed. De hogy ekkorán, az meghaladja az én gyarló eszemet! Nyilatkozz! Vagy viszel bennünket, vagy valamennyien áthelyezésünket kérjük! Nem szolgálunk veled tovább! Vagy együtt, vagy sehogy! Hallod?!

Ricardo sem tudta fékezni arcizmait. Visszavigyoro-dött:

— Gazemberek vagytok mindannyian! Akkor inkább együtt!

Kuruszu szólalt meg ismét:

— Javaslom, kereszteljük el a B—26-ost. Legyen a neve: Isteni Szél!

84

— óriási vagy? — helyeselt Brandon.

A DC—7C nyolcezer méter magasan húzott a Timor szigeti főváros felé. A fedélzeten helyreállt a nyugalom.

Ricardo messze bámult, s nem értette önmagát. Hogyan is gondolhatta, hogy ebből a „játékból” a team kimarad?

ők mondták: vagy együtt, vagy sehogy! Együtt! Másként elképzelhetetlen!

60

60.

A TÁJFUN

60.

VIHARGYORO A CUYO-SZIGETEK KÖRÜL

Ramon Garcia fáradt volt. Egyszerűen fáradt, akár egy napszámos, aki valamelyik ültetvényen reggeltől estig szakadatlanul hajlongva a cukornádat vagdosta. A kapcsolótáblán benyomta a tetőterasz gombját, majd a liftfülke falának dőlve megdörzsölte arcát, mintha ezzel elűzhetné kimerültségét. Tenyere alatt sercegett a hajnali borotválkozás óta kiserkedt szakáll.

A fáradtságra alapos oka akadt, ez nem kétséges. Előzi éjszaka ügyeletes volt, hajnalig virrasztott, minden megújuló órában a friss adatok alapján készült időjárás térképek fölé hajolt, hogy ellenőrizze, nem csúszott-e be valamilyen tévedés a gyors ütemű szerkesztés hevében.

A reggel hatórai váltás után pedig egyenesen a repülőterre hajtott, szemernyi pihenés nélkül. Azóta egyvégtében, az ebédet is feledve, a B—26-osba szerelt műszertömeg beszabályozásával foglalatostkodtak. Elmosolyodott.

Archibaldo „atya”, már ahogy senior Perez, az igazgatót becézte az intézet apraja-nagyja a háta mögött, akkora hévvel tett-vett, mint egy újdonsült, zöldfülű technikus, aki be akarja bizonyítani, hogy jól megtanulta leckéit az egyetemen.

Zsírosra kente-fente magát a műszerolajjal, a csavarhúzóval véresre sebezte ujjait. Rózsaszín koponyáját jókora foltok tarkították. Az önműködő írókészülékek ki-próbálása után ugyanis a koromfinom grafittöltet maradványait önfeledt mozdulattal a feje búbján súrolta le.

Vőlegény készülhet oly lelkesen esküvőjére, ahogy az öreg a B—26-os startjára. Arra a pillanatra, amikor majd nekivágnak. . .

Hová? . . . Minek? . . .

Ramon Garcia erre nem adott önmagának feleletet. Egy század másodpercre lehunyta szemét. Körülvette a vakhomály, mely tökéletesen olyan, mint a tájfun felhőtömegének átláthatatlan sűrűje. A felvonó hirtelen megállt. A tetőre vezető folyosó alkonyi fényben úszott. A fal üvegekockái szinte felolvadtak, anyagtalanná váltak ebben a ragyogásban. Az alkonyat, az átmenet a nappalból az éjszakába, itt a Fülöpszigeteken, Manila magasságában, tizenöt foknyira az egyenlítőtől északra, alig néhány percig tart. De ez a néhány pillanat a tömérdek színű ragyogás kápráztató egyvelege. Ezekről a pillanatoktól Ramont csak halaszthatatlan teendők foszthatták meg. Különben félbehagyott minden foglalatosságot, nehogy elmulassza a naplementét.

Jókor érkezett. Keleten az ég alját beszegte a közeledő éjszaka hamvas pántlikája. Lenn, a völgyben, Manila házrengetege között kövéredtek az árnyékok. Feje felett azonban csorbítatlanul kéklott a mennybolt. Valahol, kilenc-tíz kilométer magasságban fél tucat pely-hez felhőske lebegett jámboran.

A napkorong elérte a tenger enyhén domborodó szintjét. Tányérja hirtelen tojásdad formára húzódott szét, bí-borló vörösre váltott. Az ég kéklő üvegharangja követte a színváltozásban. Narancssárga, rózsaszín, mélyvörös zuhatag ömlött alá. A nyílt tengert barázdáló hullámok tarajai tündökölni kezdtek, mintha parázshalmok izzá-nának alattuk. Zöld, vörös, arany káprázat csipkézte a

61

tengert. A Déli-csatornán az óceánra törekvő hajók nyomdokvonala kékes tüzfényben égett.

Aztán a nap egyetlen ugrással a vízbe fúlt. Töredékpillanatilg bíborosán tündökölt a tenger és a levegő, majd fakószürkére halványodott, s egyszeriben a tömör éjszaka sötétje borított be mindent. Az égre felröppentek a csillagok.

A káprázat szétfoszlott.

Manila házaiban kigyúltak a lámpák, utcáin a neon-iiirdetések.

Meghűvösödött. Ramon Garcia beszívta a tenger felől áradó sós levegőt. Órájára nézett, tizennyolc óra negyvenkilenc percet jeleztek a mutatók. Amikor az ötvenedik percre kúsztak volna, léptek koppantak a tetőn. Az egyik fiatal asszisztens lódult sebbel-lobbal a műszeres szekrények felé. A sietségtől csapdosott begombolatlan fehér köpenye szárnya. Kezében az adatfelvevő tömb.

Ramon elégedetten bólintott. Tökéletes pontosság! Igen, ennek így keU lennie! A világ valamennyi meteorológiai intézetében tíz perccel a teljes óra előtt leolvassák a műszerek adatait. Erre a műveletre pontosan tíz perc kell. A tizenegyedikben megkezdődik az adatok bevezetése az időjárás-térképekre, és közvetlen távíróvonalak továbbítják számtalan másik meteorológiai állomás felé, mUyen a helyzet Manila körzetében, a Fülöpszigeteken.

Az asszisztens csak annyiból vette tudomásul főnöke jelenlétét, hogy hangosan olvasta azt, amit megfigyelt:

— Hőmérséklet tizennyolc óra ötven perckor: huszonhét egész négytized Celsius-fok.

A maximum-minimum hőmérő kék borszeszfonala a legalacsonyabb hajnah hőmérsékletként húsz egész háromtized fokot örökölt meg, míg legmagasabbként — árnyékban — harminchárom fokot.

„Ez a január ugyancsak kitesz magáért! — gondolta

62

Ramon Garda. — Megszerzi az évtized legmelegebb januárjának rekordját. így tart idestova harmadik hete. Majd hogy nem kánikulai hőség!"

Ráadásul a higrométer negyvennyolc százalékos pára-teltséget mutat. No, ez ugyan nem jelenti azt, hogy éppenséggel vizet lehet facsarni a levegőből. Majd később, ha hatvanöt-hetven százalékos lesz a levegő relatív nedvessége. Akkor lehet verejtékezni, fulladozni, mintha az ember tömény vízgőzt lehelne be!

A légnyomás hétszázötvennyolc milliméter, enyhén süllyedő irányzatú. A barométer higanyoszlopa alig-alig szállt alá reggel óta. A szélességmérő éppen most mozdul lustán. Kanalai alig észlelhetően fordulnak körbe. Másodpercenként egy méter, azaz óránként átlag négy kilométer. Iránya: északnyugat-délkelet. Erre mondják: enyhe, üdítő szel-lőcske. Kicsinykét talán csökken a levegő páratartalma, s így hajnaltájra igazán pompásra fordulhat az időjárás. Persze ha nem jön közbe valami! Mert ez a „valami", a kiszámíthatatlan, holmi váratlan frontbetörés, miegymás, mindig elkövetkezhetik. A Csendes-óceán rop-pont térsége állandóan rejteget meglepetéseket.

Lemenőben ismét elpillantott a város felé. A sötétség egybeolvasztotta a tájat. A villák és az öreg udvarházak belefakultak. Egy helyütt azonban az épületek között mintha halvány, lebegő tűzfény villódzott volna.

Úgy ismerte ennek a körképnek megannyi négyzetméterét, akár a saját tenyerét, tehát tökéletesen tájékozódott. A manilai Garcia-ház kertjében máglya lobog.

Megrázta a fejét. Ezeknek az örülteknek, mármint Ricardónak és együttesének, semmi sem elég! Egyszerűen fáradhatatlanok. Kora reggeltől megállás nélkül robotoltak a B—26-os embersütő rézökörnek is beillő belsejében — amikor a hőmérőket déltájban bekötötték, az átfőtt alumínium géptestben egyszeriben negyvenhárom **93** fokot jeleztek! —, utána komoly képpel megjátszották ennek a repülőládának a keresztelőjét. Rávtették Anna-Luizát a névadóanya szerepére s arra, hogy létrán egyensúlyozva egy pezsgősüveget törjön szét a gép orrán. Mert hát, ugyebár, járműkeresztelő az üvegből kihabzó pezsgő nélkül nem az igazi?! Most pedig odalenn a kertben, kanaka módra, parázson süített malacpecsenyével és mértéktelen jeges narancsléivással ülik meg az Isteni Szél „névadását”. Szabályszerű keresztelőtort tartanak! És Anna-Luiza Legaspi, a komoly doktor teljes szívvel-lélelkel részt vesz vigadozásukban. Mintha legalábbis veszélytelen kéjutazásnak néznének elébe!... Ö, süvöl-vények valsimennyien, bármennyire is férfimunkát végezzenek, még akkor is, ha ez a világ felnőttként kezeli őket. Gyerekek, akiknek egyes-egyedül a játék a fontos, akik előtt a holnap gondja-baja ismeretlen fogalom. Mielőtt átlépte volna a zakatoló, önműködő távirógé-peldcel és rádiókkal zsúfolt hírközpont küszöbét, megtorpant

„Ámbár talán nekik van igazuk! —tűnődött. — Ezek a repülők egészen különleges emberfaj zat! Ha van valami, amit kevésbé ismerünk, ez a levegő óceánja. Valahányszor valahová elindulnak, szinte Kolumbuszként az ismeretlennek vágnak neki. Mi csupán jó tanácsokat tudunk nyújtani az útra, aztán magukra hagyjuk őket, boldoguljanak, ahogy lehet! És ők mennek, nap nap után, gondtalanul, könnyedén, és természetesnek tartják, hogy minden akadállyal megbirkóznak. Ez az életformájuk! Márpedig ha így van — és így van! —, jogot formálhatnak ezekhez a kamaszos szórakozásokhoz is, mint a gépkeresztelő és a malacpecsenye-sütés.”

A hírközpont gépeiből a technikusok kötegszámra hordták át a jelekkel telerótt papírszalagokat, távoli vidékek időjárás-jellemzőit a kiértékelő-terembe. A rajzasztalokra feszített meteorológiai térképlapokat az asz-

sziszifoszok töltögették ki buzgón, a táviratok ezernyi adatait halmozva rájuk. A nappal és az éjszaka minden harmadik órájában részletes jelentést adott ki a Szolgálat, megfelelő előrejelzéssel, s ennek ezek a térképlapok voltak az alapjai.

Alighogy betette lábát, laboratóriumi főmérnökük kacskaringózott eléje az asztalok közül.

— Jó, hogy jössz, Ramon! — fogadta, és magasra emelte a markában szorongatott kémcsövet, hogy átsüssön rajta a világosság. — Ide nézz! A délelőtti esőcske üledéke!

A csapadékmérőben felfogott esővizet szokás szerint kielemezték. Az eredmény ezúttal némi vörhenyes por volt.

Ramon Garcia elmélyedve vizsgálta. Észre sem vette, hogy közben ujjjaival csettintget.

— Ejha! — mondta töprengve. — Semmi kétség, jellegzetes Góbi-por! — Odaszólt az ügyeletes főmeteoro-lógusnak: — Egy pillanatra, Fernando, hogy állunk a magaslégkörrel? Mit mond a rádiószonda?

Naponta két műszeres kutatóléggömböt bocsátottak fel miniatűr rádióadóval.

Kollégája éppen csak felütötte fejét.

— Mi érdekel?

— Történetesen a szél!

— Húszezer méteren, észak-északnyugatról szélfolyam, kettőszáznegyvenegy kilométer órasebesség.

— Délutáni adat?

— Az, de azonos a reggelivel!

— Hm-hm... — dűnnyögött Ramon, s most már odakönyökölt Fernando Móron mellé, hogy maga is pillantást vethessen az időjárás-térképre, majd a délelőtt tízórai helyzetrögzítést kérte. Amit látott, nyilvánvalóvá tette a laboratóriumi leletet.

— Hát persze, a Góbi-sivatag p o r a ! . . .

Emlékeztetőül maga elé idézte a három nappal azelőtti időjárási helyzetet.

A Szovjetimió északi határán, a Léna torkolatvidéke felett mínusz hatvan fokra hűlt le az arktikus eredetű levegő. Őriási területen kialakult a kezdetben mozdulatlan, magaslégnyomású „képződmény”, a „szibériai maximum”. Szélcsend, felhőtlen ég, csak csikorgó, csontrepesztő fagy. Nos, ezt a tespedő, borzalmasan hideg légtömeget huszonnégy órával később kimozdította nyugalmi állapotából az észak-kanadai térségből, a Yukon vidékéről fakadó, valamivel enyhébb légáramlat. „Csupán” mínusz negyven-egynéhány fokos volt,

tehát „felmelegítette” a szibériai maximum hidegét. A Léna torkolatánál majdnem tízfoknyit enyhült a fagy — és szél támadt! Észak-északnyugatról indult, kitérő nélkül száguldott az ellenkező világtáj, dél-délkelet felé. Keresztülrohan a tajgán, rátört Mongóliára, nehéz homokvihart kavart a Góbi-sivatagon, a homokszemcséket a sztratoszféráig ragadva fel. A fojtogató porfelhőket rásodorta Kínára, végül tegnap, a kínai partokat elhagyva tovább enyhült.

... Igen, a Sárga-tengeren helyi felhősödések voltak, itt-ott sűrű, futó záporosókkal. Aztán áthömpölygött Korea felett, és a Tshushima-szorosban egy keleti meleg légáramlással ütközött meg. Ez felkúszott rá, és egyben teljesen dél felé térítette. Az összeütközés feltöltötte lankadó energiáját anélkül, hogy hideg jellegét alapjában megváltoztatta volna. Jelenleg még eléggé messze tartózkodik, bár előhírnökét, a Góbi porát a sztratoszféra óriási sebességű szélfolyama már idáig magával ragadta.

A térképen félkör alakú kék ív húzódott Tajvan szigetétől majdnem Guam partjáig. A hidegfront jelzése. Még beljebb az óceánon helyi viharocskák jelei. Szél, eső. Semmi sem mutatott arra, hogy ezen a tájon, Guam-tól délnyugatra, olyan időjárás helyzet alakulna ki pil-

65

lanatnyilag, mely erejével oldalra lódíthatná, felgöngyölíthetné a szibériai eredetű hidegfrontot

No de hogyan fest a déli szakasz? A másik nagy tényező, az egyenlítő körüli vidék időjárása?

Hát ez egyenesen ideális! Töretlen égbolt. Enyhe szel-lócskék. Lvista, majdhogy játékos hullámjárás. A Dél-Kínai- és a Maláj-tenger különböző térségeiben tartózkodó hajók egyaránt jó jelentéseket adnak. Még az örök meglepetésforrás, a Celebesz-tenger teknőjéből is több távirat arról szól, hogy derült az időjárás arrafelé. Az összefüggő hideg- és melegfront közötti távolság közel kétezer kilométer. A két front között semmiféle nagyszabású összeütközés nem képzelhető el. Itt, a Fülöpszigeti szektoron szép egyensúly alakult ki, melyet a nagy frontok jó ideig nem befolyásolhatnak. Előrejelzés tehát a következő huszonnégy órára: napfényes, derült, száraz idő, legfeljebb helyi jellegű felhőképződéssel, futó záporral. . .

Kérdőn pillantott Fernando Moronra. Ma az ő kötelessége megszerkeszteni a prognózist. A főmeteorológus legyintett.

— Holt unalom! Ez az északi kavarodás bennünket nem érdekel!

Olyan majáiisi idő lesz, hogy az óvodásokat is nyugodtan kirándulásra vihetik. Mi sem fog változni reggelig! — Nagyot ásított. — Aludj jól, öregem, ezúttal mi virrasztunk, csak azért, hogy tudathassuk a

világgal, nem történt az éjszaka az égvilágon semmi! Buenas noches, amigo!

— Jó éjszakát, barátom! — visszhangozta Ramon a spanyol nyelvű búcsúzását. Fel sem figyelt arra, hogy az angol párbeszéd spanyolul folytatódott, mint ahogy azt sem vette volna észre, ha történetesen tagalra fordul a szó. Mind a hármat anj-anyelvként beszéltek nemcsak ők, hanem szerte a Fülöp-szigeteken sok százezrek, hozzáfűzve, ahol kellett, valamelyik törzsi nyelvet is. Hiszen bár sokfajta nép, sokféle nyelv, de egy nemzet!

Idejekorán hazaért, hogy jusson neki a malaclakoma maradékaiból. Amikor felhajtotta az első pohár párásán gyöngyöző hideg italt, elmosolyodott. Ezek közé a marcona" fiatal repülők közé hasztalan jönne valamely regényíró „figurát keresni". Csalódottan távoznék. Egyáltalán nem illenének a közkeletű, romantikus trópusi történetekbe! Nem rakják fel lábukat az aszatra, s nem isznak dupla whisky szódával. Az is kétséges, ismerik-e a whisky ízét. Ezeket a fiúkat az ember legfeljebb tejkoktélt látta inni! Olyan színjőzan társaság, hogy elszegődhetnének alkoholelles reklámnak. Bármennyire is mást várt, egész este egyetlen szó sem esett többé az Isteni Szél keresztelőjéről, arról, hogy mire készülnek. A vacsora végeztével lármásan belezsúfolódtak a kocskiba, és elszáguhdottak a strandra, holdfényben fürödni. Idegen legfeljebb lármás egyetemi hallgatónak vélhette őket, akik nagy jókedvükben szét akarják feszíteni a világot, holott tanterem helyett reggel a burmai Rangoonba kellett indulniuk egy behemót, zsúfolásig tömött utasszállítóval. Ramon menyasszonyával a tornácról nézte a zshivajos elvonulást. A doktornő tömött kontyát igazgatva, tünődve megszólalt:

— Végeredményben a hősök közönséges hétköznapi emberek!

— Hogy érted ezt?

— Ahogy mondom! Vajon eszükbe jut ezeknek a fiúknak, hogy voltaképpen hőstettre készülődnek? Ha gondolnak is rá, legfeljebb izgalmas kalandként emlegetik. Egyébként: elvégzendő feladat, semmi más. Vagy még ennyi sem! Új sport, játék! Pedig mindenképpen hőssé válnak, akár sikerül a dolog, akár nem!

66

— Velük együtt mi ketten szintén! — Ramon kicsit| gúnyos volt, kicsit epés.

— Ugyan! Neked azután valóban hivatásbéli munkád| az, ami majd történik, nekem is! Az orvosnak ott a **he-1** lye, ahol emberélet forog kockán. Minden más magya-; rázat erőszakolt — zárta le a doktornő a párbeszédet. — **j** Hát akkor kívánj jó éjszakát! Holnap is nap lesz!

Az új nap, csütörtök, szemre semmi változást sem **ho-** zott. A lapok vezető helyen közölték a minden jóval **kecsegetető** időjárásjelentést. A szinoptikus térkép alig mu- tatott az este óta változást. A hidegfront egy kevéssé el-; mozdult déli irányba, az egyenlítő fölötti melegfront viszont kezdett részekre szakadozni. Valószínű, hogy **ott** lenn, a nap folyamán valamicskét megélnékül **a** szél, itt-**ott** felhősödik, és esőgócok alakulnak ki. Mindez való-; **Sággal** menetrendszerű. Semmi különlegesség, semmi vész. Hogy mondta tegnap Fernando: holt unalom! Hát^ a z ! . . .

Az „atya”, azaz Don Archibaldo, **a** korai idő ellenére nyüzsgésével betöltötte az igazgatói szobát. A legvénebb^ meteorológus-rókák sem emlékeztek arra, hogy hosszú-| esztendőök óta akár egyetlen műszakváltást is kihagyott| volna. Ott volt mindig, valahányszor **a** csoportok egy-iríásnak átadták a munkát, mondván, öregember számárstl az alvás felesleges luxus, s nincsen izgalmasabb egyf friss időjárás-térkép megrajzolásánál.

Ezúttal azonban nem erről áradozott.

— Kedves barátom! — mondta **a** felfedező izgalmával Ramonnak. —

Sohasem hittem volna, hogy az embe-**M**riség előrehaladása szempontjából oly haszontalan szer-^ kezet, mint egy bombázógép, ily tudományos célszerűséggel legyen felszerelve! Hogy mást ne említsek, micsoda remek technikai megoldás a magaslégekőri oxigénellátás! Tudja, én va- egy úgy képzeltem, hogy holmi bádopalackokat kötn^.. a hátunkra, mint a könnyűbú-**98** városoknak, és abból szopogatjuk a levegőt, ha szükséges. Hát nem, barátom, hát nem! Az ember a levegővezetékét egyszerűen bedugja két lyukba a falon, akárcsak a villamos kapcsolódugaszt a konnectorba, és rendben van minden! És az a villamos központi fűtés! Márminthogy a repülőruhákat fűtik villannyal! Micsoda furfangos elméje volt annak, aki Idtalálta! Mondhatnám, teljes összkomfort! Ráadásul a magamfajta öregnek csak ülnie kell a karosszékbén, mert legfeljebb karnyújtásnyi közelben van valamennyi műszer, melyre figyelni kénytelen. Micsoda kényelem! Ideleenn sem teremthetnénk jobb körülményeket! Tökéletes miniatűr meteorológiai intézet egy repülőgép belsejében. Hát hitte volna maga ezt, fiam?!

Úgy áradozott a vén, korszerűtlen, kiselejtezett B— 26-os tudományos felszereléséről, mintha az egészet nem ő maga tervezte volna meg, és vezette volna beépítését az egyszerű légsúlymérő elhelyezésétől a legravaszabb számlálószervezetek bekötéséig.

— Valóban, ha nem gondolunk arra, hogy létezik túlnyomásos utaskabin és léglökéses repülőgép is, akkor megfelel a

követelményeknek! — hagyta helyben véleményét kétértelműen Ramon. — Persze amolyan szükségmegoldások!

— Szükségmegoldás?! — emelte kezét égnek Don Archibaldo. — Hogy nem áttal ilyen kiejteni, fiam! Akad talán párja a mi masinánknak? Egy másik, amelyik felülmúlná? Ne is törje fejét, nem talál! Utánakeresgéltem a szakirodalomban. Soha hasonló felszereléssel nem indult repülőgép légköri kutatásra. Nemcsak kutatásunk tárgya páratlan, hanem műszeres felkészülésünk is!... — Aztán leejtette kezét, és felsóhajtott. — Kész, minden kész! Most már csupán egy icike-picike tájfunra lenne szükségünk, bármily kicsire! Ó, szinte reszketek a türelmetlenségtől! El tudja képzelni, Ramon, kedve-

68
sem, micsoda kínzó dolog tétlenül várakozni, mikor leg- | szívesebben azonnal munkához látna az ember?!

— E1!... — felelte kurtán Ramon, s hirtelen végigfutott hátán a hideg, mert hallani vélte a tájfun elviselhetetlen, fültépő sivítását. — örömtelibb várakozásról | is hallottam már!

— Eh, maga mindent tréfára fordít! — dohogott Don Archibaldo. — Milyenek a kilátások? Még nem láttam a reggeli térképeket!

— Tökéletes egyensúlyi helyzet! A Fülöp-szigetek környékén még csak helyi viharocskálcra sincs remény — felelte kajánul Ramon. — Különben is januári tájfun, Ön tudhatja leginkább, uram, ritka, mint a fehér holló!... Engedelmével átveszem az ügyeletet! — s azzal kísértált az irodából.

A kiértékelőteremben Móron főmeteorológus az átvirrasztott éjszaka sötét karikáival a szeme alatt, ásítózva üldögélt íróasztala mögött. A legfrissebb helyzetet feltüntető térképre éppen akkor biggyesztgették az utolsó jeleket.

Mentében végigpásztázta piliantásával a kartonokat Semmi szenzáció!... A frontok tartják vonalukat, rendben alakul minden.

Archibaldo atya tovább reszkethet a türelmetlenségtől!

Fernando Móron keze ügyében az asztalon néhány távirat hevert Miközben átadta a szolgálatot, állával a papírok felé bökött.

— Te, Ramon, van itt néhány hajójelentés. Most érkeztek. Jómagam kifutottam az időmből, pedig érdekesek. Valami furcsaság csírázik a San Jósé—Cuyo—Palawan szektorban, . . . legalábbis ez az érzésem! Az egyik távirat meg egyébként is szokatlan, valóságos meteorológiai dolgozat, amolyan mintaközlemény. Ügy látszik, nagyon unatkozott a rádiós. No, cheerio!

Az asszisztens csupán arra várt, hogy a főmeteoroló-100 gus elvonuljon, máris Ramon elé csúsztatta aláírásra a nappali műszak

első munkáját, a friss jelentést: Manila körzetében nyugodt, derült idő, a délután folyamán felhősödés lehetséges. Hőmérséklet harminc fok körül, az átlagnál kissé magasabb. Eső valószínűsége tíz százalék. Aláfirkantotta, majd a táviratokért nyúlt. Móron megjegyzése kíváncsivá tette.

A *Narvik*, 4000 tonnás norvég teherhajó, kettőszáz Ici-lométerrel Leytétől keletre a nyílt óceánról váratlan időjárás-változásról számolt be. A légnyomás esését jelezte, fél óra alatt 760 milliméterről 745 milliméterre. A hajó körzetében hirtelen elfelhősödött, az északi szél délkeletire változott, ötös erősségű. A szélirány-változást heves eső kísérte. Erős, fehér tarajos hullámozás. A felhőzet időnként felszakadozik, de azután megint esőroham következik. . .

A *Narvik*től több mint háromszáz kilométernyire északra a *Los Angeles* gyümölcszállító motoros, útban a Bernardino-szoros felé, hatos erősségű északi szelet, derült égboltot, emelkedő légnyomást és magas hullámjárást jelzett.

A harmadik rádiótáviratot a *Manila Virága*, a szigetközi hajózást szolgáló minden-es-gözös küldte a sekély, Pa-nay melletti vizekről. Alacsony felhőzetű, teljesen beborult égboltról, állandóan váltakozó széljárásról és a légnyomás lassú, de szakadatlan csökkenéséről adott hírt Ramon olvasás közben majdnem gépiesen firkantotta a térképlapra a távirat adatait miközben bal kezével a következő rádiogramért nyúlt. A rádióhívójelet követő név fejcsóválásra készítette. No méghogy a *Gladys!* . . . És ráadásul odakünn a nyílt tengeren, Palawantól nyugatra. Ha **Pablo, ez a** süvölvény jól dolgozott **a** széksz-tánnal, **és** nem tévedett a helyzetmegállapításnál, **akkor** a családi ültetvény kétárbocosa alig valamivel a Spratly-zátonyok **északi** csoportja környékén csavarog.

69

De hát hogy az ördögbe vetődött el oda a *Gladys*, és egyáltalán mit keres ott? . . .

Ekkor villant az eszébe, amit a karácsonyi vacsorán fél füllel hallott, hogy Pablo néhány osztálytársával a vakáció alatt vitorlás csavargásra szándékozik menni a Gladys-szel. . . Mi tagadás, ugyancsak messzire elcsavarogtak Cuyótól ezek a himpellérek! Testvérek között is legalább hétszáz kilométer légvonalban! S egyszeriben felnevetett. Moronnak igaza volt, ez nem akármilyen jelentés, hanem meteorológiai dolgozat! Lássuk csak: keletről rohamos felhősödés. Sötét, alacsonyan járó esőfelhők, állandóan erősödő kelet-északkeleti szél, sebessége az adás pillanatában negyven kilométer óránként.

Hosszú, gördülő hullámok, légnyomás 750 milliméter, rohamosan süllyedő irányzatú.

Az asszisztens újabb táviratot csúsztatott eléje.

— Ismét a *Gladys*, uram!

Szeme hirtelenjében három adatot ragadott ki: szélirányváltozás.

Északnyugati: 7—8 erősségű, sebessége 55 kilométer. Légnyomás 746! — ennek már a fele sem tréfa . . . Ezek a kölykök egészen komoly időt fognak ki odakünn! — gondolta, mialatt a táviratok időpontját egyeztette. Fél óra különbség volt a kettő között. Bizony, ez a szél alaposan megtáncoltathatja a *Gladyst*. Ámbár ha Pablo idejében kurtít a vitorlákon, akkor az a jó öreg teknő állja a vihart.

Az előző adatokhoz mérten általánosságban csupán annyi volt az új, hogy az esőgócokhoz helyi viharok kapcsolódtak. Az egyensúlyos helyzet kissé felborult.

Az utolsó táviratért nyúlt.

Nos, ez a nap, úgy tetszik, a családi híradások napja. Mert ezt a jelentést a cuyói ültetvény sugározta a Meteor Manila címére. A légnyomásérték szinte kinőtt a távirat szövegéből: 740 milliméter.

Csupán 740 milliméter! Sok száz kilométeres körzetben a legalacsonyabb 102 légnyomás. **Ha** összeveti a többi adattal, **a** helyi viharokról szóló tudósításokkal, azokkal a helyi viharokkal, amelyek hovatovább kör alakban helyezkednek el, középpontjukban Cuyóval, egyszeriben világos **a** meteorológiai helyzet: Cuyo felett alacsony légnyomású tropikus zavarközpont alakult ki. . .

Alacsony légnyomású mag, körülötte gyűrű alakban viharok rendszere — ez egyenesen klasszikus példa!

Hátán futkosni kezdett a hideg borzongás, hóhullámokkal váltakozva.

Ebből az időjárási helyzetből **az** égvilágon minden, de minden kifejlődhetik! Az alacsony légnyomású mag feltöltődhet, **a** helyi viharok elfulladhatnak, s az egyensúly holnapra újra helyreáll.

Vagy pedig . . .

Gyors ceruzavonással bekarikázta a jelentést küldő hajók helyét a térképen.

— Donald kolléga — szólította az asszisztent —, ügyeljenek erre a négy górcra. Küldjenek rádiógrammot ezeknek a hajóknak, hogy azonnal jelentsenek minden változást! Valami nem tetszik itt nekem. Közben arra gondolt, hogy Móron főmeteorológus helytelen kifejezést használt a táviratok értékelésére: „érdekesekek” — ez nem fedi lényegüket. „Sokat ígérőek” — ez valamivel többet mondana, ha az adott esetben hűvös tárgyilagossággal, csak szakemberként szemlélné a változásokat. No de a *Gladys*, odakünn a Spratly-zá-nyoknál, és

Cuyo az alacsony légnyomású mag kellős közepén, ilyenkor az ember, ha családtagjait érinti egy meteorológiai helyzet, nem játszogat a tudományhoz inkább illő kifejezések keresgélésével, hanem kimondja azt, amit érez: a helyzet legalábbis aggodalomkeltő vagy éppenséggel riasztó!

Egyébként abban, hogy így fordult, nem volt semmi érthetetlen. A helyi viharok ahelyett, hogy kiadták volna erejüket, feltöltődtek, megnövekedtek, szétterpesz-

71

kedtek. NyTilványaik lassan egymásba folynak, s egy hatalmas területet vihargyűrű fon körül. Ezek a viharok befelé törnek, a legalacsonyabb légnyomású pont felé.

Nézte, nézte, fürkészte a térképet, holott tudta, hogy kérdésére huszonnégy óra eltelte előtt nem kaphat feleletet.

Legalább huszonnégy óra kell ahhoz, hogy a helyzet kifejlődjék, eldőljön akár így, akár úgy! . . .

A napközben befutó adatok megerősítették ebben a feltételezésében.

Nos — kereken négy órát tévedett!

Ez a tévedés, bár nem rajta múltott, döntő jelentőségű volt

71

1

4.

A PÁLMÁK ALATT PUSZTULÁS KOPOGTAT

Hajnal előtt legmélyebb az álom. Nemcsak az embereké, a természeté is. A könnyedén lebegő trópusi köd felkúszik a fák derekáig, rátapad a házak ereszeire. A pókhálók fonadékát ezernyi apró vízcsepp díszíti.

Árva hang sem pittyen sehol. A hullámverés távoli moraját felfogja a parti bambusznádas.

A sötétség és a csend oly tömény, hogy egy karóra foszforos mutatója is bántócuí világít, a ketyegés pedig durva dörömbölésnek tűnik.

A levegő súlyos, vastag a benne rejlő párától. Meg-rekeszti a meleget, rátelepszik az alvók mellére. A kó-kuszpálmákról kimért koppanással gördül le a levegőből és a ködből kicsapódott harmat golyóbisa.

A köd felett pedig, elérhetetlen távolságban, reszke-tően villódnak a csillagok. Úgy tűnik, mindez örök és változtathatatlan. A Cuyo-szigetek és még százannyi más sziget sohasem bukkan fel többé ebből a csütörtökre virradó éjszakából

Aztán az alvók álma hirtelen nyugtalanná válik. Forgolódnak fekhelyükön, s bár a sötétség nem enyhül, neszek támadnak innen-onnan. Kócska madárszó. Egy bivaly rekedten elbődül a karámban. Léptek zaja visszhangzik a házak között. Váratlanul fény gyullad. Villanylámpa fénye, s ugyanakkor duruzsolni kezd az ültetvény áramfejlesztőjének motorja.

Miguel Garcia, a suyói ültetvény gazdája mindig fel-
105

ébred a léptek koppanására. Más neszre soha, de erre biztosan! Ez a dolgok rendje.

Tökéletesen éberem ocsúdik. Kényelmesen elnyújtózik, megropogtatja izmait, és nyugodtan vár az újabb jelre, melynek múlhatatlanul el kell következnie pontosan öt órákor, azaz egy perc múlva.

A hatvanadik másodpercben — bamm-bamm! — harangerős hang tör át minden gáttalanul. Dörög az ébresztőgong. Felébreszti a süketeket is. A két dörgő ütés után táncritmusba vált át, s most már vidáman pattog, csörömpöl

— Ez az Andres!... Ez az Andres! — csóválja fejét Miguel Garcia, kikászálódva az ágyból. — Javíthatatlan! Ne adj' isten, hogy ki ne próbálná a gongon a legújabb táncdalokat!

A fények mindenütt kigyúlnak. Élénk beszélgetés moraja tör be a házba, s a nagy kerti medencében megcsobban a víz. Fürdenek. Így történik minden áldott napfölkelte előtt. Ébresztő, fürdés, reggeli, s utána a munka künn a földeken a délelőtti hőség beálltáig. Hol nádaratás, hol kókuszszedés. Ma például ananászvágás. A termés eleje szállíthatóvá érett A Manila Fruit Company, a Gyümölcskereskedelmi Társaság hűtőhajója holnap reggel befut a cuyói kikötőbe, hogy deres hidegségű raktáraiba zsúfolja a szállítmányt. Tehát ma ugyancsak igyekezni kell.

A fürdőszoba felé mentében előntötte a verejték. Mária úgy megizzadt, mintha nehéz munkát végzett volna. Csuda vigye, januárban szokatlan az ilyen párateltség. Az éjszaka is kétszer váltott hálóruhát, mert gőzkamrában érezte magát noha a ventILátor szüntelenül működött . . . De azért Ricardónak és Ramonnak nincs igaza, mikor amellet kardoskodnak, szereltesse fel itt az ültetvényen légkondicionáló berendezést Nem szólva arról, bámiy **kellemes is a kinti hőségből a simogatóan 106** hűvös szobába betérni, vajon felér-e ez a gyönyör az állandó náthával? Mert mindenki, aki a légkondicionálásra esküszik, gyógyíthatatlanul náthás. Nem lehet büntetlenül váltogatni a negyvenfokos hőséget a húszfokos hűvösséggel. No meg aki így él, feltétlenül elveszíti kapcsolatát a

természettel, nem érzi többé a saját bőrén azokat a változásokat, melyeket meg kell éreznie mindenkinek, aki a földből és a földtől harcolja ki az élethez szükséges javakat. Akkor inkább verejtékezzék az ember, és a mesterséges időjárás műszaki csodája maradjon a városiaknak. Nekik édesmindegy, mit akar közölni velük a természet, úgysem törődnek vele... Viszont ha a hűtésnél tartunk, a mélyhűtő kamra, az igen, megér bármennyi pénzt a földkerekségnek ezeken a pontjain. Micsoda áldás, hogy a vaj nem válik cseppfolyós, olajos masszává, hanem megtartja eredeti halmazállapotát a reggelinél, és hogy sonkás tojást lehet sütni valódi sonkából, ahelyett, hogy konzervdobozból piszkálná ki hozzá a húst a háziasszony. No de azért ez a hajnali hőség és nyirok erős túlzás januárban — fejezte be elmélkedését a zuhany alatt.

A reggeli azután többé-kevésbé pótolta az elmaradt éjszakai felfrissülést. Valamennyi ital harmatosán hideg volt, új életkedvet kölcsönzött.

Fél hat, következik a mindennapos szokványmunka, a meteorológiai műszerek pontos leolvasása, hogy hatra megérkezzék a rádiógramm Manilába. Elvégre ha valakit arra a bizalomra méltatnak, hogy amatőrködésének hivatalos jelleget adnak, háza táját meteorológiai megfigyelőállomássá léptetve elő, feleljen meg ennek a bizalomnak alaposan.

A szélmérő tüje meg se moccan az éjszaka: szélcsend. A nedvességmérő adatai láttán azonban mélyértelműen füttyentett: majdnem teljes a telítettség, azaz a levegőből valósággal facsarni lehet a vizet. Persze hogy csorog

73

az izzadság minden jótét lélekről, hiszen párát lélegzik be!

Hőmérséklet: huszonkilenc fok!

Felhőzet? Felpillantott az égre, és a ritkuló ködön át látta a csillagokat: felhőtlen ég.

S*kása szerint a légnyomásmérőt hagyta utoljára. Este hatkor 762 millimétert mért, tehát most 758—763 közötti értékre lel majd, ez a tapasztalat!

A higanyoszlop ezüstös csíkját azonban hiába kereste a vélt fokmagasságban. Kétszer is rávillantotta a lámpát, mire megtalálta. 740 milliméter!... Ugyan! Ez lehetetlen!... Huszonkét milliméter esés egy csendes éjszakán?! Badarság! Elromlott ez a vacak barométer! Ha a viharok évadja lenne, augusztus, akkor csak-csak!... No de most, januárban?!

Ám az ellenőrző barométer ugyanakkora értéket jelzett! A természet a jelek szerint megbolydult! Ilyen mértékű légnyomásesésnél itt már orkánnak kellene tombolnia! Zúgó szélvésznek, felhőszakadásnak.

Holott ilyesminek semmi nyoma!

Kereste a rejtély kulcsát. . . Áhá, persze! Valahol messze az itteninél is alacsonyabb a légnyomás. A cuyo-szigeti csökkenés másodlagos jelenség, utalás arra, hogy másutt nem szívderítő az időjárás! Minden bizonnyal így van!

Tájfún? . . . Ugyan, kérem! Annak a légnyomás esése mellett tucatnyi egyéb előjele mutatkozik. Hajaj, de mennyi! Például a hőmérséklet rohamos csökkenése is többek között. Cuyón viszont az ellenkezője történik, **A** meleg az előző napi csúcsértékkel kezdődik.

Dörmögve összeállította, továbbította a közleményt, majd kikapcsolta a rádiót, és egyéb dolgai után látott. **A** nap első vörös sugara akkor csillant fel az égre, de a szörpüzem gépei már javában működtek. **A** hibás ana

74

nászok aranysárga leve gazdag sugárban zúdult **a** tartá- 'lyokba.

A farmon mindenki tudta a maga feladatát, végezte is **■** buzgón.

Semmi akadály sem volt, hogy nekivágjon az ananásztábláknak.

Pónija azonban kedvszegetten ügetett alatta. Prüszkölt, horkantott, bántotta orrát a köd.

Egyébként ez a ködlepel lassan-lassan szakadozott. A napsütés szalagokban szívta fel. A tájék pásztásan tisztult meg tőle, úgy, mintha egy óriás késsel szeletelné. A mennybolt továbbra is töretlen volt **A** nap kemence-forróan tűzött, **a** felszálló pára azonban megrekedt valahol ég és föld között Opálóssá tompította **a** látóhatárt. A hegyet borító erdők valósággal beleburkolóztak **a** párafátyolba.

— Adj' isten, gazda! — köszöntötte az ananászsorok között hajlongó munkacsapat vezetője, Rafaelo. Fejére tarkabarka kendőt kötött.

Füléből aranykarika lógott. Csupán a kés hiányzott **a** szájából, hogy hasonmása legyen az amerikai filmek vérszomjas kalózának, noha **a** Fülöp-szigetek egyik legjámborabb teremtménye volt. — Nézd, pipálnak **a** hegyek!, Olyan hőség lesz, hogy elevenen megsülünk. Miguel Garcia bólintott.

— Ha már nem álljatok, menjetek haza! Majd délután kettőzött erővel folytatjuk! Tán csak enyhül valamelyest. A barométer jócskán esett — biztatgatta munkavezetőjét.

— Hát. . . Valaminek bizonyosan jönnie kell! — vakargatta a fejét a kendőn keresztül a „kalóz”. A nyulak oly lustán mozognak ebben a hőségben, hogy akár bottal verhetjük őket agyon. Pedig tudod, ez nem

szokásuk! Aztán meg elszemtelenedtek a legyek is. Szinte köpölyözik az ember fiát Eső lesz ebből, de még mekkora, uram, majd meglátod!

75

A barométer nem mondott ellen ennek a népi időjósolásnak, sőt alátámasztotta. De mikor?

Garciára, noha még egy órája sem tartózkodott a szabadban, második bőrként tapadt valamennyi ruhadarabja. Testét tűrhetetlenül marta a verejték sója. A tenger irányába fordította póni ját. Negyedórai kocogással odaér, megmártózik a hullámokban, és így könnyen elviseli a hőséget hazáig.

Amint a bambuszbozót sűrűjében kanyargott az ösvényeken, a szokottnál hangosabbnak tűnt előtte a hullámtörés zúgása. Ez nem a fővenyen sisteregve szétömlő víz vidító zenéje volt, hanem a meredek partnak vágódó tenger goromba hangja.

Nem tévedett! Ki sem került a bambusz védőfala mögül, mikor zuhanynak is beillő permetáradat csapta arcul. A póni horkolva hőkölt vissza. A tajték a patáját mosta.

A strand, a széles, aranyló fővenyecsík eltűnt. Fölötte a tenger tombolt, palackzöld, tarajos hullámaival. A partoldalon fölíveltek, és loccsanva bekúsztak a bambuszsűrű alá. A hxiállámsorok végeérhetetlenül ismétlődtek újra meg újra, ámbár a vízszivatag fölött szellő sem rezdült.

Értő szemmel vizsgálta ezt a boszorkánytáncot. . . A barométer tehát igazat mondott. Valahol künn a nyílt vízen, keletre Cuyótól, alapos kis vihar kavarghat. Ha a *Gladys a* fiúkkal ezen a tengerrészen kóborolna, most lenne miért aggódnia, bármily remek alkotmány is a kétár-bocos. Elckora hullámjárás megfelelő széllel — mert hiszen hullám szél nélkül nem születik — próbára teszi a legedzettebb legénységet is, nemhogy holmi tizenhat-tizenhét éves tengerészpalántákat. Szerencsére nincs ok az ijedelemre. A *Gladys* biztonságosan vitorlázik a Spratly-zátonyok környéki csendes vizeken. Pablo késő este arról számolt be éppen, hogy kedvezőbb időjárást 110 meg sem rendelhetek volna. Hármás erősségű szél, **enyhe** hullámzás, tiszta égbolt. A hajó jámboran engedelmeskedik a kormányának, s a vitorlázás szintiszta élvezet. Mihelyst a szél északnyugatira fordul — mert éppen fordul! —, elindulnak hazafelé. Addig is minden jót mindenkinek! — így beszélt a fickó.

A saját szavajárásukkal élve, kissé nagy volt a mellénye! Ami érthető, ha az ember meggondolja, hogy kevés tizenhat esztendőös ifjú legény játszhat egy kétár-bocos szkuneron teljes jogú hajóskapitányt. Ha pedig hazaérkeztekor megtudja, hogy **itt** a szigettengeren milyen idő

járta, még inkább felszegi majd az orrát. Mert mi tagadás, hosszan vitáztak, merre induljanak el. A gyerek a nyílt tenger mellett kardoskodott, ő viszont jobban szerette volna, **ha itt** a környéken maradnak, ahol néhány óra alatt bármerre biztos révbe juthatnak. Szerencse, hogy nem hallgattak rá. Most marhatná a félsz **a fél** tucat kölyök miatt. Küldhetné utánuk a mentőhajót . . .

A póni nyihogva hátsó lábára ágaskodott. Egy szokatlanul természetes hullám a szügyéig csapott fel, és csurom-vizesre áztatta Garcíát is. Ez már mindkettőjüknek sok volt a jóból.

Megrántotta **a kantárt**.

— Gyerünk innen, pajtás! Fuccs **a** strandolásnak!

Búcsúpillantásával felfedezte, **hogy** keleten **kissé** elszürkült **az ég alja**. **Ahá**, ott **már szél** borzolja. Ha **ideér**, talán **magával ragadja a párát**, és **lehúti a levegőt** **Ideje** lenne!

A **póni érezte, hogy hazafelé tartanak**. Szaporán szedte patáit, olykor nagyokat csapdosva farkával, **hogy elúzza** az élesen zümmögő bögölyöket

A bambuszbpzót **zöld mennyezete eltakarta előlük az** eget, s így színe változását csak akkor fedezte fel, **amikor kibukkantak a csupasz lapályra**. **Az ég a** sugárzó

76

kékből néhány rövid perc alatt ólmosra változott. A napra mintha szűrő borult volna. Ragyogása megkopott, fényét veszttette.

Az imént távolinak tűnő, csupán megsejditett szél **a** sarkukban loholt. A bambuszrengeteg felzúgott, és por-felhőcskék kavargtak gyűrűzve a talaj felett. A repülő homokszemcsék parányi puszkagolyóként szurdosták Garcia tarkóját. A szél pedig már hűvös volt, keményen támadt. El-ellanyhult ugyan, ám a következő futam hevesebb volt az előzőnél. Már fél kézzel fognia kellett kalapját, hogy le ne tépődjék. Az ananászföldeket valósággal beburkolta a por. A szél komisz pajkossággal görgette a halmokba rakott gyümölcsöt.

— Hé, Rafaelo, kocsira a portékával! Fedél alá vele, különben pocsékba megy az egész!

Kiabálnia kellett. Szava széttörött, elveszett a sívítás-ban. Ha Uy módon folytatódik, holnap nem rakodik **a** Manila Fruit Company hajója.

Ámbár annyi baj legyen! Az a lényeges, hogy megszűnjék ez a mosókonyha módon áporodott, nedves hő-

A hevesen áramló levegő most már a hátát döfködté, megkétszerezve a póni gyorsaságát. Az állat kurta vágtában igyekezett a telep házait rejtő liget felé, ahol a karám és a friss víz várta.

Szemközt velük egy karbau, vízibivaly, széles homlokával túrta a szelet. Kérőzve, konokul közeledett. Hátán laposra nyújtózkodva gyerekest. Garcia rákiáltott:

— Hahó, Jesus, elment a jó dolgod?! Mit nyargalászol itt? Nincs helyed a konyhában?

A pöttöm fiú, aki századrészét sem tette ki az óriás, lomha jószágnak, melyet meglovagolt, tagadóan integetett:

— A señora küldött Azt mondta: „Jesus, gyerelem, 112 keresd meg gyorsan Don Miguelt. Keresd meg, és hozd haza, mert a higany megbolondult!”

... Higany? Bolond higany? Vaj ez mi? Szörnyű baja Mariának — gondolt feleségére —, hogy a gyerekekkel csak a mesék képes nyelvén hajlandó értekezni. Ez megfelelő lehet a kicsinyek számára, élvezetes is, de a magafajta vénség megkergül tőle!... Bolond higany?! Csak nem a légnyomásmérő higanyára céloz?!

Arra célzott! Joggal! Az üvegcsőben a higanyszál a 730-as rovátka közelében tartózkodott, de egy perc múltán már kevesebbet mutatott.

— Amikor érted küldtem, még 735-ön állt! — jegyezte meg csendeszen az asszony. — A szemem láttára szaladt le harmincig! Gondolom, ez nem mindennapi!

— De nem ám! — felelte velősen Garcia, és maga kongatta meg a gongot. A lármajelet verte ki rajta: emberek, legények, mindenki haza, haza, h a z a ! . . . Gyorsan haza!

Fél órával később az ültetvény valamennyi lakója ott szorongott a veranda szélvédett zugolyában. Felajzottan jókedvűek voltak, hiszen egyszeriben vége szakadt a forróságnak, komisz verejtékezésnek.

Áldott hűvösség árasztotta el a szigetet, mélyeket lehetett lélegzeni, inni a zamatos levegőt. Micsoda áldás! Hogy ez a szél goromba?

Hogy szinte tépdesi rólád a ruhát, ha szembeszegülsz vele? Mit számít ez? Itt ilyen a szél. Kövérre húzik kinn a tengeren, és ahol akadályra talál, ott huhog, süvít, belemarkol mindenbe. De fizetségül elhordja a szúnyogokat, bögölyt, legyet, ezt a kínozó, repdeső rovarsereget. Mit akarsz hát egyebet, testvér? Áldott jó kis szél, fújjon mennél keményebben!

Miguel Garcia, mielőtt szót váltott volna háza népével, újra megnézte a barométert. Nem mozdult a 729-es fokról, immár majd egy órája.

Nos, ha így marad, semmi vész! Estére vagy még korábban Cuyóra szakad holmi

77

fiókvízSzSn, 8 holnapra megújul a természet. Ez kell a növénynek, jószágnak, embernek egyaránt,

— Hordjatok fedél alá minden mozdíthatót! — fogta rövidre mondókáját. — Ne pocsékolja meg a szél s ami utána jön! A marhákat tereljétek át a *belső* karámba!

Értettük, padron! — helyeselt Rafaelo. — Bízd csak ránk, gazdám! — S mert a kókuszdió gránátként zuhogott a pálmákról, megkockáztatta a tréfát: — Akit pedig fejen talál a golyó, ne képzelje magát hősi halottnak!

Ugyan előnye is akadt ennek a kókuszszápornak. Nem kellett megmászni a húsz-harminc méteres törzseket, hogy elvégezzék az esedékes dióverést. Megtette helyettük a szél. Féloldalasra hajlította a pálmák seprű formájú koronáját.

Garcia maga is körüljárta a telepet, az egyik szélárnyékos zugból a másik védelme alá futva. A fedetlen helyeken alig tudott talpon maradni, úgy cibálta a szélvész. Nem is légnemű közeg volt ez immár, hanem tömör anyag, mint a fahasáb vagy a téglá. Sújtott, öklözött.

A csiripelő gyerekhad a zárt ablakok mögül bámészkodott kifelé. Szorosra csukták az ajtókat is, hogy kirekesszék a megvadult levegőtömeget, különben fenekestül felforgatott volna mindent Garcia a villanytelep eresze alól kísérte szemmel a gulya terelését. Mintha némafilmet nézett volna. Látta a bivalyok bögésre nyitott száját, a karikás ostorok szí-^ Jának hullámmzását de a bögés, az ostorok csattanása nem jutott füléhez. Az Űrt a szélvihar visítása töltötte be.

Az égen változatlanul rezesedett a napkorong. Felhőnek nyoma sem volt

Az udvaron földig hajolva törtetett vissza a házig, s tenyere mögül lélegzett, mert egyetlen korty ebből a dühös légtömegeből valósággal felfújta volna a tüdejét U4

Odabenn a biztonságos falalt mögött mozdulatlan volt a levegő. A vaskeretes trópusi ablakok tökéletesen zártak, meg se zörrentek a szélvész dörömbölése alatt.

Feleségét a rádió előtt találta, a beállítógombokat szorongatva.

— A gyerekeket keresem! Aggódom értük! — mondta. — Még mindig 729 a barométer!

— /nyai rémlátás! Engedj oda! — felelte nyugodtan Garcia.

Szakavatottan állította be a tárcsákat. Háromszor leadta a *Gladys* hívó jelét, majd vételre csatolt.

— Tessék, itt a fiad!

A hangszóróból valóban Pablo hadarása csendült ki:

— *Gladys* szkuner. A parancsnok beszél!...

Adta kölyke, méghogy „parancsnok"! Garcia kuncogott bajusza alatt. A féltő anyai kérdésre Pablo tizenhetedik esztendeje fölényével válaszolt:

— Vihar? És ha lenne?! Pólyás babának képzelsz bennünket, mama! Derék északnyugati fúj, ahogy előre sejtettük. Felhúztuk valamennyi rongyot, tizenöt csomóval repülünk hazafelé. Holnaputánra várj egy egész sült ökörrel. Unjuk már a magunk kosztját. Bye-bye mindenkinek! ...

— No látod... — veregette meg Garcia felesége kezét. — A szomszédban olyan az időjárás, ahogy a tengerész nagykönyvben megírták! Hagyj fel tehát ezekkel a kotlóstyúk-riadalmakkal! A csibéid kinőttek a szárnyad alól! Megállnak a maguk lábán!

— Mit értetek ehhez, ti férfiak!

ő a megjegyzést nem is hallotta. A hajók huUámhosz-szán kóborolt, feszülten ügyelve a csipogó morzejelekre.

A szélvész fészket kereste. Bizonyára akad olyan vízi jármű, amely hirt ad arról, *mi* zajlik odakünn.

Előbb és másként lelte meg, semmint számította.

79

— Figyelem! Figyelem! Mindenkinek, aki hallja! A *Manila Virága* kormánytörést szenvedett a Nogas-foktól száz kilométerre nyugatra. Értesítétek a San José-i mentőhajót! Értesítétek a San José-i mentőhajót! Tehetetlenül sodródunk! Tizenegyes szélerősség, nyolcas hullámszél. A barométer állása ... — krakk, s az üzenet fémes reccsenéssel váratlanul megszakadt.

— Tizenegyes szélerősség, ez másodpercenként legalább negyven méterrel üvöltő szél, és hozzá hét-nyolc méteres hullámok!... Ez a reccsenés. ... A fejem teszem rá, hogy az antennája mállott szét, vagy éppenséggel az a rozoga árboca törött darabokra! — mondta Garcia szaggatottan.

Kitekintett a telep antennaárbocára. A rácsos, huzalokkal megerősített vasszerkezet dölyfösen állta az ostromot, meg sem rezdült. A pálmák azonban most már nemcsak koronájukat hajtották meg, törzsük is engedelmeskedett a roppant nyomásnak. Lesz olyan, amelyik majd derékba törik, lesz bizonyára ...

Sóhajtott. Hogy is mondják? Ha a búzát rostálják, kihullik a pelyva. A vén kókuszok megsínylik ezt a napot! ... — Gondolatai visszatértek *Manila Virágához*. A segélykérést továbbadni — kötelesség!

Átcsatolt, és szólongatni kezdte a San José-i tengerészeti mentőállomást. Ezen az ócska vízipapucson, a szigetközi „kofahajón", ahogy Lin kapitány vén bárkáját hívták, bizonyosan töméntelen

csirkeketrec tornyosodik meg vásárra szánt szopós malacok tucatszám, nem is szólva a „szalonban” szorongó asszonynepről, a piacra szánt batyuk, bálák gazdájáról. Kutya rossz helyzetben leledzhetnek, hiszen köztudott, hogy Lin el sem indul addig, míg a merülési vonalig nem sikerült túlzásúfolnia azt a bádogkoporsót. Most pedig ez a vásott teknő kormány nélkül hanyódik!

San Jósé válasza úgy-ahogy megnyugtatta, A segély-116 motoros időközben kifutott, és aki ismeri Lin kapitányt, az tudhatja, hogy ha kell, két tenyerével tartja a víz fölött a *Virágot*, míg vontatókötélre nem veszik. Mert jóllehet ritka nagy zsugori az a vén, pohos kofahajós, de különb tengerész kevés akad nála!

— Igen — mondta a San José-i szolgálatos rádiós —, a Nogas-fok előtt zömök kis vihar dühöng. Hétszázhuszonöt és harminc közötti barométerállást jelentettek onnan. Persze ez a mérges délkeleti most majd megcibál egy-két korallpadot is, míg kiadja mérgét, de hát ilyenkor nincs másként.

Miguel Garcia kikapcsolt. Aggodalmas kíváncsisága kielégült. Tehát helyi vihar. A szokottnál komiszabb ugyan; ha Lin kapitány és utasai kimásznak a pácból, a többit el lehet viselni. **A** házakban nem eshet **súlyos** kár, a fák, a növények pedig újra sarjadnak.

Nevetséges, hogy a tájfun lehetősége akár egyetlen pillanatra is eszébe juthatott. Januárban, itt?! Legfeljebb Luzon észald csücske és Tajvan között. Arrafelé megesik, . .

Nem, nem, ilyesmire gondolni **a** legnagyobb dőreség!

Ekkor villámlott bele, hogy miért tér vissza mindig erre az eshetőségre, és miért védekezik annyira ellene.

Ricardo örültsége!... Szédült ötlete a tájfun átrepülésére, mellyel megbolondította azt a komoly tudós Pe-rezt. Don Archibaldót egyedül?! Mindenkit! **A** bátyját, Anna-Luizát, sőt egész együttesét, valamennyi pilótacimboráját.

Ha tájfun keletkezik, Ricardo belerepül. Nincs olyan hatalom, mely visszatarthatná! Nincs! Tehát: ne legyen tájfun! Ne! Legalábbis most! És még egy kis ideig! Amíg be **nem** nő Ricardo feje lágya. Amíg **az** emberek **az** egész ügyet **el nem** felejtik. Mert minden csoda három napig tarti

80

Aki időt nyer, életet nyer!

Ne legyen tájfun, most ne legyen! . .

Az ablakhoz állt, mintha akaratával megfékezhetné a természet erőit. Rálátott a kertre. A szélessésgmérő kanalai szilárdnak tetsző ezüstös kört írtak le eszeveszett pergésük közben.

Egy pillanattal később az ezüstkerék nem volt már sehol. Elröpült. A vasrúd, aminek csúcsán forgott egykor, a vasrúd sem volt sehol! Egy időtlen öreg, szívós kókuszpálma, az ültetvény fejedelme pedig kettétörött. Koronájának csokra könnyedén tovalebent a szélfolyammal, akár valamely tollpihe.

A baromét **3r** a szoba falán immár csak 725 fokot mutatott.

Ahogy szaknyelven mondják; a trópusi zavarközpont a Nogas-foktól áttolódott Cuyo fölé. A jelek efelől egyáltalán nem hagytak kétséget.

A szobában csend volt, ha ugyan ilyenkor lehet csendről beszélni.

Csupán az ablaküvegek zümmögtek magasodó hangon. A szélvész hárfázott rajtuk.

Lehet, hogy az orkán most tetőzik. Lehet, hogy később. Am akárhogy is fordul, akár tetőzik, akár nem, törvényszerű, hogy két roham között beáll némi kis időre a szélcsend.

Figyelt. A kókuszligetet nézte, a meggyötört pálmákat. Koronájuk lassan, végtelen lassan egyenesedni kezdett. Csökkent a szélnyomás. Most!...

Rászólt feleségére, aki háttal az ablaknak, egy karosszékből kuporgott:

— Nyitasd fel az óvóhelyet!... Azonnal!

Máris kifordult az ajtón. Tisztában volt azzal, hogy csupán pillanatai vannak. 118

A nap változatlanul sütött, a mennybolt folttalanul tiszta volt, még mindig tiszta!

Odakünn tikkadt mozdulatlanság, mintha soha szellő se rezdült volna. Egyes-egyedül a pálmalombok sóhajtoztak, és a tenger dörgött távolról.

A pince vasajtói alig csapódtak be a lélekszakadva lefutók mögött, amikor újra feltámadt a pokol. A fákat egyszeriben derékba hajtotta a szélroham, aztán tucatjával pattantotta el őket, mint a gyufaszálat.

Garcia a szilánkbiztos, keskeny ablak mögül nézte. Nyugodt volt. A csordát őrzőivel egyetemben biztonságban tudta. A szakadékbéli karám tökéletes szélárnyékban fekszik. A víz sem moshatja ki őket, elvezeti a mély meder. Ezt a pincét pedig nemhogy szél, földrengés sem dönti össze. Effajta Ítéletidő menedékéül épült a háború után, amikor amúgy is építeni kellett, mert itt is csaták dúltak, és rom maradt rom *hátCx*

Véd a tájfun ellen is — hiszen ami most tombol, csak közönséges orkán.

Orkán, semmi más!

Hovatovább rájuk esteledett anélkül, hogy a szélvész csitulna. Az égen zavartalanul ragyogtak a csillagok. Éjfélre járt, amikor gyapjas felhők kezdték elfátyolozni sziporkázásukat. Később vastag köd ereszkedett alá. De ekkorra a felhők is földig lógatták csápjajaikat. A köd és felhő összeolvadt, együtt rohant a széllal.

A ködfelhő hirtelen tömör vízfallá változott át. Sokszok fallá, melyet az orkán sorra ledöntött, és odavágott fához, épülethez, földhajlathoz.

A pincébe levitt rádió negyedóránként sugározta a Meteor Manila jelentését. Változatlanul biztató volt: kiterjedt, de helyi jellegű, itt-ott orkánna fokozódó viharokról szólt. Valószínűleg rövidesen veszítenek hevességükből. Cuyo csak egy a felsorolt körzetek között.

A villanyfény biztonságot árasztott magából. A telep

X82

lakói békésen szundikáltak, amikor egyszerre kihuny a világosság.

Éjfélre egy óra volt. A gyerekek felsírtak ijedtükben, és Garcia megpróbált az áramfejlesztőhöz átjutni. Mihelyt azonban fél teste kiemelkedett a pincegádorból, úgy érezte, hogy vasmarokkal ragadják meg, s bordáit összeroppantja a szorítás. A felhőszakadás pörölyként verdeste. Az orkán és a víz együttesével képtelen volt megbirkózni. A ház fölötté sötétben állta az elemek ostromát.

Zihálva bukott vissza a küszöb mögé. Akkorra felesége felkattantotta a telepes lámpát, és a rádiót is átkapcsolta az akkumulátorra, mert a készülék zöld szeme változatlanul fénylett.

Nem szólt, csupán ujjával mutatott a légsúlymérőre.

A higanyszál 718 milliméteren állt! Oly alacsonyan, amelyenről a meteorológiai évkönyvekben sem olvasott eddig. Ez a barométerállás túlmutatott az orkáníoko-zaton.

Takarékoskodnia kellett az energiával. Kódolta az adatokat — kívülről tudta a meteorológia nemzetközi egyezményes jeleit —, és morzeadásra kapcsolt. Minek keltsen vakrémületet a sok asszony és gyerek között azzal, hogy élőszóval mondja el, mi tombol Cuyo felett. A feszültségmérő arról bizonykodott, hogy az antenna sértetlen, s így volt némi reménye arra, hogy az üzenet eljut azokhoz, akiket illet.

Egy órával később, nagyon-nagyon gyengén visszahallotta saját üzenetét, tájfunriadó formájában. Manila sugározta. A vétel pedig azért volt gyenge, mert a sokszorosán biztosított antennaárbc roncsai is ócskavassá görbültek időközben.

A villanytelep dolgozói miatt kevésbé aggódott. A gépház alatt szintén épült óvóhely. Bizonyára akadt annyi

sütnivalójuk, hogy megbújtak ott. Éppen ezért nem tudta mire vélni, ki döngetheti a pince ajtaját.

A résen leüvöltött a fergeg, és a beloccsanó vízzel élő rongyhalmaz hengeredett át a küszöbön. Ingéből csupán összegombolt gallérja maradt a nyakán, nadrágja foszlányokban lógott térde körül. Mezítelen hátát véraláfutások csíkozták. Jobb karja furcsa szögben szorult oldalához.

Garcia talpra támogatta.

— Hogy indulhatott neki? Eszét vesztette, Will?

A telep technikusa volt, a villanyfejlesztő és a gazdasági gépek főnöke. Noha alig töltötte be a huszonöt esztendő, fiatal arca most megviselt, vénséges öregember vonásait öltötte magára. Tenyerével csapta el a vért szája körül, hogy beszélni tudjon.

— Dehogy!... Az embert űzi az aggodalom társai miatt. — Nehezen lélegzett, mintha most is a fergeg fojtogatná. — Nos ... Villám vágott belénk! Vagy villámok, mit tudom én! A villámhárító annyit sem használt, mint halottnak a szenteltvíz! Vége! Valamennyi motortekercsem leégett! Az akkuk kiszültek!... Szerencse, hogy mindhárman a pincegádorban kuporogtunk!

Szűkszavú volt különben, de az élmény ezúttal beszédre készítette.

— A k a r j a ! ... Will odanézett.

— Eltörött! A szél hozzám vágott valami jókora vasdarabot. A koponyámat is érhetne volna, és akkor... Főnök, ilyen ösvény vezethet a pokolba! Hason kúsztam mindvégig! Nem hittem, hogy megmarad akár egyetlen porcikám! Ez a szél taglóval üt!

— Látom!

Will összeharapta ajkát, míg a karját rendbe tették. Szerencsére egyszerű törésnek bizonyult. A technikus pillantása az órára esett

83

— Háromnegyed három — nyögte. — Ejha... kettőkor vágtam neki! Pedig mindössze kétszáz méter a távolság!

A sürgölődés felébresztette az apróságokat. Valamelyikük rákezdté a sírást, a többi folytatta. Hasztalan csi-tították őket. Egy dörrenés vágta el hüppögésüket. Akkora dörrenés, hogy megremegtette a pincefalakat. Majd ismét süket csönd.

Az „öreg” Garcia a mennyezet felé fülelt. Bár nem láthatta, tisztában volt a történetekkel.

Az orkán nincs többé!... Helyette itt a tájfun! Még hozzá nem is a széle, az uszálya, hanem a magva! A dörrenés egyetlenegy dolgot jelenthet! Azt, hogy a tájfun letépte a ház tetejét!... Mert a tájfun központja közelében megritkul a levegő... A házban normális a

légnymás ... A légritka tér rettenetes erővel szív, tehát a falak állva maradnak, viszont robban, repül a tetőzet! ... A mag rendszerint nem túlságosan nagy átmérőjű, ez szerencse a szerencsétlenségben. Forgó mozgásával eléggé gyorsan előrehalad. Néhány órán belül elvonul fölöttük. A szélvész pusztító ereje csupán itt, a tájfun palástjában ily rettenetes. Sebessége teszi azzá! Ha égis éró köd- és felhőtornya tovagördül, mögötte a légáramlás ehhez képest szelíd fuvallat!

Ki kell várni! Egyebet nem tehet az ember!

Aztán nekiláthat, hogy mentse a menthető!

önkéntelenül a rádióhoz lépett. Félelemmel vegyes, gyötrő kíváncsisággal kószálni kezdett a világűrben. A hajózási sávon szaporán kopogtak az adók. Menekültek a tájfun útjából, vagy a nyomába szegődtek, hogy figyelemmel kísérhessék, azonnal jelezhessék valameny-nyi változását. Ez vastörvény a Csendes-óceánon. A tájfun nem szabad magára hagyni, követni kell, hogy kellő időben érjen a vészjel a fenyegetett tájakra.

Mert a tájfun útja szeszélyes. Ivetek ír le, görbe kacs-122

karingókat, sőt vissza is fordulhat, akár a saját farkába harapó kígyó. Erőszakosan dörömbölő szíve lassan-lassan megjuhászodott, nem akart már a torkán kiugorni. Sehonnán sem süvöltött az ūrben a végveszély három betűje, segélyt könyörögve veszendő hajóslelkeknek. Legvégül átszatolt Manilára.

Ha az, amitől félt, rettegett, bekövetkezett, a manilai rádió multhatatlanul hírül adja. Ha Ricardo elrepült, neki a tájfunnak, akkor Manila most másról sem beszél, lelkendezve, szenzációs tálalásban. A bemondónő azonban csicseregve ételrecepteket közvetített a korán ébredő háziasszonyok számára. A hírekben csupa érdektelenség: gyilkosság, bankrablás, hatos autószerencsétlenség. Végül: a tájfunközpont tova-vonulóban Cuyo fölül a Culion-átjáró irányába... Ba-cuis: riadó!... Calamian: riadó!... Busuanga: riadó!... a Maláj-tenger G. 4-es szektorában valamennyi hajónak

85

riadó!... Kitérni észak-északkelet tizenöt fokra vagy délnyugat kettőszázhuszonötre ...

Ricardóról egyetlen szó sem. Négy hírperiódus, két óra alatt egyetlen szó sem! Márpedig ha...

Tehát nem repültek el!

Halljátok, emberek, *nem repültek el!*

Most már tombolhat a tájfun. Nem számít!

Semmi sem számít, mert Manila csak gyilkosságot és ételrecepteket közöl!

Cuyo most már, ha csitul a vész, helytáll magáért!

Péntek reggel hat óra volt.

m

5.

126

S. O. S.! VÉGVESZÉLY! GLADYSI

A tenger immár hetednapja anyás jószággal dajkálta a *Gladyst*. Amióta horgonyt vontak a cuyoi öblöcskében, és a hajófenéken dohogó nyersolajmotor segítségével ki-tőfögtek a nyílt vízre, hogy odakünn alkalmas helyzetben kapják el a szívverítőén fújdogáló délkeletit, a szolgálatban levő őrségnek úgyszólván semmi dolga sem akadt.

A szüntelenül hármás-négyes erősséggel fújó szél óránként majdnem húsz kilométeres sebességgel hajtotta a kétárbocos szkunert. A vitorlák áUásán csupán hébe-hóba kellett igazítani. Hajnaltájt meg alkonyatkor, amikor percekre megpihent a délkeleti, mintegy erőt gyűjtve, hogy azután újra nekilendüljön.

A kormányt, ha a fedélzeti munka megkívánta, hossz-szű félórákra rögzítették, és a kétárbocos vonásnyira sem tért ki szabott irányából. Gyengéden a kormányfélre hajolva engedelmeskedett a vitorlák nyomásának. Orra csobogva szeldeste a kölyökhuUámokat.

Bizony, így tartott már hetednapja. Pablo, a Garcia fiúk legkisebbje éppen ezért a szó legszorosabb értelmében unatkozott a

kormányálláson. Terpeszben állt a kormány mögött, rugózva egyensúlyozta ki a hullámok játékát. Pillantását a látóhatárra szegezte, arra a pontra, ahol egybeolvad az égbolt és a Maláj-tenger kéksége. Ezt a pontot az orrárboc hegye rajzolta oda a horizontra. Csupasz talpa alatt a tűző napsütéstől átforrósodtak a fedélzet deszkái. Ezért, ha deket kondít a hajóharang, fel kell önteni a fedélzetet, különben kiolvad a réseket tömítő szurok — gondolt a legközelebbi teendőre, miközben holt járatban mozgatta a kormányt, hogy mégis tegyen valamit. Ruházata alig volt valamivel több a semminél: derekára csavart kurta kartonkendő, a déltengerek szokásos viselete. Aranycsíkos, ellenzős tengerész-akadémikus sapkája azonban ott ült féloldalasra csapva a fején, mert egy kapitány, bár lehet anyaszült meztelen, sapka nélkül nem képzelhető el. De nem ám! Márpedig most Pablo Garcia, noha csupán tizenhetedik esztendő, a tengerek szokásjogán, úgy is mint hajótulajdonos, úgy is mint osztályrangelső, teljes jogú parancsnoka a *Gladys*-nek, ennek a pompás kétárbocos, kétszáz tonnás szku-nernak. Akként is megfogalmazhatnánk, hogy élet-halál ura a fedélzeten, minek következtében felelősséggel tartozik mind a *Gladys* lajstromába jegyzett tárgyakért és lelkekért egyaránt.

Talán soha nem lebben át agyán ez a gondolatsor, ha nem telik oly unalmas békességben a kormányvárta.

De hát a tengeren ezúttal nem történt semmi azonkívül, hogy a szél egyenletesen öblösre dagasztotta a négy nagyvitorlát és az orrárboc három vitorlaszeletét. A látóhatár emelkedett-süllyedt, emelkedett-süllyedt, amint a szkunert a hullámok ringatták. A hajóteknő eresztékei egészségesen nyikorogtak, engedelmességgel a mozgás törvényének, s nagy néha a megfeszülő kötélzet hallatott vidám pattogást. A levegőben kósza sirály rikácsolt.

Nem is fog itt történni semmi — vélte —, míg deket nem csendít Ali, aki most a délelőtti őrségben a figyelő szerepét tölti be. Mert akkor, az első csendítésre. Bob Reuter, a soros szakács torzonborz, szőke üstöke kiemel-

86

keáik majd a kajútlejáróból, és elbömböli a varázsszót:

— Hé, banda, kaja!

összefutott a nyála, mert a széllal szemben is orrába jutott a serpenyőben piruló tengeri sügér fenséges illata. Méghozzá micsoda sügéré! . . . Testvérek között i.-. megütötte a tizenöt kilót. Amikor hogra került, akkorát rántott Róberton, hogy majdnem átbukfencezett a korláton. Omar rohant segítségére. Ketten is megizzadtak, míg kifárasztották és szerencsésen a fedélzetre

rángatták . . . Annyi a hal ezen a tengerrészen, hogy a ho-# rog alig ér vizet, máris kapást jelez. Csalizni sem kell, elég az ezüstös viUantó, hogy holmi ilyen tengeri sügér rákapjon. . . Micsoda remek falat aztán az olajban ropogósra sütött sügérselet! A tarkóján érezte, hogy a nap delelőpontja felé emelkedik. No, még kevéske kitarítás, és itt az őrsváltás meg az ebéd ideje! A hajóharang azonban a vártnál előbb csendített, és az orrból Ali Naga, az akadémia harmadéves növendéke aranybama maláj arcát — melyet hasztalan kísérelt meg néhány serkedő bajuszszál felnöttessé változtatni — a *Gladys* tatja felé fordította:

~ Ahoy, híd!

— Ahoy, őrség!

— A tatbalon a Spratly-szirtek északi csoportja! — s azzal visszafordult, tovább figyelni a tengert. A hajóorr őrszemének ez a kötelessége, tetézve, hogy minden szembetűnő jelenségre kondítson, és élőszóval jelentse, mit észlel.

Valóban, a középfedélzet magasságában szabálytalan, cikcaldcos ábra bukkant fel. A messzeségből árnyképnek hatott, de rohamosan nőtt, formálódott A korall-rögök közötti aranyos fövényen harsogóan zöldelltek e pálmák. A külső torlaszon pedig habfehéren törtek meg a hullámok.

87

Pablo néhány fokkal jobbra tekerte a kormánykereket, kicsit északabbra fordítva a *Gladyst*. . . Az ember itt a szirtek közelében sohasem lehet elég óvatos. A jó ég oltalmazza azt a bárkát, amelyet felnyársálnak a korallzátonyok!

A tenger színe azonban kellő mélységről tanúskodott, és így nyugodtan futtathatta tovább a szkunert. A vitorlákat alig-alig kellett átállítani. Ali és Bob a fedélzeti csörlőkkel egykettőre elintézte, mielőtt a hal odasült volna a serpenyőben.

A pihenőjét élvező másik őrség lustán heverészett az árnyékban. Ha a kapitány úgy véli, hogy szüksége van munkájukra, intézkedik. Addig semmi közük a szolgálatosok dolgához.

Pablo ebben a pillanatban ötlött rá, hogy filmmasinájuk színesre töltve egy hete hever a kajütszekrényben. Múlthatatlan szükségét érezte, hogy most, azonnal megörökítse a duzzadó vitorlák alatt futó *Gladyst*, a háttérben a Spratly-szirtek pálmákat lengető korallpadjaival. Rásandított az árnyék viszonylagos hűsében heverő cimboráira.

— No, adok én nektek kényelmeskedést!... — mondta kajánul, s a sípjába fújt hosszan, szaggatottan. — Minden ember a fedélzetre! Bob ámult képe felmerült a kajütből, pecsenyevilla a markában.

— Szent isten!... Pablo, odaég a hal! — de máris rohant helyére az előárbc tövébe.

Tayob, azaz teljes nevén Tayob Kabakan,> ferde metszésű tagal szilvaszemét összehúzza a kormányálláson termett. Roberto a főárbc csörlőihez futott, míg Omar a Samal család maláji közönynek tűnő nyugalmával poroszkált Ali Naga mellé a hajóorrba. Onnan szólt fel Pablóhoz:

88

És mi lesz a Meteor-jelentéssel? Rögvest le kéne adnom!

A „kapitány” hallatlanná tette a kérdést. *Most* nem firtathat senki semmit. Ilyenkor egyes-egyedül a parancsot kiadó tiszt beszélhet. Ez az Omar olykor olyan fegyelmezetlen, akár egy általános iskolás pocok.

— Vízre a sajkát! — vezényelte, és rohant a kajütbe a filmgépért.

Tayob az iránytűre pillantva átvette a kormányt.

Ment minden, mint a karikacsapás. Mire visszakapaszkodott, a sajka a *Gladys* oldala mellett ringott, s Ali meg Roberto készen állt, hogy kiakassza a csigát a függesztő-karikákból.

— Tartsd az eddigi irányt! Mindjárt visszajövünk! —• utasította Tayobot, s akkor lendült át a korláton, amikor a hullám a sajkát a fedélzettel azonos magasságba emelte.

Először az evezőspadon kuporgó társait örökítette meg, mögöttük a Spratly-szirtek toronymagas kókusz-pálmáival, végül a keresőbe fogta a *Gladyst*.

A szkuner oly gyönyörű látvány volt, amint megdőlvé hasította a vizet, hogy önmaga is elálmélkodott. Forgatás közben hallotta Tayob szónoklatát:

— Hé, zsványok, tengeri pojácák, a korláthoz mindenki! Filméz a kapitány!

És ezek az alakok olyan kannibáli képet vágnak, úgy fintorognak bele az objektívbe, hogy az embert megüti a guta mérgében.

Párhuzamosan haladnak a Gladys-szel, hogy filmre kerüljön a hullámoknak bókoló orrárboc, repdeső vásznaival és Omar Samallal, amint félbehagyva a komédiát, feszülten a távolba figyel, aztán a daru felvonja a sajkát.

Tayob a kormányba könyökölve ringatja felsőtestét, s közben csúfodárosan vigyorog. Szél borzolta göndör

129

fekete hajával és felfelé pördülő szája sarkaival szakasztott ördögsüvölvény.

— Már megint milyen gazságon töröd a fejed? — faggatta, mihelyt a fedélzeten helyreállt a rend.

Tayob hangosan nevetett:

— Szavamra, úgy festettél a sajkában, mint Blight kapitány, akit a *Bounty* legénysége ebben a pillanatban rakott ki az óceánra, és most éppen elátkozza a lázadókat! Látnod kellett volna magadat! Röhögnivaló voltál!...

— A, te semmit sem veszel komolyan! — legyintett Pablo elkecseregetten.

— E>ehogynem! Az ebédet például! — tetőzte be komolytalanságát a tagal, mert deket ütött a hajóharang, s abban a pillanatban zengett is Bob Reuter szózata:

— Hé, banda, csülökre! Kaja!... — Kiáltása összevegyült „Sündisznó” Maguey, azaz mindközönségesen Roberto süvöltésével:

— Dé-héhé-hél!...

A délelőtti őrésében ezúttal a túskefrizurájú Roberto volt a rádiószolgálatos, és kötelességei közé tartozott a manilai pontos idő számontartása, egyeztetése a két hajókronométer járásával. A szent szabály szerint az egyiknek a greenwichi időt kellett mutatnia, a másiknak a helyi idő állását; különben hogyan állapíthatná meg a szegény kapitány szeksztánsával bajmóldva bárkájuk pillanatnyi helyzetét?

A nap magasságát a szeksztánszal „belőni” rendkívül egyszerű dolog. Pablo végzett is vele hamarosan, aztán nekiesett a táblázatoknak és a számításoknak. Közben serényen vakargatta a fejét. Mert ami elméletben nevetségesen könnyű, a gyakorlatban szörnyűségesen nehéznek bizonyulhat és bizonyul is. Akárhányszor számolja ki az ember, az eredmény a legritkább esetben azonos, és végül is a rádióbemérés kérésére kell fanya-130 lodni. De **hSt**^akorlat teszi a mestert. Előbb-utóbb majdcsak mind a hatan ugyanarra az eredményre jutnak, és az ellenőrző próbáikkal együtt nem tizenyolcféle változat közül próbálgatják, melyik az igazi.

A banda be is kebelezte az ebédet, mire végzett a helyzetmegállapítással. Gondosan meghosszabbította a térképen azt a kacskaringós vonalat, mely a *Gladys* eddigi útját rögzítette, beírta melléje az adatokat: hány mérföldet futottak reggel óta. Nyolcmérföldes, azaz kereken tizennégy kilométeres óránkénti átlagsebesség — nem is olyan utolsó teljesítmény egy effajta szkunertől. Persze azért ez nem megy így a napnak mind a

huszonnégy órájában. Éjszakára harmadára kurtítják a vásznakat, és a *Gladys* ilyenkor cammog a hullámokon. De ami biztos, az biztos! Az ördög nem lohol a sarkukban, és így nincs miért versenyt futni önmagukkal. Abból semmi kár sem származik, ha éjnek évadján csak úgy araszolnak. Ha viszont teljes vitorlázattal nekifutnak a vaksötétben egy korallpadnak, késő már a jajgatás és fogcsikorgatás! Tayob száját törölgetve fellépett a kormány állásra.

— Hát ez finom volt! — mondta elégedetten. — Bob istenien süti a sügért! — Aztán átmenet nélkül, hirtelen kihúzta derekát.

Megmerevedett, és sapkája ellenzőjéhez emelte tenyerét: — A szolgálatot átveszem!

Pablo szintén tiszteleg. Komoly, megfontolt, amint egy kétárbocos kapitányához illik.

— Irány: észak-északnyugat háromszázharminc fok! "Váltótársa rápillant az iránytűdobozra, bólint, s a kerékre teszi a kezét.

— Háromszázharminc! . . . — ismétli, és máris előrefigyel, oda ahol az orrárboc hegyénél az ég összeolvad a tengerrel.

Omar Ali Naga helyét foglalta el a harang mellett, Roberto pedig a főárboc tövében ásítózik. Minden rend

90

ben, a déli őrsváltás lezajlott. Aki eddig dolgozott, most megtömheti a fejét, és négy órát pihenhet — elméletben.

Bob Reuter izzadságtól fénylő képpel sercegteti a gáztűzhelyen az utolsó sügérseleteket. Kéttenyérnyiek, aranybarnák, ropogósra pirultak. Belül hófehéren omlósak. Csodálatosan jóízűek. Igaza van Tayobnak, Bob istenien főz! Miért is akar tengerész lenni, ahelyett, hogy szakácsnak menne?!

Avagy tán mindezt a tenger teszi? A víz, a napfény és ez a korlátlan szabadság a *Gladys* fedélzetén?

Pablo vállat vont falatozás közben. Üres tányérját Bob felé nyújtja.

— Hú, ez ragyogó! Adj, komám, még!

Bob jobban örül ennek a sikernek, mint annak, amikor csillagászatból kitűnőt szerez.

Később mindketten elheverednek a kajütfal tövében, a ferdére dőlt fedélzeten, ahová néha-néha lustán felnyaldos egy hullám.

Az árbocok így fekvő helyzetből irgalmatlanul magasnak tetszenek, és a vitorlák nem is közönséges vásznak, hanem szárnyak, melyek soha nem volt tájakon röpitik mind a hátukat. Csend van, békesség, tökéletes nyugalom.

No de nem sokáig.

Mert Bob megszólal álmatagon, tűnődően:

— Aszondom, hogy ez már nem is sportszerű! Pablo felriad:
— Mármint micsoda?
— Ahogy mi most élünk! Itt, ezen a vén bárkán!
— Miért, te bolond?
— Mert végigcsinálunk mindent, amit egy teknőn valaki csinálhat.
Most szakács voltam, este őrmatróz leszek, holnap pedig kapitány!
Olyan ez, mintha a száz

91

méteres síkfutásban tíz méter előnnyel indulnánk a többiek előtt. Biztos győzelem! Ha júniusban az iskolahajóra kerülünk, meglásd, mi nyerjük el valamennyi díjat, mert a srácok csak akkor fogják tanulgatni, ami nekünk már most a kisujjunkban van! . . . Hát ezért!... A kajüt belsejéből éktelen sivítás zúdult ki. Ali Naga szórakozott a rádióval.

Bob szenvedően összeráncolta homlokát, de nem üvöltött rá Alira. Szabad idejében mindenki úgy tölti kedvét, ahogy akarja. Ehelyett Magueyt riasztotta a főárbc mellől:

— Roberto, nem öntenéd ki a konyhai szemetet? — Mert a konyhai takarítás a fedélzeti őrszem kötelességei közé tartozott.

Roberto kényelmesen mozgott, örökkévalóságig tartott, míg a szemetet a tengerbe borította. Ráérősen lóbálta a bádagedényt a víz fölött, elmerengett valahova a semmibe. Váratlanul ugrott nagyot, mint akinek lába szárába mar egy alattomos kutya.

— Cápa! Ahoy, híd! Tayob, hol a szemed?!

Kabakan félfordulattal áthajolt a kormányon, hátralökte fején a sapkát. A kormányt nem hagyhatta el, tehát most már ő is ordított:

— Hülye, mit szónokolsz, hozd a puskát!

Az ósdi Winchester a kajütajtó belső falán lógott, és a cápavadászat a mindenkori soros parancsnok előjoga volt. Mert a cápát, a tengeri világ gonosztevőjét irtani kell!

Átkozott szerencséje van ennek a Tayobnak! Állandóan az ő vártája alatt bukkan fel a *Gladys* nyomdokvonalában a cápazsákmány. Hét nap alatt immár a harmadik.

A lövéssorozat úgy pattogott, mint a légkalapács, amikor a követ vágja.

— Kész! . . . — mondta Tayob elégedetten. Ismét át-

91

vette Robertótól a kereket. A cápa már nem volt sehol. Keskeny, vöröslő vérszalag mutatta, hol süllyedt el.

A fegyvertisztítás gyönyöre Pablónak jutott a tulajdonjog címén.

A kajüt küszöbén ülve húzta át drótkefével a csövet, törölgette ki olajos kóccal gondosan. A művelet ábrándozásra csábította. Mert ez a puska nem akármilyen puska volt. Valaha Garcia nagyapa használta, a Gladys ifjúkorában, hatvan-hetven esztendővel ezelőtt. Az a Garcia nagyapa, aki gyöngyragylót halászott a Thursday-szigeteken, ott Port Darwin környékén, Új-Guinea és Ausztrália között. Az a Garcia nagyapa, alic a családi hagyományok szerint munkástoborzó is volt a Salamonokon meg Malaitán, és végigélte mindazt a véres kalandot, melyről Jack London déltengeri történeteiben mesél.

Apa nem szeret beszélni nagyapa életének erről a szakaszáról. Azt mondja, vad és sötét dolgok adódtak akkor ott a fehér ember és a szigetlakók között. Jack London is jobban tette volna, ha nem veti papírra ezeket a históriákat, dicsőítve a Winchester-romantikát! Persze a dolgokról és írói művekről mindenkinek meglehet a maga véleménye, és bár apának nem tetszik, Jack London pompás történeteket írt. Viszont ez a kifejezés: Winchester-rom^antika, bár ugyancsak apa meghatározása, fején találja a szöveget! Jack London hősei Winchester és Lee-Enfield puskát használnak, derekukon coltpisztoly lóg. Olyan, mint otthon a zöld fegyvertáblán. Az is nagyapáé volt valaha. Akkor, húszéves korában, amikor a Salamonok környékén vitorlázott. Meg később is, 1941-ben. Nagyapa majd hetvenéves fejjel elment harcolni a japánok ellen a luzoni rengetegbe. Sosem tért többé vissza. Negyvenötben egy harcostársa azt a coltot hozta meg helyette. Azóta a fegyvertáblán függ, és nem veheti kézbe senki. Nagy kár! Milyen jól 134 festene egy golyóval teletűzdelt töltényöv az ember csípőjén, a táskában azzal a colttal!

Behunyta szemét, és máris Malaitán járt. A szkuner egy koromsötét öbölben horgonyoz. Kődobásnyi távolságra a part. A mangrovebozótban halkan oson a szél, és titokzatos neszek zúgnak. Az éjnél sötétebb alalcok lopakodnak harci szekercével, csonttörő buzogánnyal. *Egy jehér ember fejéért a törzsfőnök száz disznót fizet!* A szkuneron mindenki alszik. Te vagy ébren egyedül, légy résen, kapitány! Kezed a colton, szádban szivar parázslík, legyen min meggyújtani a dinamitrúd kanócát, ha eljő a perc!... Hallod? . . . Evezőcsobba-nás!... Közelednek!...

Közelednek! A mezítelen talpak már a fedélzetre csosszannak! — No!... — mondta ekkor, és kelleetlenül kinyitotta szemét. Hogyhogy az embert mindig legszebb álmaiból verik fel?! Mit akar most ez az Ali?!...

Ali az időjárásjelentést akarta megmutatni, mielőtt tovább rádiózná. A jelentés a maga módján kifogástalannak bizonyult, Pablo mégis visszaadta:

— Rövid! Tudod, hogy Ramon fejes a Meteorológiai Szolgálatnál! Ha ezt küldöd el, hetekig bosszantani fog, hogy semmihez sem értünk! Csinálj neki egy olyan meteorológiai dolgozatot, amUyen a nagykönyvben áll! Végy bele mindent, amiről valaha is hallottunk. Szélnyomásértéket, párateltséget, istencsudáját.

— Ühüm!... — válaszolta Ali mély értelműen, és m.ogorván elvonult. Pablo pedig sóhajtva a helyére akasztotta a pxxskát. Ödöngeni kezdett fel-alá a fedélzeten. A *Gladys* simán feküdt a vízen, és úgy engedelmeskedett a legparányibb kormányozdulatnak is, akár a kezes bárány.

Ilyen körülmények között persze hogy tündérálmom a tengeri vakáció.
93

Dél óta a tengeren nem változott semmi. A teret apró, gyöngyösen pezsgő hullámok töltötték be. Mi sem akadályozta abban, hogy elégedetten aludni térjen az alsó vitorlarúdra, a búmra akasztott függőágyba. Aludt is mindaddig, m.íg Ali fel nem rázta, hogy ezúttal ő töltse be az őrmatróz szerepét. No de hat órakor elkövetkezett a tengerjárók mindennapjának ünnepélyes pillanata. A kapitány sípja a fedélzetre szólította a pihenő őrseget is. Sorfalat álltak a tatfedélzet két oldalán, mialatt Bob kimért mozdulatokkal behúzta a lobogót, és a zászlótekereszt karjára fektetve elvonult a többiek feszes tisztelgése közepette, hogy reggelig nyugalomba helyezze.

A zászlólevonás azonban csupán kezdetét jelentette az esti teendőknek. Pablo visszarahant a hajóorrba, hogy elkiálthassa a kötelező mondatot:

— Minden rendben, a lámpák égnek!

A *Gladys* helyzetlámpái az orron, árboccsúcson, kétoldalt a vitorlarúdon színesen izzottak. A csillámlóra fényesített ódon, vörösréz lámpatokokban azonban nem cetolaj lángja libegett, mint egykoron. Közönséges villanykörtek égtek benne.

... Hiába, elmúltott a vitorlások hősi korszaka! — sajnálkozott Pablo. Mert azért az volt az igazi! Fahajón — vasemberek! Akkor művészet volt hajózni! Manapság? Gépesített mesterség! De azért szép, ajaj, de milyen szép!...

Esti helyzetmegállapítás, a hajónapló aznapi végső bejegyzése: nem történt semmi különös, s az éjszaka leszállta előtti utolsó köteleesség — bejárni a vitorlás valamennyi zegét-zugát, a fenéktől az árbocokig,

nem lappang-e valahol veszély, minden és mindenki a maga helyén van-e.

Bár a légsúlymérő egyáltalán nem hajlamos arra, hogy változást jelezzon, Ali mégis harmadoltatja a vitorlákat,

94

csökkenti a sebességet. Ráérnek! Meg aztán kurtított vitorlafelülettel váratlan szélroham sem okozhat bajt.

A vacsora ezúttal sonka tojással és limonádé, tetszés szerinti mennyiségben. A szabad őrség álomra térhet. Omar termoszba tölti a levesesfazéknyi kávé, iganak az éjszakások, amennyi beléjük fér. Az éjszaka csendje a legjobb altató. Az éjféltől hajnali négyig tartó őrség, a „temetőőrség” viszont a legkomiszabb. Az éjféli előtti álom könnyű, felszínes. Az igazi pihenés pontosan akkor következne be, amikor felrázzák az embert:

— Pablo, váltás! Roberto fricskázza az orrát.

— Megyek! . . .

Ugrás a nadrágba, zubbony szükségtelen, meleg az éjszaka, sapliát féloldalasra csapni, bőséges korty a kávéskannából — kész! A kormányálláson Bob Reuter. Tisztelgés: átadom-átveszem!

— Újság?!...

— Semmi! Szevasz!

A hajóorrban Tayob kondít.

— A lámpák égnek!

Bob persze túlzott, mint mindig. Azért akad látnivaló. A tenger nem sötét massa többé, mint este volt. Áttetsző, ezüstös derengés tör fel a felszín alól. A *Gladys* nyomdokvonala gyémántosan szikrázik. Pablo tudja, hogy a tenger milliárdnyi aprócska élőlény^e okozza ezt a tüneményt, de ez a tudás nem csökkenti a látvány gyönyörűségét. Egészen belefeledkezik.

Váratlan lökés mozgatja meg tenyere alatt a kormánykereket. A szkuner tatja hirtelen megemelkedik, és a kormány kétvonásnyira Idtér az iránytól.

Nocsak?!... Hát ez mi?!

Magasodik a hullámjárás!

A szél viszont egyáltalán nem erősödik. Enyhe sós per-

94

mét kezdi áztatni vállát. Csendesen odaszól Alinak, az árbocörnek:

— Hozd fel a köpenyt!

— Ázol?

— Olyasvalami!

— Becsavarjam az ablakokat?

— A szél alatti oldalon!

— így gondoltam én is!

A magasodó hullámok felnyaldosnak a palánkra, szerteporoznak a deszkán, mindent benedvesít a permet.

Az idő túljár az éjfélen, jó három óra még a váltásig. Belebújik a vízhatlan köpenybe. Addig Ali tartja a kormányt. Nevetgél.

— Min mulatsz?

— Roberto éppen akkor kapott az arcába egy fröcs-csöt, amikor lemásztam a kabinba. Nem ébredt fel, de morgott álmában. Azt mondta: marha, ne izélj!... Hát ezen!...

A viharköpenybe beöltözni felér holmi tornamutatvánnyal. Annyi gombot-csatot kell helyére illeszteni, hogy az öltözködő belefárad, mire végez. Különösen ha közben elbáméskodik. Azon, hogy délkeleten az ég alján kihunytak a csillagok.

Felhősödik? Mit mond a barométer? Ott lóg az iránytű mögött a mellvéden. A higany 755-ön áll, napok óta változatlanul. . . Azaz csak állt, most mászik lefelé két egész millimétert.

— Esőt kapunk! — veti oda Alinak.

— Mondd már! Annyi baj legyen! — Naga fütyörészve viaszaballag az árboc tövébe.

A csillagok lassanként kihunynak. Mire véget ér a temetőőrség, az égbolt harmadára kúsznak fel a felhők Am azért már teljesen bizonyos, hogy ebből eső támad. Az eső pedig legtöbbször fokozódó széllal jár.

Négykor Roberto veszi át a parancsnokságot 138

— Esik a barométer — adja tudtára tapasztalatait. — Ügyelj! Ha bármi zűr lenne, keltess fel.

Roberto körülnéz: mennyboltra, iránytűre, légsúlymérőre. Bólint.

— Értem! Ámbár az ilyen délkeleti legfeljebb kiadós záport hoz.

Végigver bennünket, aztán mintha nem történt volna semmi. Efelől nyugodtan alhatsz!

Á kajütben kellemes langymeleg. A többiek egészséges szuszogása, biztonság. Az álom szinte azonnal magához nyugította. Sípszóra és harangkongásra ocsúdott

— Mindenki a fedélzetre!...

Pontosan ötvenöt percet pihent. A *Gladys* nem futott többé simán. Zökkenők rázták, amint orrát megemelte a hullámcsúcson, és beleszántott a völgybe.

Felrugaskodott a lépcsőn, sarkában Alival meg Ta-yobbal. A csütörtök hajnala koromsötéttel köszöntött rájuk. A nyugati égbolt utolsó szabad csücskében hunyorgott csupán néhány csillagocska. A

kötélzet csikorgott a megterheléstől, a szél keletire fordult, és lökészerűen fúj. A felhők már-már az árboccsúcsot súrolták. A *Gladys* jobb fekvésből nyögve tőgerendájára egyenesedett, majd átdőlt bal oldalára. Roberto a kormányval birkózott, s teleszájjal ordított:

— Szél alá fordíts!...

A ferdére dőlt fedélzeten nem éppen egyszerű az ilyesmi. A tatbaloldal legénységét térdig mosták a hullámok, és bőrig ázott mire végzett. A csörlő és a drótkötél feltörte markukat, mert ugyan ki ér rá kesztyűt húzogatni, mikor váratlanul süvölt a síp? Senki! Tehát most fájó tenyerét fuvogatva bámulja, hogy sikerült a művelet. A vitorlafák engedelmesen átfordultak, s a vásznak nem csapdosnak összevissza, öblösen dagadnak. Es a *Gladys* ismét simán hasítja a vizet.

A hídon a széhnérő negyven kilométeres sebességet

96

jelz. A légnyomás 750 milliméter, gyorsan süllyedő irányzatú. A korlátan túl — hosszú, gördülő hullámok . . . távoli, kiadós vihar hírnökei. Pablo az izgalmat fújja ki magából:

— Húha, mi lett volna, ha este nem harmadoljuk meg a vásznakat!

Rossz rágondolni is!

Roberto tetőtől talpig kapitány.

— Viharra felkészülni!...

Ez pedig annyit jelent, hogy le kell kötni, megerősíteni mindent, ami mozgatható. Biztosítani a raktárfedeleket, vízmentesre zárni valamennyi ablakot, most, azonnal, mert bármikor bekövetkezhet az újabb szélroham.

Szerencsére nem történik meg! Elvégezhetik a munkát, és nemcsak átöltözésre, hanem melegítő reggelire is jut idő. Fél hat. Egy órával ezelőtt nyugalom volt, béke, s úgy tetszett, a délkeleti gyenge fuvallat sohasem változik! . . . Egy órával ezelőtt!

— Hja, a tenger kiszámíthatatlan!

Ez a bölcsesség Om.arból fakadt. Atyái muzulmán hitéből annyit örökölt, hogy hitt a Kiszmetben. Kinek mit megírtak, el nem kerülheti! A GZadysnek megírták ezt a vihart a sors intézői. Lehet valamit ellene tenni? Nem! Tehát bele kell nyugodni! Majd kiderül, mi lesz.

— A magam dolgát máris tudom! — mondta Pablo. — Leadom az időjárásjelentést.

Harminc perccel később, két szélroham szünetében, utána menesztette a másodikikat. Ez már teljesen fedett égboltról számolt be, 746-os légnyomásról. Fokozatosan északra tolódó szélirányról és emelkedő

szélsebességről. Hetes-nyolcas erősség, ez óránként 55—60 kilométer, tehát szélvészkiűző. Hatos hullámjárás . . . A hullámok taraja fehér, habos, sístergő. A tenger dübörög, és a kötélzet sír.

Az őrséget a hajóorrból be kell vonni, és most fenn 140 kuksol az előárbc védelmében, az elülső fedélközi lejáró tetején. Egyébként a *Gladys* fedélzetén minden rendben.

Minden rendben, mert kifeszítették a viharköteleket, a fiúkon rajta a mentőmellény, és Róbertot odakötötték a kormányálláshoz. A szakadatlan hullámzuhany pedig nem számít, ha felülről is ömlik az özönvíz. A lényeg most a forró tea és az, hogy a kajüt változatlanul száraz, meleg. Olykor-olykor le lehet hajtani egy pohár forró italt, s abban a meggyőződésben húzni tovább a köteleket, tekerni a csörlőt, hogy azért a szkuneron is akad biztonságos zuga a világnak.

— Szél alá fordíts! — Roberto maga sem tudta, hányadszor kiáltotta el újból és újból ezt a vezényszót, mellyel a többieket a víz és a szélvész tombolásába kényszerítette.

A szélrózsa utolsó változatát az imént játszották meg. Az iránytű szerint ekkor váltott az orkán pontosan északnyugatira. Egyetlen őrségidő, tehát négy óra alatt háromszázhatvan fokos fordulat szélben, vitorlafordításban, menetirányban. Ilyesmit a tankönyvek apróbetűs megjegyzései között emlegetnek!

Pablo egy szélroham szünetében végigbotorkált a fedélközön és a fenéken, nincs-e baj valahol. Szivárgást ugyan nem észlelt, de süketen kapaszkodott vissza a kormányhoz. A *Gladys* palánkjai a szakadatlan hullámveréstől nagydobként szóltak, olyannyira, hogy a vihar zúgása hallínnak tűnt utána.

— Mit gondolsz, hány mérfölddel futunk? — ordította Roberto fülébe. A „kapitány” a kormány küllőjét markolta görcsösen, igyekezvén irányban tartani a szkunert, és csupán állá mozdulatával mutatott érdeklődést.

— Hússzal, öregem, hússzal!...

Húsz tengeri mérföld óránként, az körülbelül har

97

tninchét kilométer, még hozzá harmadra kurtított vitorlával!

Óceánjáró gyorsasága, ám az a kérdés, meddig bírja a teknő ezt a rettenetes igénybevételt! Tovább kurtítani a vitorlákat két okból sem lehet. Először is: egyszerűen képtelenek felcsavarni őket, akkora rajtuk a szélnyomás; másodsor: ha sikerülne is, nem lehet megtenni, mert a *Gladys* kormányozhatatlanná válik.

— Gyorsan hazajutunk!...

— Inkább lassabban mennek! — Jóformán csak sejdítette, mit kiált Roberto. — Ki tudja, meddig tafthat ez a bitangság?

A vitorlák hirtelen lelappadtak. Szélcsend két lökés között.

Most már hallották egymást ordítás nélkül.

— Manila szerint helyi vihar.

— Nekik legyen . . . Vigyázz, kezdődik újra!

A bögés előbb ért a Gíadyshez, mint maga a szélvész. Nyomban utána hírt adott az is. Beléjük mart, s fel sem ocsúdhattak, mikor a tatra ráborult egy bukóhullám. A sokmázsás súly mindkettejüket leverte lábáról Pablo riadtan kapaszkodott a kormánytokba, felette Roberto lógott a küllőkbe ragadva.

A *Gladys* pedig — érezték — kilendülve irányából, kezdett keresztbe fordulni.

Tudták, ha a szkuner valóban keresztbe fordul a hullámzásra — végük! A következő szélroham lefekteti.

Bokájuk körül habzott a lecsurgó víz. Görcsös erőlködéssel hajtották vissza, fokról íokra eredeti állásába a kereket.

Jóságos ég, mi történhetett a fiúldcal?! Ez a hullám végigsöpörte a fedélzetet.

A fehér pezsgésből a lépcső alján kibukkant Bob, a viharkötélbe fogódzva.

— Ahoj! Élünk! — Azzal lekushadt a híd alá a következő hullám eiől

98

Kisebb volt az előbbinél. Nem okozott bajt. Fortyogva visszazúdult a tengerbe a lefolyókön.

A fejük felett viszont akkorát durrant valami, hogy megrázta a *Gladyst*. A főárbocról óriás, fehér sirály röpiült tova. A felső vitorla foszlányokká szakadt

Mindkettlen a kormánykereket tartották. Szóhoz nem jutottak, de anélkül is tudták, hogy ilyen körülmények között nem bírják soká. A vitorlásvakáció befejeződik! . . .

Ekkor váratlanul újra rájuc telepedett a szélcsend.

Az özőnvíz is amolyan dúsan zúduló, trópusi esővé szelídiült. A sötétség ellenben nem enyhült. A felhők a tenger színéig lógtak, és párába burkolták a hajót...

Délután három óra volt. A hídon Pablo önként maradt őrségen, míg társai szárazba rakják magukat. Ali, szendviccsel markában, kísértetként felmerült előtte.

— Menj le — mondta teli szájjal. — Siess, Cuyo hív a rádión!

A fülhallgatóból anya aggódó hangja tört elő. Faggatta, mi van velük. Mert Cuyon ítéletidő tombol.

Pablo gyűlölte a hazugságot, de most hazudott, mint a vízfolyás. Remek idő, remek szél. Vitorláznak hazafelé. Két nap, és otthon vannak. Várják őket egy egész sült ökörrel. . . Anyát meg kell nyugtatni!...

Utána Manilát kereste meg.

Az időjárásjelentés a kialakult helyi vihargócok összeolvadásáról számolt be. Megjelölte hozzávetőleges területüket. A térkép arról vallott, hogy ők a Spratly-zátonyok feletti góc felső harmadában tartózkodhatnak. Tehát ha északra fordulnak, talán sikerül kijutniuk a vihar sávjából. Mindenesetre hamarabb, mintha üzetik magukat a szélvé&szel

Pablo döntött:

— Tayob, Omar a motorhoz! Begyűjtani! Annyi gázt amennyi belefér! Kivágjuk magunkat ebből a csávából!

99

A két fiú lebújt a motorházba.

— Észak, tizenöt fok! — adta meg az új irányt Ali-ának. — Különb
... Add vissza a kprmányt!

A szélcsend tovább tartott, az eső szemerkéléssé csitult.

A motor simán beugrott. Zakatolása átdörömbölt a deszkákon, és a *Gladys* engedelmeskedett a kormánylapát nyomásának. Orrát észak tizenöt fok felé szegte.

Ködben egy hajónak akkor is kell jeleznie a helyét, ha egymagát tudná a tengeren. Pablo sípolt:

— Szolgálatos a haranghoz! Ködjelzés!

Bob engedelmesen a szkuner orrába ment. A harangszó élesen fűrődött a tapadó ködbe. Reuter fülelt, érkezik-e válasz valahonnan. A tenger néma maradt. Árván hajóznak, tehát egyes-egyedül, elveszve az áthatolhatatlan párában.

A szélcsend furcsa mód tartósnak bizonyult. Időközben beborította őket az éjszaka, azaz vastagodott a sötétség. A motor engedelmesen hajtotta a *Gladyst* északnak, a remélt határvonal felé, oda, ahol majd felszívódik a köd, szerteszakadoznak a fellegek, és szabaddá válik a látóhatár.

A számítások arra vallottak, hogy a határvonal nem lehet túlságosan messze.

Pablo a kajütlejáró körül kuporgó társait nézte. Tenyerüket a forró kávésbögreken melengették, amint magukba roskadva, szóftlanul üldögéltek, holott máskor teleharsogták a fedélzetet. A vihar csúnyán

megviselte valamennyiüket. Mintha egyszeriben megsoványodtak volna, arccsontjukra ráfeszült a bőr, karikás szemük besüppedt a gödrébe. Homlokukon zúzódások púpjai, véraláfutások . . . A viharhullám nem simogat, amikor egy emberi testet az árboctőhöz vagy a korláthoz vág. Ali képe meg éppenséggel ;— akár egy hadiösvényre kifés

100

tett indiáné — tereptarka. Arccal szállt bele a kifeszített védőhálóba. Egyszerre Tayob mutatóujja a mennyboltra bökött:

— Fiúk! Csillag!

Fejük felett a tetőponton, egy felhőlyukon rájuk kandikált a viharon túli világ.

— Végre! — kiáltott Omar vígan, felszabadulva, s mintha szava idézte volna elő, a szlíuner kifutott a köd birodalmából.

A tat mögött duzzadtan, sűrűn gomolygott, együtt hullámzott a tengerrel, de a szélcsend húzta határvonalat képtelen volt átlépni. A víz ugyan változatlanul komisz hullámokat vetett, viszont a tiszta éjszaka fényei gáttalanul ömlöttek szer^ teszt, megfizethetetlen, drága ajándékként.

Pablo elengedte a kormánykereket, jólesően nyújtózkodott. Már-már formálta ajkaival a vezényszót: „Szabad örség, elvonulni!” — hogy helyreálljon a hajón a szokványos tengerészélet; pihenjen, akinek pihenőideje van; végezze a dolgát, akinek a beosztása így kívánja. Szándékában döbbenetes jelenség akadályozta meg.

Az elhagyott ködbirodalom mélyéből bögés üvöltött ki, mintha a távolban töméntelen sziréna szólna.

Keleten, ahol a nap még a földgolyó görbülete alatt rejtőzött, az iménti vihar tömegénél is feketébb és szilárdabb fal tornyosodott egészen a csillagokig.

A rettenetes bögés ebből a roppant fekete toronyból áradt.

A *Gladys* körül fuvallat sem rezdült. A hullámcsobogáson kívül az egyeli^:;! nesz a motor dobogása volt. Ebbe szövődött bele egyszerre valami furcsa sercegés.

Pablót pokolbeli látvány dermesztette meg. A kétárbocos fémtárgyai fölött villamos szikrák pattogtak. Az árbcocok hegyén tűzcsokok imbolyogtak, és feje bőrén apró kis áramütéseket érzett.

100

A fiúk! . . . Ó, a fiúls!... Mintha megannyi túlvilági lény kuporodott volna helyükben. Halotti zöld, lidérces villogás öntötte körül őket, a hajukban sercegő szikrák visszfénye.

A gyötrő, hihetetlen jelenség azon nyomban el is tűnt.

Mire befejeződött, rádöbbsent miéértjére: túlteltett, kiszűlő légköri elektromosság. . . A tengerészlegendák Szent Elmo tüze, lidércfény; a bögsés pedig — a sors irgalmazzon nűnden tengerjárónak! — egy közeledő tájfun hangja.

Tudták, mert tanultak róla valamennyien!

— Kössétek meg magatokat! — ordított Pablo kétségbeesetten.

Egyebet nem tehetett.

Amikor az első szélroh-am megcsapta arcát, mutatta a fergeteg irányát, pergetni kezdte a kormánykereket, hogy a *Gladyst* szél alá fektesse. Egyetlen mentség akadhat számukra: együtt futni a veszedelemmel. . . amíg a szkuner úszik . . .

Rögzítette a kereket, aztán a deszkákra hasalt, átölelve a kormányszerkezet bronztokját.,

A *Gladys* eleven lényként nyögött fel. Remekül egybeácsolt teknője összerándult, remegés futott végig tő-gerendáján, bordáin.

Továbbbrezgett Pablo gerincén.

A hullámok korbácsolása térítette magához. A tatra ütemesen felcsapódó víz dermesztően hideg volt. A *Gladys* a fedélzet pereméig bal oldalra dőlve száguldott együtt a tájfunnal. Kécek döfködték a tüdejét. Levegő helyett valamely szilárd, ismeretlen anyagot szívott be, amely szét akarta feszíteni mellkasát. Kínlódásában a híd deszkáihoz szorította arcát.

Sohasem tudta megállapítani, mennyi ideig tartott, míg elszáguldott felettük a tájfun első rohama. Egyszerre megkönnyebbedett rajtuk a nyomás, s érezte, hogy nincs többé egyedül. Másik test simult hozzá.

Megmoccant 146

— Élsz?!... — A kérdés végtelen távolból érkezett, holott Roberto szája közvetlenül a fülére simult.

— Mondjuk! — nyögte. — *Hogy jöttél ide?*

— Hason . . . Gyere le! . . . Legyünk együtt mindany-nyian!

Ebből sejtette, hogy pajtásai is elevenek még, s ezt oly jó volt tudni. De azzal is tisztában volt, hogy ha a *Gladyst* a következő szélroham ebben a megdőlt helyzetben éri, felfordíthatja.

Ez az új roham késedelem nélkül rájuk is csapott. A szkuner meglódult, roppant, majd felágaskodott. Részeg mód átlendült a jobb kormányféltre. Mikor gerincére emelkedett, ontva csatornáin az áradatot, élőár-boca már nem volt sehol. Többől kiszakadt, magával rántva a szertefoszlott kötélzetet.

— Megúsztuk! — csuklotta Roberto. — Ezt megúsztuk! Ámbár vitorlázni többet nem fogunk!

Ebben igazsága volt, hiszen a főárbocról a vászon réges-rég letépődött abban az előző, „szelíd” viharban.

Pablo megértette, nincs értelme a kereket őriznie. Amíg a rögzítés tart, a kormánylapát teljesíti kötelességét. Ha szakadnak a béldyók, nincs olyan emberi erő, mely megbirkózzon a tájfun nyomta lapáttal.

Két hullám között elszabadította magát. Kúszva, fuldokolva jutottak el a fedélköz küszöbéig. VáUukkal nyomták be a csapóajtót, és lehengeredtek a lépcsőkön. Odalenn a kabinban nem őrzöngött a szél. A levegő — levegő volt!

A fiúk csuromvizesen üldögéltek az ágyakon, hátukat a falnak vetve. Szemük alatt megnőttek az ólmos karikák. De — valaki hiányzott! Oly fáradt volt, hogy sokára ötlött rá: Tayob hiányzik. Bob felfogta tétova pU-lahtását.

— Lenn pizmog! — mondta erőltetett nyugalommal,
102

és a motorkamra irányába mutatott. — Gyertyát cserél vagy mit. Vízet kapott a masina.

A hangszóróból sercegés hallatszott. A rádió tehát jó.

Beszélnie kellett, hogy gyökeret verjen benne a bizonyosság, nem csalódik, elevenek valamennyien.

— Mi hír? . . . Omar vállat vont.

— Tájfun! Az imént hangzott el a riadó. Hogy tudjuk, benne vagyunk nyakig!

Az volt most már a kérdés, hogy ez a „nyakig” valójában mit jelent. Bob Reuter próbált rá válaszolni:

■— Ha ez a tájfun szíve lenne, akkor mi már a halakat etetnénk! Különben is azt mondják: *ott benn* derült az ég, nincs szél, csak hullámszik cefetül. Itt pedig fúj, ha nem vennétek észre!

— Akkor?

— Akkor . . . Valószínű, hogy az uszályában vagyunk! Pablo most, hogy dobhártyáján nem zúgott szakadatlan a szél, helyrerázódott.

— A motor . . . ha Tayobnak sikerül!... Haránt megpróbálunk.

Olvastam valahol. . .

Igen, a fergeteget harántolva, egyesek kiszabadultak a tájfunból!

De akkor ismét a kormány mögé kell állni! . . . Birkózni a lapáttal, hogy engedelmessédjék. . . Hány ember szükséges ehhez? . . . Hány kéz szorítása, hogy megbirkózzék a főrgeteg és a hullámok hevességével? Mindegy! Meg kell lennie!

Tayob könnyökig olajosan előbukkant a hajófenékből.

— Rendben! — s egy oldalpillantással tudomásul vette, hogy Pablo ép-egészségesen közöttük van.

— Indítsd!... És vigyázz, ne álljon le! Érted, ne álljon le! — Pablo máris a lépcsőnek fordult. — Ketten gyertek velem!

103

Vissza se nézett. Rájuk bízta, ki legyen ez a kettő.

Mire félig fulladtan a kormányhoz kötötte magát, érezte, hogy jár a motor. Omar és Roberto préselődött melléje.

A keréknek dőltek . . . Jobbra kényszeríteni a *Gladyst*, jobbra, még jobbra! Talán azért sikerült, mert bár fel sem fogták, lanyhult a fürgeteg. Arra a néhány percre, míg odább mozdult a kerék küllője, és ismét leköthették.

A hullámok féloldalasan ostromolták a *Gladyst*. Az előfedélzetet úgy elborították, hogy jóformán ki sem bukkant a habokból.

Egyesek azt állítják, hogy a szélvész hetedik rohama a legdühödtebb.

Lehet, hogy ez a soron következő volt az a bizonyos hetedik.

iVís gemelte a *Gladyst*, és egyszerűen ledobta a hullámvölgybe.

Derékon is törhetett volna, de csak baljóslatúan roppant valami lenn a hajótérben.

A motor azonban működött, és a szkuner araszolva ugya^, de továbbhaladt. Legalábbis azt hitték!

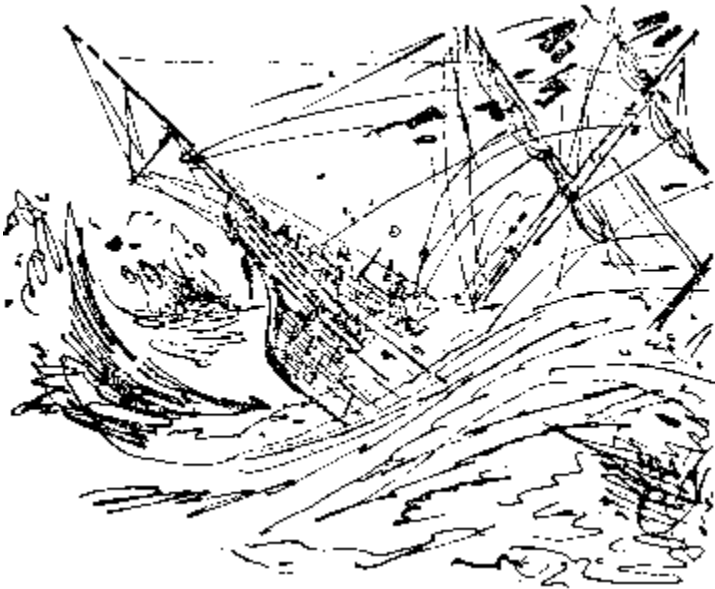
Vannak helyzetek, melyekben elvész az idő. Ebben az elveszett időben egy csuklyás alak igyekezett a kajüttól a kormányálláshoz a mentőkötélen vonszolódva. El-el-bukott, behengeredett a sistergő tajtékba, újra talpra állt, s egyszerre ott kapaszkodott mellettük. Ali volt.

— Bevégeztük! Vagy a csavar, vagy a szivattyúk! A motor a kettőt együtt nem bírja! A hombárok felől ömlik a víz! Már bokáig járunk benne!... Nem vettétek észre?!

— Mit?

— Hogy a raktárfedél a pokolba repült! Ki lát a habzó kavargás alá? A raktártető hat négyzetméternyi volt. Ekkora tehát a *Gladys* orrfedélzetén a lék. Nincs a hét óceánnak olyan tengerésznépe, mely *most* ezt betömhetné!

103

Ahány hullám megtörik ott elöl, az mind a hombárba ömlik.

— Kapcsoljatok át a szivattyúkra! — Mi mást mondhatott volna?
— Tayob megtette . . . Jobb lenne azonban, ha lemennél . . . Itt maradok helyetted.

Ali m[^]ajdnem hétköznapiasan viselkedett. Ha túlságosan nagy a veszély, olykor minden félelem elmúlik, csak az ösztön dolgozik az emberben, tenni, cselekedni a végső pillanatig.

Pablo a következő hullámközben átdobta magát a ka-jütig.

Odalenn jóval bokán felül fortogott a piszkos lé. Ez annyit jelentett, hogy a hombár alatt megtelt a hajófenék.

A szivattyúk asztmásan szuszogtak.

104

A fiúk tétlenül kuporogtak az ágyakon. Nem volt mit tenniük!

Tayob kifurakodott a motorzugolyból.

— A szivattyúk nem győzik! Hiába szívatom, egyre emelkedik a víz!

A rádió varázsszeme változatlanul zöldell. Az imént még állt a főárboc rúdja, tehát az antenna működik. Pablo döntött.

— Bob — szólt oda Reuterhoz. — S. O. S... Add le ! . . . Add, szakadatlanul!... Ha kérdik,hol vagyunk. . .

Bob félbeszakította:

— Tudom! Itt, a pokol tornácán . . . Megmondom!... Majd talán bemérnek!...

A varázsszem hunyorogni kezdett a készüléken, röviden — hosszan — röviden, ahogy a billentyű megszakította az áramot. . . S. O. S . . . S. O. S . . . S. O. S . . .

A *Gladys* kicsiny, elvesző fadarabként vetődött hullámról hullámra, három viharcsuklyás alakkal a kormány mellett és hárommal a fedélzet alatt.

Megkíséreltek helytállni, ahogy az örök tengerésztörvény kívánja. Péntek hajnali négyre járt.

105

6.

A SANTA CRUZ SZEMBESZÁLL A VÉSSZEL

Mister Baxter, Samuel-Sam Baxter, a *Santa Cruz* első tisztje hátán összefont karral állt a ltormányház langymeleg homályában, s bár hovatovább vége felé tartott az éjszaka, hogy péntek reggelre keljen a nap, egyenruhája olyan kifogástalanul feszült rajta, mintha az imént öltötte volna fel.

Figyelőén fürkészett ki a vaksötétbe. A komiszul záporozó, sűrű eső hályogosra verte a kormányház ablakait, kivéve ott, ahol a pergő üvegkorongok eltaszították az esőcseppeket: a kormányos, a figyelő matróz és az ügyeletes tiszt előtt.

A teremnek is beillő szobát itt, a *Santa Cruz* legkiemelkedőbb pontján — no persze nem szólva az árbocokról! — az iránytű lámpásának derengésén kívül más nem világította meg, hogy a szolgálatosok akadálytalanul kitekinthessenek. Mármost elméletben, mert ebben a pillanatban semmit sem láttak. Az eső és a szélverte hullámok pora oly sűrű függőnyt szőtt, hogy az átha-tolhatatlannak bizonyult az emberi szem számára. Szerencsére ezúttal ebből nem származhatott veszedelem. A *Santa Cruz* hófehérre lakkozott, hétezer tonnás acélteste, a hajóhombárokban több mint ötezer tonna vegyes rakománnyal és tizenkét nyugodtan alvó utassal pompásan berendezett lakosztályaiban, húszmérföldes sebességgel húzott Hong Kongból Manila felé.

Mr. Baxter, ennek a nagyszerű „cargo liner”-nek első 152 tisztje azért volt annyira biztos a dolgában, mert a rádióhíradások szerint az óceánnak ebben a szektorában a *Santa Cruz* úszott egyedül, és így holmi összeütközés veszélye kizárt dolog volt.

Ez a tengerrész, itt magasan a Spratly-zátonyok fölött, néptelen vízi sivatag, kiesik a forgalomból. A *Santa Cruz* sohasem tévedt volna erre, ha a parancsnok, Carlos Garcia, négysávos kapitány nem dönt úgy, hogy nyugatra tér ki az északnyugat-délkeleti irányú helyi vihar

elől, amely a Meteor-jelentés szerint vagy száz kilométer hosszan keresztben feküdt útjukon.

A *Santa Cruz* ugyan vígan állná a legbőszebb vihart is, minek azonban felesleges megpróbáltatásoknak kitenni az utasokat, akik pihenni igyekeznek a Fülöp-szigetekre? Az ilyesmi haszontalan, no meg azzal a kockázattal is jár, hogy a takarítószemélyzet esetleg fél napig foglalkozhatik a gyámoltalan szárazföldi népség után a tengeribetegség látható jeleinek eltüntetésével. Ezt pedig sem a kapitányok, sem a matrózok ncr-i kedvelik. A kerülő ilyenkor, ha késéssel jár is, kifizetődőbb.

Azért ez a helyi vihar, melyet ilyenformán megkerültek, alapos lehet, ha esőcápjait följük is kinyújtja. No meg a hullámjárás is szokatlanul magas. Ritkán adódik, hogy permete a kormányházig — mely a *Santa Cruz* negyedik emelete — felverődjék.

Baxter első tiszt gondolataiban idáig érve görcsösen ásított volna, ha összeférhetőnek tartja méltóságával azt, hogy a kormányos és a figyelőmatróz jelenlétében ilyet tegyen. A megszólaló fedélzeti telefon mulasztotta el ásítógörcsét. A kagylóban hét harangütést hallott — fél négy! — és az előfedélzeti őrség jelentését:

— A lámpák égnek! Minden rendben! Újság semmi! Tehát rövidke fél óra még, aztán jön a váltás, a puha

ágy!

106

A nyílt hídra vezető jobb oldali ajtón bokáig érő viharköpenyes alak lépett be. A csulcya alól csak egy hegyes orr türemkedett elő. A harmadik tiszt orra. Mutatóujjával leverte róla a felesleges vizet, elhúzott Baxter első tiszt háta mögött. Kínai őseitől öröklött nyugalomával két mondatban foglalta össze megfigyelései eredményét: — Zuhog! Pocsék! — Azzal kilépett a bal ajtón, hogy a híd ellenkező végéről vigyázza tovább a semmit.

Léptei nyomán pocsolyák maradtak a fényes műanyag padlón. Az őrmatróz hangtalanul nyúlt a feltörlő-ruháért, és szárazra itatta.

Mindannyiszor megtette, valahányszor a harmadik tiszt átvágott a fülkén. Ekkor lépett be, a térképszobán keresztülvágva az ügyeletes rádiós tiszt. Egyébként állandóan derült képén némi riadalom ült, ami nem illett hozzá, mert Jack Bonhomme volt a tisztességes neve, ami magyarul Idssá módosítva annyit tesz: Jóember János.

— Két rádiógramm, uram!

Baxter szó nélkül nyúlt a papírokért.

Beleolvasott, s úgy levetette unalmát, mint vedlő kígyó a bőrét. Nyomban a telefonért kapott. A kapitányt szólította, holott messze volt még a váltást jelző nyolc harangütés.

— Sir, S. O. S.-jelzést vettünk. És egy másik távirat: tájfunriadó. A kapitány, Carlos Garcia, zubbonyát a navigációs szoba küszöbén gombolta be. A parancsnoki lakosztályt közvetlenül a híd alatti fedélzetre építették, tucatnyi lépcsővel lejjebb, pillanatok alatt felért tehát a hídra, de az első tisztet máris a térképre görnyedve lelte. Éppen a *Santa Cruz* pozícióját rajzolta rá. Felettese láttán kiegyenesedett, és ujját a térkép egy másik pontjára bökte.

— A *Gladys* szkuner pillanatnyi helyzete a Santa 154

Cruztól nyugat-délnyugati irányban harminchat mérföld, sir! A riadó adatai szerint — a tájfun szegélyében.

Carlos Garcia szürke szeme valahová messzire nézett, túl a térképszoba falán, ki a viharzó Dél-kínai-tengerre. Különben egyetlen arcvonása sem rebtent.

— Hallgatom, Mr. Baxter!

— A legközelebbi hajó kívülünk a *Hera* görög kargó, a Gladystól nymgatra, százhusz mérföldnyire. Ha szabadna megjegyeznem, sir, a görög kargó lassú járatú. Tizenegy csomóval hajtja a gépe — s pillantását várakozóan függesztette a kapitányra. Carlos Garcia gondolatait azonban így sem kémlelhette ki. Egyetlenegyet sem azok közül, melyeket a *Gladys* neve ébresztett benne.

— Rendelje mindkét őrséget szolgálatba, Mr. Baxter. A figyelőpontokra kettőzött őrszemek. Kérem, fáradjon ön is a hídra! Sajnálom, de meg kell fosztanom pihenőjétől.

Udvarias volt, mint mindig, minden helyzetben. A Társaság mintakapitánya, a többiek előtt idézett példakép.

Baxter leste a szavát.

— Ha lenne szíves, Mr. Sabot, a főgépészt kéretem, fáradjon fel hozzám. Köszönöm, Mr. Baxter, egyelőre végeztem! — s kifordult a szobából.

A két rádióosztást boszorkánykonyháján nemcsak a készülékek villództak a feszültségtől, ők maguk is.

Ted Brown, a szolgálatba lépő új ügyeletes hosszúkás körtearcán leplezetlenül áradt az izgalom. Átlépte a fegyelemszabta határt. A kapitány elé vágott:

— A *Gladys* hullámhosszán vagyunk, uram! Garcia parancsnok válasz nélkül hagyta. Csak ránézett hidegen, és diktálta a száraz üzenetet:

— Gładysnek: két órán belül látótávolukba érünk! Jelezzék rakétával hollétüket. *Santa Cruz*.

108

Ted Brown máris kopogta a szöveget, s mert a kapitány már távozott, meg is toldotta szabálytalanul: „Kitartás, megyünk értetélí, fiúk! ..”

Aztán verejtékező homlokát társa felé fordította: — Istenemre, a kapitányunk nem ember, jégcsap inkább! Süllyed egy hajó, és a pillája se rezdül!

Jack Bonhomme, aki részben francia, részben spanyol meg afrikai volt, és otthon anyja nem is Jacknek, hanem Jeannak szólította, mosolygott:

— Gondolod?! Hühóval még nem halásztak ki fuldoklókat!

Ted kitört:

— Eh, érts meg! Életemben először futok S. O. S.-re menteni! Sejtet te, mi ez?

— Tudom! — felelte súlyosan Bonhomme.

Tudták valamennyien, akik szolgálatot teljesítettek a *Santa Cruz* fedélzetén vagy a fedélzet alatt.

A gépészek és a fűtők mindahányan.

A főgépész, a gépterem és a kazánház, az egész hajó-beli alvilág ura, egyenlő rangú a kapitánnyal. Szintén négy aranycsíkot visel a kabátja ujján, de az aranycsíkokat piros sáv választja el, jelezve mérnök-parancsnoki mivoltát. Ők ketten nem rendelkeznek egymással, csupán kérést közölnek, óhajukat fejezik ki.

A kapitány ezt tette. Ismertette a helyzetet a főgépész előtt, és szerfelett keveset fűzött hozzá:

— Kérem, tegyen meg minden lehetőt!

— Természetesen! — Barátok voltak, régóta együtt hajóztak, de a szolgálatban uralták egymást, mint ezúttal is. — Ez a kötelességünk, sir!

A térképszobából rátartian lépett Id, vezénylő tiszthez illően, de ez a méltóságteljeség a gépakna küszöbén lefoszlott róla.

A gépek lenn duhogtak a hajófenéken, a vízvonaltól, a kormányhídtól számítva öt emelet mélységben. **156**

A csigalépcső kanyargós, se vége, se hossza. A géplegényesség, ha gyorsan akart lejutni, egyéb módot választott. A főgépész is így cselekedett. Kövér természet meg-hazudtolóan a fényesre csiszolódott acélkorlátra pattant, és leszánkázott a mélybe. Kissé veszélyes közlekedési forma ugyan, de célravezető.

A gépterem hatalmas, boltozata akár valamely templomé, magasba vesző. Turbinák, dinamók, vaskos csövek, vezetékek, műszerfalak,

acélköpenybe rejtett gépezetek. Előttük alacsony emelvények, s a zsámolyokon kezeslábas munkaruhába öltözött alakok, a szolgálatos gépésztisztek. A főgépész „trónusa” föléjük emelkedik.

Ezúttal azonban átfurakodik a kazánházba vezető szűk alagúton. Itt homály van, fémes szagú forróság. Néhány kormos izzólámpa és a kazának gyújtórésein kivilágító olajlángok enyhítik csupán.

Félmeztelen figurák ödön-genek ide-oda, a kazánfalon csapokat igazgatnak. A viharból itt nem érződik semmi.

— Lala Singh!...

A homályból egy szakállas hindu válik ki, a vezérlő fűtő.

— Annyi olajat, amennyit a kazának elbírnak. Légy a Tűzek Ura.

— A kívánságod szerint, ó, Bahadur! Értik egymást ők is.

Lala Singh most fűtetni fog a kazánrobbanás határáig, míg méteres lángok lobognak ki a fűvókák torkán.

Első gépésztisztje, John-Joszuka Nomura, olajos tenyerét egy kóccsomóba törölgetve várta.

— Baj van, főnök?

Idelenn nincs hullámvás, eső, szél, a legerősebb orkán is legfeljebb egy kicsit behuhog a szellőzőkürtőkön, tehát a kérdés indokolt.

— Ugyan! Amolyan sárcipős idő. Minden csorog! De

109

majd lesz! Tőlünk harminc mérföldnyire tájfun. Oda megyünk!

— s. o. s.?

— Eltalálta!

Joszuka keskeny japán arcán fintor.

— No, akkor ma táncolunk a masinák körül! — S hátraszólt társaihoz:

— Felébredni! Viharkészültség!

Ekkor berrent meg először Mr. Stephen Sabo gépészfőnök feje fölött a táv jelző.

— Mindkét géppel teljes erővel előre!

A gépzúgás, dinamósziszegés hirtelen betöltötte a vasfalú csarnokot.

A csavartengelyek majdnem nesztelen simasággal forogtak, métervastag tokjuk olajjagyában. Gigászi lendülettel pergették a tat alatt a csavarokat.

A *Santa Cruz* kurzust változtatott, és iránytűegyenesen rohant nyugat-délnyugatra.

Carlos Garcia leengedte a távcsövet, mellyel a nyílt hídon a süket messzeséget fürkészte. A nagy fényerejű műszer sem törte át az esőfüggönnyt, az éjszaka fekete-ségét. A látóhatár hajlatában mégis kiválasztotta az árnyak közül a legmélyebbet, azt, amelyik összefogta az eget és a vizet.

Ez az árny volt a tájfun.

Valahol ott, a féktelen elemi erők pörgette bűgőcsiga sodrában vergődik a *Gladys* törött árbocokkal, vízzel telt hombárral, a megsemmisülés peremén.

A roncsolt fedélzeten hat lélek, s egyikük az öccse, családjuk kedveskéje, a legkisebb.

No de ez nem szempont! A *Santa Cruz* akkor is így futna a tájfun alá, ha sohasem hallott-látott tengerésztestvérek szólítanák őket. Ez is a hajózók törvénye.

Visszalépett a kormányházba.

Baxter a géptávírónál állt, ujjal a fogantyún, várta az 158 utasítást.

Garcia a rádiókat hívta. Jack-Jean Bonhom-me vette fel a kagylót:

— Most beszélünk velük, parancsnok! Egy kis türelem!

A *Gladys* üzenete így szólt:

„A motor végleg leállt. A szivattyúk nem működnek. A tatbalra dőlünk. A tájfun sodor . . . Siessetek!...”

Garcia intett Baxternak. Az első tiszt lerántotta a jelzőfogantyút háromszor egymás után.

Odalenn Steve Sabo, a gépészparancsnok végigzongorázott csengőin valamennyi gépállásra.

Még több erőt!

Még nagyobb nyomást!

Még több gőzt a turbinákra!

Még lobogóbb tüzet a vízcsövek alá!

Ohé, Lala Singh, tárd ki a fúvókák torkát!

Ömöljön az olaj, lángoljon az olaj!

Menteni kell, hallod?! Menteni!...

Ohé, Lala Singh s ti többiek! — Végigtekintett gépésztisztjein, amint ott kuporogtak helyükön a műszertáblák, kapcsolók és fogantyúk előtt.

— Ez még csak a kezdet! Lássátok majd, mi lesz itt, ha valójában kezdődik a tánc, ha a parancsnok a csavarokkal manőverezik. . .

Rápillantott a sebességmérőre. Huszonegy mérföld! Ez **már** valami!

A *Santa Cruz* ilyen jó formát eddig soha, kellemes hátszéllel sem futott ki, pedig a feszmérő **mutatója** éppen csak közelítgeti a nyomás felső határát, a **vörös** vonalat.

Akad tehát a végső futamra tartalék.

Feszülten figyelt, hall-e **VEilamit** a külső világ zajaiból, noha jól tudta, hogy ez lehetetlen. A kettős hajófal **közé** épített üzemanyag- és víztartályok szigetelőként is **működtek**. A csata ágyúdörgésének tombolása is megrekedt rajtuk, ezt tapasztalta annak idején. Ha a felső

világ zaja ide bejut, az a végveszély legutolsó pillanata. A betörő víz bömbölése vagy a robbanás üvöltése, ami után úgysem észlel többé az ember semmit.

A gépterem önmagába zárt, m.ajdnem tölíletes egység, amely a maga külön törvényei szerint él. Gépei nagyszerűek, csak kezelni kell őket és ápolgatni gondosan, akkor lehet rájuk számítani.

Füle biztonsággal szűrte meg az ezernyi ismerős neszt. Ha egyetlen masina, ha a legkisebb segédgép parányi alkatrésze a megszokottól eltérően dolgozott volna, előbb felfigyel rá, mint az ellenőrző eszközök. Ez a beideg-zettség. Ezért lesz valamennyi gépésztiszt filozófus a maga módján. A gépek mellett, ha másra nem is, gondolkodásra rengeteg idő jut. Mindenki végiggondolhatja egész életét, ahányszor akarja.

Mert egyáltalán hogyan lesz egy gépészmérnökből holmi óceánjárón gépésztiszt? Ügy, hogy hívja, csábítja a messzeség, a folyton változó tájak, az idegen partok. Ez az, amivel sohasem lehet betelni. És azután — az emberek, akikkel együtt dolgozik. A szolgálat után, túl a küszöbön sem különül el sorsuk, egybefonódik, míg csak el nem múlik alóluk a hajó. Az arcok is megunhatatlanok! A tengerjáró nép valóban nemzetközi társaság. Például itt ez a fedélzet alatti együttes.

Nomura japán származék. Rizal spanyol — és sorra pillantott tisztjeire —, Joao Palma macaui portugál ivadék, Quezon, Anzelmo tősgyökeres Fülöp-szigeti. A fűtők — megannyi hindu. Valóságos néprajzi gyűjtemény, csodálatos mesékkal, történetekkel, és micsoda szóvirágos nyelvvel élnek! „Bahadur! Nagyúr!” — szólítja őt Lala Singh, a főfűtő, akinek viszont a Tüzek Ura a nem hivatalos neve.

Bahadur! Stephen Sabo gépészmérnök a távoli, kicsiny Magyarország Amerikába szakadt, Kaliforniában született fia, akit az egykori maharadzsáknak kijáró megszólítással illetnek, 160

A főgépész kedélyes, kerek arca belső mosolytól fénylett. Az ember ilyesmikért is lesz örök csavargója a tengereknek.

Az összecukható szék picinykét meglódukt alatta. A csavartengelyek tokjából néhány ütemnyi kemény zörejt tört ki. A két csavar üresen, a levegőben pergett.

Nomura feléje nézett a műszerfaltól.

— A tánc!... — kiáltotta.

— Most futunk bele! — visszhangozta a főgépész.

Nos, ha a parancsnok maga fogja kezelni a géptávírókat, akkor lesznek itt olyan figurák, hogy a hajózási szakközlönyökben sem lelnek párjukat!

A gépészfőnök megállapítása azonban hajszálnyira téves volt. A *Santa Cruz* még nem érte el a tájfun szegélyét. A villámok szabdalta láthatár ugyan föléljük terebélyesedett, de szél nem toníbolt, a levegő mozdulatlansága majdnem halotti volt. Kelet felől erőtlen derengés közelített az új nappal. A hídon felismerhetővé váltak a tárgyak körvonalai és a megváltozott óceán. Az éjszakai alacsony, könnyen legyőzhető hullámokat dombosán hömpölygő, nehéz bukóhullámok váltották fel. Hirtelen magasra puffadtak a *Santa Cruz* mögött. Megemelték farát, hogy a csavaroic egyetlen fordulatig a levegőt kavarták.

Ha a gépterem igyekszik, megelőzhetik a komisz hinta-palintát. Kissé nagyobb sebesség, és a kargó átveheti a tenger ritmusát. Megrántotta a jelzőfogantyút.

— Kevéssel több erőt!

A *Santa Cruz* kicsinyt megvonaglott. A daruárbcok kötélzetén más hangon kezdett fütülni a szél, mint addig. Fokozódott a sebesség. Hovatovább két órája igyekeztek a tájfun felé, és most már pereme közvetlen közelébe jutottak. Garcia parancsnok gondja sokasodott. Az utasok lassacskán ébredenek. Felesleges, hogy aggodalom támadjon bennük,

112

és ennél is feleslegesebb, hogy egyesek kimerészkedjenek a sétatfedélzetre megcsodálni a vihart.

— Mr. Montalvo. . . — szólította második tisztjét. — A biztonsági intézkedések?!

A nyurga, szíjas férfi ellépett az ablak mellől.

— Az utasteret lezártam, uram!

— Helyes! Mr. Baxter! Kérem, vegye át a házigazda szerepét a reggelizőasztalnál! A kapitány, ugyebár, sajnálja, hogy nem lehet jelen, de első a szolgálat. Jó ét-^ vágyat és kellemes időtöltést kívánok mindnyájuknak! Mr. Costa, az ön feladata, hogy az utastérből ne tehessen ki a lábát senki.

Hilario Costa, a negyedik tiszt megtapogatta szépfiúbajuszát.

— Pai-ancsára, uram! Amíg az akció tart?

— Amíg az akció tart!

A nap akkor hasadt ki keleten, amikor a *Santa Cruz* aláfutott a tájfun felhőmennyezetének, vissza a sötétségbe. A térkép azt mutatta, hogy a *Gladys* legfeljebb néhány mérföldnyi távolban hányódhat

— Szolgálatos, teljes világítást!

— Yes, sir! Teljes világítási!

Hat reflektor terítette több milliós gyertyafényét a fehérülő habtarajok fölé, és fűrt csatornákat a ködbe. A rádióállomás jelentkezett:

— A hídnak! Ujabb bemérés. A *Gladys* helyzete: nyugat-délnyugat öt vonással nyugatra. Az eredeti beméréstől tízmérföldnyire sodródtak. Tíz mérföld!... Háromnegyed óra, számba véve a szelet és a hullámozást

— Egyéb hír?

— A szkuner merülési vonala alá süllyedt. A szél csitult.

Megpróbálják befedni a raktárnyílást a tartalék vitorlával. A legénység sértetlen.

— Tartani az összeköttetést! 162

J

— Igenis, uram!

... Ha nem Itapnak újabb vizet a hombártérbe fél órán belül, ha csak félig-meddig sikerül a raktár lefedésére, akkor a *Gladys* úszóképes marad mindaddig, amíg fedélzetszegélye a vízszint fölé emelkedik.

Ettől függ most minden! Mert csónakjuk nincs többé. Órája, hogy leszakította egy hullámcsapás.

— Iránytűkurzus: kettőszázhatvan! A kormányos megismételte.

A *Santa Cruz* eddig haránt szántotta a híllámokat, most a kormányozdulattól teljesen hömpölygésük irányába állt. A szélességmérő hatalmas ugrással ötvenöt mérföldet jelzett. Ez már tízes szélfokozat, duplája annak, amit negyedórája mutatott. A skála szerint: „erős vihar”.

Mégis — a tájfun borzalmas, körkörös veszedelmének legenyhébb változata. Mert mennél mélyebbre szívódik egy hajó az égig érő tájfunhenger palástjába, annál vadabbul marcangolja a szél. A skála a tízesen felül két további fokozatot rögzít. Az orkán tizenegyes fokozatát és a tengeri orkán tizenkettesét. A magyarázó szöveg ennek a szélességnek csupán az alsó szintjéről beszél: óránként hatvanhárom mérföld, azaz száztizenhét kilométer fölött. Zárójelben mellette a megjegyzés: hatása katasztrofális pusztulás.

A hangsúly a *feletten* van. Hogy ez mennyit tesz ki, senki sem tudja, műszer eddig nem mérte még. A szakértők a rombolás mértékéből következtetnek, ötszáz kilométer . . . hatszáz kilométer. Ezt a szélnyomást nemhogy ember, anyag sem tudja elviselni.

No de a *Gladyst* csupán ötvenöt mérföldes marok tépi. Csupán. . .

A leheletfinom permet a fényszórók nyalábjában gomolygó
szivárványos gőzzé forrt.

Imbolyog a látóhatár, a fedélzet, a kormányház pad-
114

lója. Enyhe dőlés a jobb félre, vissza. . . balra, vissza. A dőlésmutató
szakadatlanul kileng.

A *Santa Cruz* huszonkét mérfölddel hasítja az óceánt.

Hajórekord!

Vajon Costa, a „negyedik”, mire jut az utasokkal? Eh, mi gondja rá!

Aki tengeribeteg, majd holnapra talpra áll!

Egy a fontos most, tartani a sebességet és tartani a kettőszázhatvanas
kurzust. Hiszen a kompasszrózsának ezen a hegyén kell lennie egy
parányi pontnak, ebben az üvöltő világmindenségben. Mert egy
kétszáz tonnás szkuner, bármily tökéletes alkotmány, oly parányi
ezúttal, hogy a tájfun egyetlen tele szájú fuvallatával emlékké fújhatja!
Az őrmatróz figyelőpontján, a híd sarokzugolyában a fejét sem
fordította hátra:

— Valamennyi őrség, figyelem! A jobb kormányfélen, az előárboc
magasságában három vörös rakéta!

Az orrőrség kiáltása ugyanakkor a hangerősítőből zúgott ki:

— Ahoy, híd! Elöl jobbról rakéta! Vörös rakéta! Három rakéta!

Ted Brown, a rádióosztást átbukott a térképszoba küszöbén.

— Uram, a *Gladys* látja fényeinket! — Nem tisztelgett, nem jelentett,
úgy lihegte a hírt.

Carlos Garcia végigmérte tetőtől talpig:

— Ez nem ok arra, Mr. Brown, hogy kivetközzék önmagából! A
helyére!

Lelki zsebkönyvében azonban jelest rótt Ted Brown második
rádióosztást jellemrovatába. Az őrmatróz másodszer kiáltott:

— Ujabb három vörös jelzés ugyanott!

Garcia parancsnok a géptermet csengette. A gépészfőnök azonnal
jelentkezett. 164

— Rövidesen a szél alá állnék. . . Gondolja, hogy gépei megbirkóznak
vele? A szélerősség tízes, kilences hullámjárás!

— Van egy-két vonásnyi tartalékunk! — felelte Mr. Stephen Sabo. —
Bízzék bennünk!

— Egyebet nem tehetek!

Észre sem vették, hogy mellőzték a hivatalos érintkezési formákat.

Azt a formát, melyet Garcia parancsnok a rádióssal szemben az imént
oly keményen megvédett.

Az ütközet megnyitásokor rendszerint egy téveteg másodpercre ellágyulnak az érzések. Többre nem futhatja, helyt kell hagyjon a hideg ésszerűségnek.

A láthatár hullámhegyén rezzenésnyire felöltött a szkuner piciny árnyképe. Fény villant felőle. Lámpa egyenletes, fehér fénye.

A villámlás eddig is szüntelenül tépdeste a felhőzetet, most egyszerre kigyúlt körülöttük a mindenség. A villámkigyók tucatjai lobbantak egyszerre. A mennydörgés akkorára puffadt, hogy elnyelte a tájfun üvöltését.

— Ilyet még nem értem meg! Félelmetes! — ordította Mr. Baxter Charles Wang, a harmadik tiszt fülébe, aki most is szakadatlanul folytatta ingajáratát a nyílt híd két vége között.

Csengett a telefon. Ismét a rádiószoba jelentkezett. Jack Bonhomme, az első rádiós:

— A kapitánynak!... A *Gladys* nem felel többé. Utolsó üzenete: „Siessetek, a hullámok átcsapnak a fedélzeten! . . . ” A vételt roppant erős légköri kisülés szakította meg. A szkuner állomása azóta hallgat!

— Köszönöm!... — Az első tiszthez fordult: — Mr. Baxter, kérem. A jelzőmatróznak: három fehér rakétát! . . .

A fehér rakéta *mindig* üzenet: „Válaszolj! Jelezd hollétedet!”.

115

Kisvártatva a híd alól felfutott három szikrázó csík. Keresztültört a páráreteken, és a felhőmennyezet alatt csillagzapot árasztott.

Ezt a ragyogást a GZadysnek látnia kell és felelni rá . . . ha ugyan van még módja a válaszadásra.

Garcia parancsnok előről várta a jelzést, arról a tájról, ahonnan feltűnt a szkuner árnya. De a sötétség kárpitját arrafelé csak villámok szabdalták. Lába kőként elnehezedett, és csúnya, hideg érzés lopakodott mellkasa felé.

Baxter kiáltott:

— Vörös csóva a tatbalon, a hajóderék magasságában!

Pillantás a kilobbanó fényre, a másik az iránytűre.

— Kormánykurzus: kettőszázhuszonöt fok!

Kettőszázhatvanról kettőszázhuszonötre váltani, ez ebben az esetben nem szokványos kormányfordulat. A harmincöt fokos forduló keresztbe fekteti a *Santa Cruzt* az emeletmagas hullámokra, teljes testét kiteszi a tájfun dühöngésének, a felfordulás veszélyének. A kormány meg a gépház tökéletes összejátéka hozhat csak sikert! A gépeknek, a két hajócsavarnak kihagyás nélkül kell engedelmeskednie, követni a kormány mozgását. Ehhez a géptávíró

utasítása elégtelen. Élőszó kell, a kapcsolat eleven árama, szakadatlan folyamata.

— Készen! . . . — mondta a lusta hang onnan letről, a forró olajszagú, motorzsongásos mélyből.

— A bal csavarra a legmagasabb fordulatot! Jobbra: fél erő!

Nem vette le a füléről a kagylót. Hallotta a főgépész parancsszavát. A háznagyságú masinák csodálatosan engedelmeskedtek a dübörgésükbe vágó magányos szóznak.

A *Santa Cruz* szerkezete mintha árammal telítődött volna. A kargó hétezer tonnás tömege belekezdett a for-166 dulóba. Az égbolt elferdült a kormányállás felett, már-már úgy tetszett, hogy az óceán egész víztömege a *Santa Cruzra* omlik. A szélvész a középfedélzet emeletsorait nyomta, taszította, hogy túlsó oldalára fordítsa át.

A hajóorr alábukott, elmerült a tajtéktömegben, mintha sohasem szándékozna felszínre kerülni többé. A hajógépek sok ezer lóereje birkózott a vihar mérhetetlen-ségével.

A padló gyötrő lassan kiegyenesedett a kormányházi őrség talpa alatt, és a kargó előfedézetére szemköztről csapott fel a huUámfröccs.

— Kettőszázhuszonötön állok! Tartom az irányt, sir! — A kormányos nem törődött semmi mással, csak a kerékkel, mely oly kicsiny volt, hogy egy gyermek is eljátszadozhatott volna vele, mégis a gépek kölcsönözta erejével mozgatta a több tonnás lapátot, és legyűrte a tenger gigászi ellenállását. Szembefordította a *Santa Cruzt* a széllel

— Mindkét csavar, mindkét gép teljes erő! Előre, előre!

Mr. Steve Sabo, akár egy karmester a zenekar élén, két kézzel intette be tisztjeinek a fortisszimót Lala Singh, a Tüzek Ura a kazánházban táncolva ugrált csapról csapra, hogy a legmagasabb teljesítményre nyissa az olajfúvókák nyílását.

A sebességmérő mutatója visszacsúszott a huszonket-tes vonásról a tizennégyesre, noha valamennyi gép csúcsteljesítményét adta le. Ez volt az a holt pillanat, amikor a *Santa Cruzt* visszanyomta a szélvész, és bár a műszerek előrehaladást jeleztek, a kargó megtorpant.

A kormányálláson lélegzetükön számolták a múlt időt.

A kilencedik lélegzetnél a *Santa Cruz* orra ismét megbukott az óceánban. Ki is emelte azonnal, ütemesen mozgott tovább, fel-le, fel-le.

116

— Haladunk! — Mr. Baxter sóhajtott valamennyiük helyett.

A fényszórók ráterítették villogásukat a habzó-forró vízre. Az egyik távoli hullámvonulatból vékonyka vonás szűrődött ki parányi mutatóujjként.

— A *Gladys* a kormány kurzuson!

Az őrmatróz hangjából feszültség érződött. Az öröme: ha a szkuner él, élnek rajta a tengerészcimborák is!

— Mr. Montalvo! Mr. Wang!

A második és a harmadik tiszt parancsváróan megmerevedett.

— A bárkákat felkészíteni! Montalvo fejet hajtott.

— Thanks! Köszönjük! Így reméltük, uram!

A két fedélzet egyessel számozott bárkái mindenkori parancsnoka a második és a harmadik tiszt. Ha menteni kell, ha neki kell vágni a veszélynek, az ő előjoguk a kockázat meg a felelősség. Gyakorta a halál is!

A fedélzetmester szolgálati pontja a tatfedélzet kormányállása volt. Ott kapta a parancsot:

— Olaj öntés!

A kiöntött olaj ugyan nem szünteti meg a hullámozást, de vékony hártáival vonja be a víz felszínét, és a tarajos bukóhullámokat simán gördülőkké szelídíti. Márpedig ez a lényeg! A gördülőhullámokkal egy roncs is megbirkózik, amíg a felszínen úszik.

— Rádiós!

Jack Bonhomme kapitánya szavába vágott:

— A *Gladys* most sem felel, sir! Marad tehát a jelzőlámpa!

A *Santa Cruz* éppen belefűrődött a hullámvonulatba. A tajték és a permet elfüggönyözte a csekélyke kilátást is. A szél akkorra sodorta tova a permetfüggönnyt, mikor a kargó a völgybe tartott.

Baxterrel egyszerre fedezték fel a szkunert a huUám

117

völgy fenekén. Jobb oldalára dőlve feküdt a szélirányra. A tenger a kajüt falát nyaldosta, és a főárboc csúcsa olykor a szkuneron túlhömpölygő habdombokra csapódott. Egyetlen hevesebb lendület, a többinél meredekebb bukóhullám, és a *Gladys* hasmánt fordul, eltűnik a bugyborékoló örvényben.

A fortyogó tajték szüntelenül megkúszta a szkuner bordáit, és zuhatagokban ömlött az elferdült fedélzetre.

Garcia parancsnok toroka kiszáradt. Egyetlen élő lelket sem látott a vitorlarudak, vásznak és a kötélzet kusza maradványai között, ösztönösen a hajókürt gombjához nyúlt. A rekedt, ősállati bögés túlharsogta a viihar zaját.

Baxter távcsöve érintésnyi közelre hozta a roncsot. Mintha a gőzkürtből kiáradó hang varázsa lenne, a kiet-lenség odaát megelevenedett. A roncs gubancok emberi körvonalakat kaptak. A

lepusztult kormányemelvényen a vízuhatagból fekete viharcsuklya bontakozott ki.

— Jeleznek! — mondta rekedten Baxter. — Ügy vélem, jeleznek, de reflektoraink elnyelik a fényt!

— Kioltani! — Garcia szintén távcsőért nyúlt.

A hullámvölgy közben hegyyé alakult át, s gerincéről tisztán villogott a lámpajelzés:

— Mindenki a fedélzeten! *Gladys!* Kapitány! Három csattanó mondat, mégis kerek történet.

— Jelzőtisztés. . . A *Gladys*nek! A kapitány üzenete: a szél felőli oldalra fordulok, hogy a szkunert árnyékba vegyem! Olajat öntök a tengerre, és csónakot küldök önökért!...

A lámpa ütemesen villogott. Künn üvöltött a szél, dü-höngött az óceán. A kormányálláson kísértetiessé fokozódott a csend. Garcia lassan diktálta az üzenetzáró mondatot:

— . . . cselekedjenek a szükség parancsa szerint!... A jelzőmatríz elzárta a lámpát.

118

— Végeztem!

— Fedélzetmester, olajat! Mr. Wang! Csónakhoz! Mr. Baxter, távolságmérést!

A harmadik tiszt kivágódott a szélárnyékos oldalon, az első pedig már sorjázta is a távcsölcse hálózatáról leolvasott adatokat:

— Háromszázhetven, sir! Háromszázhatvan! Garcia félretolta a kormányosmatrízot. Maga állt a kerék mögé.

A *Santa Cruz* odatolakodott a *Gladys* és a szél közé. Magas teknője, fedélzeti felépítménye falat emelt a dühödt vihar elé.

A hintázó tenger egyszerre szivárványos foltokat csillantott meg.

Kezdt szétterjedni a lefolyónyílásokon csorgatott olaj. A hullámok furcsa mód ellomihásodtak.

— Nyolcvan méter. . . — tudatta Baxter az újabb számadatot — ötven!...

A *Gladys* megzöldült rézlapokkal borított teknője egyre közelebről tárta fel sebeit. Az elülső hombár palánkjain ajtónyi rés tátongott. Az elmozdult fenéksúly mázsás korallrögei üthették, amikor a tájfun kiszakította az előárbocot Másként nem történhetett! Az elsodródott raktárfedél és ez a rés! Csodák csodája, hogy a szkuner réges-rég nem süllyedt el hulló kődarab módjára.

— Harminc!... — Az első tiszt leeresztette a távcsövet, és feszülten nézett parancsnokára.

—A főgépésznek: hajót helyben tartani! Az első fedélzetnek: csónakot vízre! — Carlos Garcia a kormánynyal játszott puhán, mintha csecsemőt tartana két tenyerében. Mint valaha régen Fablót, az öccsét, mikor megszületett Harminc méter!... Röpke iramodás!.. Harminc méter — ilyenkor — csillagmesszeségl.

119

De ugyanilyen csillagtávolság tizenöt méter is, az a tizenöt méter, melyet meg kell tennie a mentőbárkának, míg a felső fedélzet csónakdarujáról a vízre ér.

Charley Wang, a harmadik tiszt tudta ezt. A fedélzetfolyosón felsoraliozott húsz matróz elé lépett. Viharzekében, úszómellényesen néztek vele farkasszemet. Egyetlenegy sem sunyta le fejét.

— Kifutunk, fiúk! — bölintott rájuk a harmadik. — Tíz önként jelentkezőt!

Ha úgy fordul, tíz lélek is túlön-túl sok Neptun-áldo^ zatul!

Mind a húszan előreléptek. Wang hátat fordított nekik.

— Húzzatok sorsot! Egy percet adok!

Egy perc töméredek idő! Jut abból arra, hogy megvizsgálja valaki a mentőbárka felszerelését: két evezőkészlet, fejszék, hullámhorgony, olajtartály, fényjelző, kötél, mentőövek, bója, kötélpuska, élelmiszer, ivóvíz, gyógyszerláda — minden rendben! Ha a jó szerencse velük tart, untig elég arra, amire szánták. Ha nem, akkor . . . akkor a világ összes mentőeszköze sem segít!

Visszafordult. Tízen álltak mögötte nyugodtan.

— Mi megyünk, sir!

A *Gladys* halódó tömege nehézkesen bukdácsolt hullámról hullámra. Ugrásra készen figyelték. Hát sohasem hangzik el a parancs?! A hangszóró hörrenése felszabadította őket:

— Csónakot vízre!

Végtelenségnek tetszett, míg a *Santa Cruz* oldala mellett lebegtek.

Egy hullám alájuk emelkedett. Wang ordított:

— Kapcsold le . . . Evezőre!... El!

A *Santa Cruz* pergő csavarral hátrált, hogy szabadabbá tegye az utat. Az áradat hátára kapta a bárkát, és tova-^ ragadta. A tíz evező belecsápolta a habokba.

119

— Húzd m e g ! . . . — Tíz matróz ráhajlik a lapátra,, és

Ssszocsikordítja a fogát. — Húzd meg!

Most evezni kell, nem törődni semmi mással! Ez a *más* a harmadik dolga. Azért áll a kormánynál. A harmadik a kormányrúddal a

kezében ezúttal apa-an^{^^}a, sors, végzet. Élet-halál tőle függ. Téves mozdulat — és nincsenek! Sem ők, sem a *Gladys* segélykérői, mert mire újabb csónakot bocsátának le a *Santa Cruz*vól, ez a kegyetlen, mohó őselem már elragadta áldozatait.

Mindannyiuk közül csupán V/ang tarthatta szemmel a süllyedő szkunert. A többiek láthatára az előttük görnyedő társuk háta és a fortyogó, sístergő tenger volt.

— Bal fél állj! Evezőt fel! Jobb, feküdj bele, az áldóját!...

Charley Wang ajkáról záporzott a szitkozódás. A vihart káromolta, az óceánt, a szelet, szegény tengerészek veszedelmét, hogy meg ne szülte volna soha a természet!

A kormányfélen merev tömeg emelkedett, zuhant alá nehézkesen. A *Gladys* fara, a tehetetlenül csapkodó lapáttal.

Talán nem is az evezők — a végzetlen emberi akarat fordította a bárkát a szkuner megmerült fedélzete mellé.

Szakadt kötél lógott a főárbocról. Wang elengedte a kormányt, és két marokkal, ösztönösen rácsimpaszkodott. A bárkát és a vihar erejét egy óriás sem fékezte meg, legfeljebb visszatorpanthatta, amíg szájától fülig jut az idéetlen rikoltás:

— Ugooor j! . . . Ugorj!

A harmadik sohasem emlékezett, hogy ő kiáltott volna. Valaki kiáltott! Erre megesküdték mindannyian. Testek zuhantak az evezőpadok közé, fuldokló, hörgő

120

lélegzetek ziháltak, egy ember hangosan csuklott, és a hullánusor elrántotta a csónakot a szkuner mellől.

A legutolsó test a *Gladys* fedélzetéről az örvénylő sodorba csapódott. A vezérevezős alámerítette a lapátot, és Wang cibálta be, mikor a buggyanó forgatagból felbukott.

Kiköhögte a vizet, végigpillantott a csónakon, majd nehézkesen az első ülésre roskadt. Szó nélkül megmarkolta a rudat, ráhajolt, mintha addig is azt húzta volna.

A *Santa Cruz* ontotta olaj elsimította visszaútjukat. A kargó teknője lefogta a szelet, és a görgőhullámok megjuhászodva himbálták a bárkát az utolsó vezényszóig:

— Kapd el! Kapcsold be!

Az evezősmatrózok bevonták a lapátokat, és valamelyikük füttyülni kezdte Drake kapitány dalát. Egyszeriben eloszlott minden borzalom. Mert a Nagy Kapitány ugyan évszázadok óta lenn álmodja végtelen álmát a tengerfenéken, több ezer öl mélyen, de tengerészei tovább hajóznak öröldtön-örökké.

Ennyiről szólt a füttyszó, aztán közbevágott a harmadik:

— Fogd meg!...

A kitárt rakodónyílás peremét kellett megragadni. Ez a küszöb a biztonságot jelentette.

A tenger a talpuk alatt éhesen vicsorgott, de már nem érte el őket.

A küszöb peremén tucatnyi kéz nyújtott segítséget, és egy három aranycsíkos tiszt, az első, sapkájához emelt tenyérrel, kérdő hangszúllyal ejtette el a mondatot:

— Uram?

Az a tépett köpenyes alak, akit a vezérevezős horgászott ki az örvényből, Baxterhez fordult:

— Én vagyok!

— A parancsnok kéreti!

121

A formaságok olykor a lényeket alkotják, márpedig amit a lények követel, annak meg kell lennie.

A *Gladys* kapitánya a csuklyáját sem hajtotta le, követte Mr. Baxtert a térképszobába.

Tisztelgett a derekukat kihúzó matrózok előtt, aláírta a hajónaplót ott, ahol kipontozva várta kézjegyét az üresen hagyott rovat. Bizonyította, hogy a megjelölt szélességi és hosszúsági fokon, ennyi és ennyi perc, másodperc alatt a *Gladys* szkuner legénységét S. O. S.-hí-vásra a *Santa Cruz* kargó fedélzetére emelte.

Az aláírás kissé görcsösre, de olvashatóra sikerült. És ekkor Mr. Baxternak leesett az álla a csodálkozástól. Ugyanis az „öreg” és a *Gladys* kapitányának aláírása ikertestvér volt.

Pablo Garcia hátravetette a csuklyát, fejet hajtott Carlos Garcia előtt.

— Engedje meg, hogy köszönetünket fejezzem ki, parancsnok!

Úgy beszélt, ahogy a tengerészregények írói megelevenítik az effajta jelenetet.

Carlos Garcia viszont regényhőshöz nem illően cselekedett. Elkapta az „idegen” kapitány vállát, görcsösen magához ölelte, és ilyesmit dörmögött:

— Ó . . . mit álltam ki értetek, te kölyök!..,

— Sir, a hídra kéretik!... — A szolgálatos matróz mit sem értett a jelenetből, és utat engedett a *Gladys* kapitányának is.

Montalvo, a másodtiszt hírhedt volt klasszikus tömörségéről. Most sem hazudtolta meg önmagát. Egyszavas mondatba tömörítette mondanivalóját:

>— Vége! — s kimutatott az óceánra.

A *Gladys* felett már összecsaptak a rongyos tarajú hullámok.

Carlos Garcia ismét a gőzkürt kapcsolójához nyúlt.

122

J

Háromszor búgott fel a sziréna. Háromszor, ahogy a tengerészek halotti szertartása kívánja. Lecsengetett a gépterembe:

— Mindkét géppel teljes erővel előre! Köszönöm, Mr. Sabo!

— Sikerült?

Carlos Garcia melegen mondta:

— Sikerült, kedves barátom, sikerült!

Ütött a hajóharang. Péntek reggel nyolc óra volt.

Ted Brown behozta a legfrissebb táviratokat.

A tájfun középpontja a Spratly-szirtektől nyugatra. Cuyón a riadót feloldják. Manilából jelenti a Philippine Press hírszolgálati iroda:

világszenzáció! Az Isteni Szél meteorológiai repülő, fedélzetén

Ricardo Garcia parancsnok-pilótával és együttesével tájfunátrepülésre startolt.

Cuyótól északra, a Spratly-szirtektől nyugatra valamennyi hajónak:

figyelem... figyelem! Az Isteni Szél a tájfunba repül! Tartsátok

szemmel, tartsátok szemmel . . . Valamennyi hajó ebben a körzetben:

figyelem . . . figyelem!...

Mr. Baxter kezdte felfogni a dolgokat.

— . . . Carramba!... — dűnyögte magában.- — No de ilyet! Ez a pokoli nap, úgy tetszik, a Garcia család napja Cuyótól Maniláig és "eddig az átkozott tájfunig! Sőt itt kétszeresen is az!

Aztán a *Santa Cruz*t visszafordította eredeti útjára.

122

122.

TIZENKÉT HALÁLOS PERC

7.

122

AZ ISTENI SZÉL SZÁRNYRA KÉL

Amikor Ramon Garcia a telefon berregésére felriadt, már péntek volt, hajnali két óra. Don Archibaldo hadart izgatottan:

— Cuyo felett 718 milliméter a légnyomás! Az évszázad egyik legalacsonyabb értéke! . . . Tájfun, de még mi-csoda tájfun! Ugorjon ki az ágyból, Ramon fiam, kevés az időnk!

— Indulok!... — felelte senor Archibaldo Pereznek. Nekilendült, hogy Ricardót is felverje, de egyszerre szédülés fogta el. Valósággal

émelygett a félelemtől. Nem maga miatt. Pablo és pajtásai jutottak eszébe, akiket minden bizonnyal megragad az orkán odakünn a Maláj-tengeren, szülei Cuyon. . . A szigeten, melyen végig fog söpörni a tájfun. . . Hogy milyen hevességgel, azt nem számíthatja ki senki!... 718 milliméter légnyomás, ebből századokig emlegethetett borzalom születhetik!

Megrázta Ricardo vállát.

— Ébredj! — S mikor öccse az álomtól mámorosan, értetlenül rápillantott, odavetette: — Kanalazhatjuk a levest, amit főztél! Tájfun, és éppen Cuyo felett!

Ricardo megzavart álma azon nyomban messze szállt

— Úlj a rádióhoz, tudd meg, nű van az öregekkel! Ezt már megtehetted volna! — korholta bátyját r— Én addig riasztom a fiúkat! A körtelefont percek alatt lebonyolította, aztán odaállt a rövidhullámú adóállomáshoz^ Ramon háta mögé.

A meteorológus elkeseredetten küszködött a **készülék**-kel. Szaporán küldte a hívójelet, Cuyo azonban nem válaszolt. A hangszóróból távoli sisterség, pattogás áradt. A dühöngő légköri elektromosság zűrzavara.

— Lehetetlen kapcsolatba kerülni velük! — panaszkolta. — A világ leghatásosabb adójával sem boldogulnánk most. Villámlik! Hallod? . . . Szakadatlanul villámlik! És ha nem tudnád, ráadásul Pablo meg a pajtásai a *Gladys* fedélzetén, valahol a Spratly-szirtek környékén valószínűleg bajba kerültek! A kellős közepén egy ott kialakult nagyméretű helyi viharok!... És . . .

Ricardo döbbsenten hallgatott.

— A tájfun Cuyón átszáguldva feléjük tart! Egyáltalán felfogod, hogy ez mit jelent?

— Ami van, azon nem változtathatunk! — mondta Ricardo, de szeme hirtelen aláárnyékolódott. — Ne gondold rá, nekünk most más a feladatunk! . . . Indulás!

Reggel ötre feltöltötték üzemanyaggal a B—26-ost, és hat óra egy perckor a vezérlőtorony elkárogt a startengedélyt:

— Isteni Szél... halló! Isteni Szél! Felszállhat! Felszállni! Felszállni!

Ricardo Rex Brandonra pillantott. Másodpilótája persze hogy gumit rágott, s közben elgondolkodóan bölintgatott és fintorgott melléje.

Hüvelykujjával felfelé bökött.

— Mire vársz?!... Mozgás!... Szavamra, kíváncsi vagyok erre a Delilah kisasszonyra!

A négy motor feldörgött, s az Isteni Szél a szürke betonsávon végigfutva beleszárnyalt a nyiladozó reggelbe.

Manila felett bíborpirosan lángolt az ég. A nyugati horizont szegélyén ezüstszürke csík mozdulatlanzkodott. Lehetett volna a visszahúzódnó éjszaka utóhírnöke, ám az orkánfelhők orma volt. Mögöttük dühöngött valahol Delilah, a tájfun. 180

Manuel Lopez, a navigátor felbukkant közöttük a B— 2B-os tökéletes kilátást nyújtó orrfülkéjéből.

— Fordulj a kettőszáznegyvenes kurzusra! — utasította Ricardót. — A Meteor utánunk küldte a legújabb adatokat. Délnyugat, kettőszáznegyven. Távolság: ötszázötven és hatszáz kilométer között. Azzal, mint ald jól végezte dolgát, visszatért helyére. Ricardo kicsit oldalt hajolt. Láta, hogy senor Archibaldo Perez békés jámborsággal üldögél Manuel mellett. Ősz haja lángol a piros reggeli fénytől, és két kezét magasra enielve, buzgón magyaráz valamit.

A fedélzeti telefon híven közvetítette szavait:

— Piccard professzor vénségére olyan mélyre merült a tengerbe, mint előtte senki! A levegő **ls** tenger, akkor mi akadályozza annak, hogy én is belemerüljek? Amit nem saját szemével tapasztal az ember, az sohasem teljes értékű! Látni akarom a tájfun!... Dellah-t akarom látni!

A hatszáz kilométer az Isteni Szél utazósebességével hetvenöt perc. Egy és egynegyed óra! Akkor átlépi azt a küszöböt, melyet ember soha még nem lépett át saját jószántából.

Ricardo a gégemikrofonba szólt:

— A cél felé repülünk! Jelentést kérek!

Brandon a változatosság kedvéért félbehagyta a rágógumi majszolását. A termosz fedelét csavargatta, hogy kávéit igyék. Noha érintésnyi távolban ült Ricardótól, szabályszerűen válaszolt:

— Másodpilóta — minden rendben!

Az együttes összeszokott személyzete, Manuel Lopez, a navigátor, Micuo Kuruszu, a rádiós, Mohamed Lala, a hajózástechnikus ugyancsak ezzel a két szóval válaszolt. Hiszen mi másként lehetne egy olyan gép fedélzetén, mely az imént hagyta maga mögött a repülőteret, miután szakértő segítőtársak állították ki róla a bizonyítványt, hogy feladatára tökéletesen felkészült.

124

Don Archibaldo viszont romantikus lelkét öntötte megnyilatkozásába:

— Csodálatos érzés megvalósuló vágyaink felé szárnyalni, barátom!

Ramon figyelőállásából, az egykori felső géppuskatoronyból jelentkezett:

— Belső hőmérséklet tizenhét fok, a külső plusz tíz Celsius.

Megfelel a tengerszint feletti magasságnak.

Ez a magasság ekkor kétezer méter volt. Áthúztak a Bataan-félsziget fölött. Odalenn tágra nyílt a tenger.

A hátsó géppuskatorony Asoka Tiglaó, az intézet legjobb előrejelzés-szerkesztőjének a „dolgozószobája” volt. Űgy gunnyasztott ott tucatnyi műszere között, akár egy bölcs bagoly a fészékén vagy egy régi kínai mandarin hivatali székén. Hasonlított is hozzájuk, mert a tagalok törzséből származott, és amikor az egyetemi felvételnél annak idején megkérdezték tőle, miért akar meteorológus lenni, így válaszolt: „Családi hivatás! Boldogult nagyatyám a törzs esőcsinálója volt!...”

Ezúttal sem cáfolta meg önmagát:

— Prognózis: délnyugatról felhősödés. Kiadós eső várható. Viharos szélllel.

Hivatása egyszersmind a szenvedélye, és ezért egyszerűen besorolta magát a vállalkozásba, ellentmondást nem tűrően.

— Az előrejelzőnek kell leginkább megtanulnia egy tájfun belső ismérveit — érvelt Don Archibaldo előtt, s nem hagyta magát eltántorítani.

Anna-Luiza Legaspi, a doktornő dolga a beépített és a kézi filmfelvevő kezelése volt. Remélték, ez lesz összes munkája.

— A tenger gyönyörű! — válaszolta az alsó függőfülkéből. — Egyébként furcsán érzem magam! A mélység . . . mintha nem választana el tőle semmi, s az űrben lebegnék.

1^^

— Nyugalom, megszokja! — biztosította Ricardo jövődöbéli sógornőjét. — Hunyja be a szemét!

Fokozatosan adagolta a gázt, és enyhe lejtőn vitte feljebb a gépet. Legalább ötezerre fel kell húzniuk, mert itt az alsóbb rétegekben kiszámíthatatlanul szeszélyes lehet most a széljárás.

Mintha gondolatával idézte volna, bal oldalról heves lökés emelte meg, és jobb szárnyára fektette a B— 26-ost. A tenger ferdén feléjük csúszott, és helyettesíteni kezdte az égboltot.

„Gázt!... Gázt. . . és balra csűrni a kormányval! — diktálta hangtalanul önmagának a tennivalókat. — Ez váratlan volt! *Itt* még nincs joga így gorombáskodni a szélnek!”

A gép engedelmeskedett, hirtelen átdőlt másik oldalára. Talán egy percig ha tartott a váratlan közjáték, és a tenger tükre ismét visszasimvűt az Isteni Szél alá. A kagylóból egyetlen zuhanás sem hallatszott. Űgy látszik, senki sem csatolta ki felszállás után a bekötőhevedereket . . . No végre, háromezer . . .

Don Archibaldo, mintha mi sem történt volna, sorjázta észrevételeit. Kuruszu rádiósfülkéjében nagy teljesítményű magnetofonok dolgoztak, megörökítve min. den szót, mely a gégemikrofonokat rezgettette.

— Elértük a nyílt tengert. Az égbolt delelőpontján ritkás fátyolfelhők. Közepes magasságuk nyolc-kilencezer méter. Egyébként az ég derült. Tiszta napsütés. Délnyugati irányból erős hullámmozgás. Fehér tarajsapka . . . Navigátor, kérem a hullámmozgás sebességét. . .

Lopez a műszereit kémlelte:

— Óránként negyvenkét kilométer!

— A hullámmozgás sebessége óránként negyvenkét kilométer. Heves felszíni szél. Porlasztja a hullámtarajokat. Szélirányban sűrűsödő permetköd. Másodlagos jelenség . . .

126

Kurussiu közbekapcsolt:

— A manilai adó állandóan sugározza a tájfunriadót. Cüyo, Cullion, Calamian, Busuanga és az egész G. 4-es szektor riadó alatt. . . —

Némi csend, aztán: — Navigátor, Manila kurzust helyesbít.

Kettőszáznegyvenöt fok. . .

Egy órája sem repültek, de a Delilah máris előreszá-guldott öt fokkal nyugatabbra. Ricardo felvette az új irányt.

Manuel keskeny, lustán mozgó csíkra mutatott a radarernyőn. Hajó tisztán kivehető képe volt.

— Íme, professzor, a riadó eredménye! Látja, óceánjáró! Fut a biztos kikötő felé!

Az arányok mutatták, müy hatalmas és erős odalenn a hullámmozgás.

Ütemesen el-elfedték a sok ezer tonnás utasszállítót. Ekkor jelentkezett a felső áUásból Ramon Garcia:

— Délnyugat kettőszáznegyvenöt fokon üllő formájú cirrusfelhő.

Felső szintmagassága tízezer méter. Távoltságunk tőle egyszáznyolcvan kilométer.

Az üllő alakú cirrusgomoly koronája a tájfun iszonyú felhőhengerének. Dermesztő sarkvidéki hidege mozdulatlanlanná fagyasztja a légtömegeket a tájfun szíve felett.

Ha alatta vágnak át, úgy nyolc-kilencezer méteren valahol, sétarepülésnek bizonyulhat az Isteni Szél vállalkozása.

Keresztülszelhetik a felhőhengert, lepillanthatnak a belső, szélcsendes övezet örvényébe. A műszerek, a filmfelvevők megörökíthetik mindazt, ami eddig titok volt, ami lényeges, anélkül, hogy hajuk szála görbülne.

Ricardo merően fürkészte az egyre inkább feltornyosodó, tündöklő felhögombát. A magasságmérő négyez-r3t, a külső hőmérő még öt fok meleget mutatott.

IP"

öt kilométert keU emelkedniük tehát. A motorok bírják. Effajta magasságokra szerkesztették tervezői.

— Figyelem! A parancsnok utasítása: légzőálcot felvenni, vezetéket bekapcsolni!... Fűtést!...

Mialatt az utasításokat adta, „csúnya" gondolat kísértette meg. Miért is repülnek ezzel a kiérdemesült, kor-• szerűtlen, egykori bombázóval? Miért nem repülhetnek egy mai, túlnyomásos kabinú, automata fűtésű, légkondicionált, modem géppel? . . . Miért? . . . A válasz oly egyszerű volt, hogy meg sem adta önmagának. Ugyanból akad olyan nagylelkű szervezet vagy mecénás, **aki** egy ilyen bizonytalan kísérletre áldozatul dobna egy sok-sok millió dollár értékű gépet?! Marad tehát a jó öreg B—26-os!

Maga is bekapcsolta a levegővezetéket és a ruhafűtést. Négyezren felül már szükséges az oxigénpótlás, és fűtés fiéllriil jéggé dermednének valamennyien.

Már nem látták a tengert. A háborgó vizet elfedte előlük a szürke hátú zivatar^A**Ihók** vastag rétege, mely a tájfunhenger lábától gomolygott felfelé.

Az Isteni Szél suhanó, parányi árnyéka hűségesen követte őket a zivatarfelhők felső lapján.

Bármennyire is felkészültek a látványra, megdöbbenek, mikor teljes mivoltában kibontakozott előttük a tájfun tornya.

A cirruskorona szikrázó-tündöklő fehérsége sötétszürke törzsben folytatódott lefelé. Derekából komor, görcsös fellegkígyók kúsztak szerte, s ott, ahol a törzs belegyökerezett a zivatarfelhők rétegébe, tömör fekete-teségbe váltott át. Ezt a mozgó, fortyogó éjszakát szakadatlanul vakító villanások tépték, mintha egy óriási kohón foljrtonosan nyitogatnák-csuknák az izzó, olvadt fém csapolónyílását. Lopez az orrfülkében valósággal egybeforrott műszereivel. A külvilág megszűnt számára. Az enyhén de-

127

rfingS radíreirnyő rejtélyes jeleit faggatta a villámlás végtelenbe ejűszó, zezugos szikranymoi között **A** roikrofoi) rezegni kezdett kiáltásától;

— Elfogtam!...

=^ Mit édes fiam?!... hajolt hozzá Don Archi-bftldo.

— A tájfun szívét!... — A navigátor majdhogy hideglelősen vacogott.

— Ricardo, állj át kettőszázhatvan fokra, haiiod, állj át!

A radar felső szektorában világoszöld foít imbolygott Körülötte mindenütt villódzások, parányi csillagok tűntek fej, haltak el, de ez a zöld derengés tiszta és mozdulatlan maradt.

— A nagyobbik átmérője száznyc kilométer! — olvasta le a skáláról rekedtté vált hangon Manuel.

Száznyc kilométer — tehát az Isteni Szél csúcsgg"bességével negyedóránál kurtább idő! Don Archibaldo arca keménnyé szigorodott a túlfeszített gondolkodástól.

— Rádiós! Manila Meteort! — Nem kért mint szokása volt parancsolt.

— Bármi történjék, továbbítsa, amit hall!... Továbbítsa, míg maga vagy a készülék bírja! Értett^?!

— Értem, uram! — Micuo Kuruszu japáni módra fe*^ lelt: — Öné vagyok az utolsó leheletig!

A fürkébe úgy betelepült a vakhornály, hogy Ricardo kénytelen volt meggyújtani a műszertáblák lámpáé?^ káit

A motorok változatlan ütemben dörögtek. Az Isteni Szél, fi jó öreg B—26-os jámboran engedelmeskedett. A fűtőáram halkan zizegett a pilótaruha vezetékeiben. Odsdtünnről negyvenfokos fagyot közölt a hőmérő.

Hétezer méter!... Még kettőt keli körözni felfelé!

Igen, körözni! Céüránt repülni már lehetetlen. Akkor

m

az Isteni Szél közvetlenül a villámok régiójába fúródik.

A csillogó jégkoronájú fekete torony annyira föléjük növekedett, hogy a világból egyéb sem maradt. A nap éltető aranykorongja már-már káprázatnak tűnt mögöttük. Rövidesen elfoszlik, akár a csalóka lidércfény. Senki sem sejtí, mi várja őket, ha behatolnak a fekete kárpit mögé.

Ricardo ismét a mikrofonba szólt:

— Jelentést!...

Mindenki a helyén volt, és mindenünnen pattant a felelet:

— Rendben . . . Oké! Anna-Luiza toldotta meg egyedül:

— Remek felvételek lesznek, ha . . . — és csonkán hagyta a mondatot.

— Felkészülni! Tíz perc!

Értették. A B—26-os tíz perc múlva betör a tájfun poklába.

A zöld „szív" mindinkább tágulóan lüktetett a radarernyőn.

Don Archibaldo babonázottan mást sem látott. Amit mondott, nem címezte Ricardónak, egyszerűen hangosan gondolkodott:

— Az üllőfelhő alatt berepülünk!... Lemerülünk a kútba, le, amilyen mélyen csak lehet. Látni akarom, mi van odalenn. Utána újra fel, és bele a hengerpalástba! Fejest bele! A talpánál majd kicsúszunk!... Fogalma sem volt arról, hogy szavai körülszágulda-nak az Isteni Szél valamennyi figyelőhelyén.

Ricardo hallotta a ziháló lélegzetvételeket és Kuruszu hümmögését, amint a rádióba ismétli Don Archibaldo szavait.

Nos, hát mégsem lesz sétarepülés! Don Archibaldo

i129

tudós mód megtoldotta a feladatot; nagy játék következik: dupla vagy semmi!

Visszaút nincs!

Tehát?

A gépektől függ minden! A motorok egyenletes dübörgésétől, a légcsavarok szüntelen perdülésétől s attól, hogy engedelmeskedjék a kormányznak a sárkány!

Ramon a felső kupolából:

— Nyolcezer a tenger színe fölött. A távolság a toronyig negyven kilométer.

Sebességre átszámítva néhány rövidke perc.

Most már a cirruskorona ragyogása töltötte be a fülkét. Szélnek, fergetegnek semmi nyoma. A nap ismét tisztán sütött a hátuk mögül, onnan, ahol makulátlan volt az ég.

A harsogó motorzúgáson is átütött azonban valami fenyegető, tompa moraj. Mintha ezernyi nagykaliberű ágyú dörgött volna a távolban. Az Isteni Szél tovább körözött. A légcsavarok néha elkaptak egy kóbor felhőfoszlányt, hogy ronggyá szaggassák.

Don Archibaldo még mindig a zöld színű varázslat bűvöletében élt.

— A tájfun szíve egyre tágul az ernyőn. Lenyűgöző ez a kép!

Ramon Garcia hidegen közölte a tényeket:

— Küencezer méter! VUágos folyosó a cirrusalap-nál!... Korrigálj három fokot nyugatra. . .

Lopez megerősítette az adatokat

Mekkora vajon a hengerpalástban a szélsébség? A B—26-os legnagyobb sebességi értéke hatszáznegyven kilométer. Hagyni kell valamit belőle a szorult pillanatokra.

Irányba fordította a repülőt, és igazított a gázkarok 'kon. A sebességmérő túlszökött a hatszáz-as számon, 188

A felhőfolyosó keskeny volt, de pompázatos. Padozata bársonyos, éjszínű márványnak tetszett, boltozatát pedig mintha alabástromból

faragták volna. A külső hőmérséklet ötvenhat fokra szállt a fagypont alá.

A szakértők szerint ekkora hidegben nem kell félni a szárnyak és a géptest eljegesedésétől. Ebből a szempontból a fagypont és a mínusz tíz fok közötti hőmérséklet a legveszedelmesebb! Persze vannak kivételes esetek.

Aki megéri — meglátja!

A negyedik percben a légcsavarok a felhőt kavarták, a gépet pedig oldalba vágta egy acélkalapács. A tájfunhenger az óramutató járásával megegyezően forog, Ricardo tehát széllel szemközt tört be a felhőfolyosóba. Feltehetően a széllel szemben! Ki képes azonban pontosan kiszámolni a tájfun belső szelének irányát?!

Manuel felkiáltott a szélmérő ugrása láttán:

— Százhuszonhat kilométer!...

De a tájfun lökésekkel támad, és a soron következő szellökést nem mérte **a** szerkezet. Mérhetetlen volt

Pehelyként fordította bal szárnyvégére a soktonnás fémalkotmányt. Magával sodorta a körforgásba, s amilyen váratlanul támadt, oly hirtelen elült.

Ricardo gépiesen fokozta **a** gázadagolást a bal motorokra, és meredek fordulóba vitte a B—26-ost. Ebtwl a csávából ez volt az egyetlen célszerű kiútja.

A műhorizont fehér elválasztóvonalán **a** műszer mik-rogépecskéje süllyedést jelzett, és követve az Isteni Szél mozgását — oldalra dőlt maga is.

Hát ez mi volt? — Ramon fuldokolt **a** telefonba.

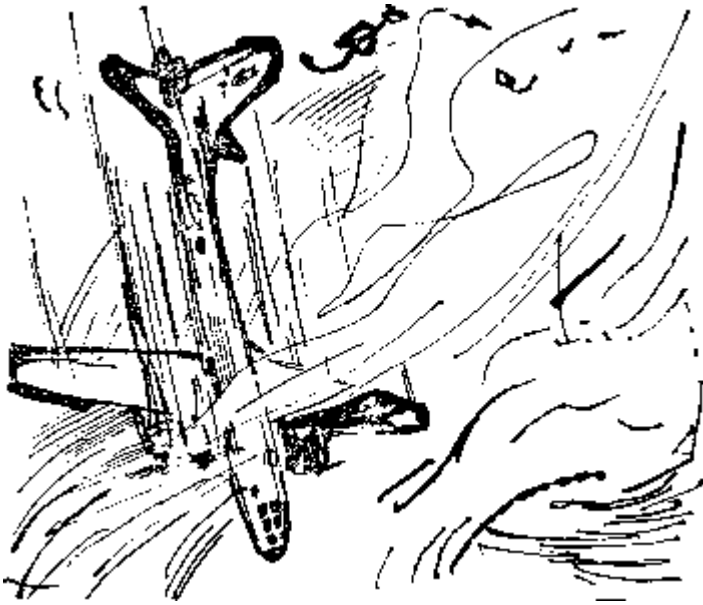
— Bukóforduló!

— Rossz tréfa! Kis híja, kiszakadt a gerincem!

— írd **a** tájfun számlájára! Komiszabbul is járhattunk volna!

— Megyek hozzád! — szólt közbe a doktornő. — Tartsd magad, megyek!

130

A hangja döbrent volt ugyan, de elszánt

— Bravó!

Lopez a radaron kívül nem törődött mással. A „szív” zöld barackmagja eltolódott az ernyő jobb mezőnyébe.

— Húzd a gépet jobbra!

A szél azonban nem hagyta.

— Nyolcezer-ötszázon mérhetetlen oldalnyomás. Széllökés széllökés után! . . . A felhőzet tökéletes cirrus formáció. Ragyogó jégtűkristályok! — Don Archibaldo rendületlenül ontotta megfigyelését a rádiónak.

Kuruszu karosszékébe csatolva, talpát nekivetette a fülke falának, hogy fékezze a már-már elviselhetetlen rángatást.

— Halló, halló. Meteor Manila! Folytatom az adást!...

Az Isteni Szél egy százméteres légzsákba zuhant. A légcsavarok tehetetlenül forogtak körbe, a szárnyak 190 alól mintha elveszett volna a fenntartó levegő. Egyszerre nappali világosság áradt szét körülöttük. Az esés kilódította a gépet a sűrű felhőmasszából. Kilódította, és messzire dobta. A csavarok ismét eleven levegőbe haraptak, és a bedőlésmérő golyócskája visszaperdült középre.

— A szív! — Don Archibaldo mondta majdnem imád-ságosan. —

Nyolcezer-háromszáz méter. Körülöttünk káprázatosan zöld ragyogás . . . És látom, látom lenn a tengert! Még nem tudom, mi zajlik ott, de

már látom. Itt benn, a szívben leheletnyi szél sem rezdül! Nullás szélsébség! Holott a hengerpalástban több száz kilométeresek a szállókések.

A B—28-os jócskán eltávolodott a felhőfaltól. Szabadon szelhetta a levegőt, mert az az elem, amelyben mozgott, tökéletesen dermedt volt. A gépet körülölelő zöld derengés tejtéstvére a könnyűbúvárokat a víz alatt körülvevő csillogásnak.

A különbség csak annyi, hogy a tenger alatti derengés étellel teli, ez pedig halott.

Rex Brandon önkéntelenül mocoogni kezdett karosszékében, mintha be akarná bizonyítani, hogy benne nem kocsonyásodott meg az élet.

— Borzalmas ez a süket csend! — tűnődött fennhangon. — Elfelejtett temető éjfélkor.

Mert a repülők országútján, értő szemek előtt ezernyi jele villan a gáttalan mozgásnak. Felhőjáték, változó tájak, csillagok hunyorgása.

A köd sem élettelen, szeleteket kaszál ki belőle a légcsvár.

De ez, amibe most belekerültek?!

A cirruskorona alá oldalról szivárgott be a napfény. Betegesen sápadt ott fenn is, ahol a réseken belopakodott. Itt lenn a katlanban pedig torz visszaverődése volt eredetijének.

— A Hadész, az ókori alvilág bejárata vUágholhat így,
132

hogy megtalálják a holtak lelkei! — Brandon hasonlatai igencsak borúlátóak voltak.

— Te is jókor fitogtatod klasszikus műveltséged! — felelte Ricardo ernyedten.

Idegeiből kicsapódott az iménti küzdelem feszültsége. A harc a gép feletti uralomért a veszekedett szélvészszel majdhogy csomóra nem kötötte izmait, és most elkövetkezett a visszahatás. Úgy érezte, az összeomlásig fáradt.

A túlszárnyalt gigászi felhőtörlesz messze gomolygott tőlük. Félelmet keltő fekete kerítésként lehúzódt a távolba. A hengerpalást túlsó oldalát csupán a habos jégfellegek jelezték, egészen alant, a horizont vonalában, száz kilométeres távolban tőlük.

Don Archibaldo közölnivalója — lélegzetével együtt — kifogyott.

Kuruszu gépiesen tagolta a milirofonba a zárómondatot:

— Befejeztem!... Vételre állok!...

Ezek a megszokott szavak, és Mohamed Lala befura-kodása a vezetőfülkébe kiragadta a két pilótát a valószínűtlenség állapotából. Az oxigénálarc a nyakában lógott, repülősapkája ugyanolyan hetyke szögben ült homlokán, mint általában.

— Mi az? Ti még mindig a csutorát szopogatjátok?

Igaza volt. Az Isteni Szél réges-rég elhagyta a légritka magasságokat. Közelített a tenger felszínéhez, úgy, ahogy Don Archibaldo kívánta. Ricardo csak most eszmélt rá, hogy mily beidegzetten, már-már tudaton kívül, teljesítette az „Atya” utasítását.

— Nos? . . .

Mohamed kivillantotta hibátlan fogсорát.

— Átvészeltük!. . . Vén jószág, de sértetlen valamennyi porcikája! Szemügyre vettem mindent. AH right!

133

Melengető, jó hír volt!

Vajon Ramonnal mi van? — jutott eszébe bátyja. Luiza megnyugtatta:

— Semmiség! Kicsit megrándította a derelíát. Én viszont remek felvételeket készítettem arról a zúrzavarról, amit maga a bukófordulóval itt belül kavart. Tiglao már kicsatolta magát, és fejest esett a műszerei közé. A lába az égnek kalimpált. Alig tudtam talpra állítani — és nevetett.

A sorra jelentkező hangok újra a biztonság érzését árasztották köréje. Ha volt .is veszedelem, elmúlt, s ami elmúlt, nem számít többé!...

A tájfun üstjében hovatovább kivehetővé váltak a részletek. Don Archibaldo a zöld derengés elemzéséről átkapcsolt a titkok felderítésére.

— A hullámokat óhajtanám látni, egészen tisztán, ha szabadna kérnem!

Ebben a valószínűtlen helyzetben sem tudta levetkezni lényét, régimódi udvariasságát.

Ricardo újabb fordulóba csűrte a B—26-ost. A me-rülőforduló közben Kuruszu szólt oda:

— Közlés a kapitány számára! — S ez annyit jelentett, hogy a többieket kikapcsolta a hálózatból.

— Hallgatlak!

— Most, hogy már nyalcig benne vagyunk, kötelességemnek tartom megmondani; alig startoltunk el Manilából, egy kétárbocos segélykérését vettem. Az S. O. S.-jelzést leadó szkuner a . *Gladys* volt. Helyzete: tőlünk százhusz kilométer, harminc fok északra. Eddig nem volt lelkem zavarni ezzel a rémséggel!

— Megértelek! Egyéb?!

— A *Santa Cruz* feléje tart. Harminckét mérföldnyire úszik a GZadystól, Idvül a tájfunhatáron.

— Köszönöm, pajtás!... — Mit felelhet erre az ember egyebet? Legfeljebb elgondolkothatik a véletlenek

kegyetlen összefüggésein. Elindul egy tájfun, a Delilah, és bár millió az eshetőség egyhez mérve, az egész Garcia család ennek a forgószelelnek az örvényébe kerül. Ki így, ki úgy. Apáék a szigeten, ők Ramonnal itt a gépen, és ami mindennek a teteje, a sétavitorlázó Pablóék künn a nyílt óceánon. A végveszélyben pedig ki más siet segítségükre, mint Carlos a *Santa Cruz*szal.

Ha történetesen regényben olvas hasonló véletlenről, megcsóválja a fejét, és hitetlenkedve bár, de elismeréssel adózik az írói fantáziának.

Hogy mi mindent ki nem tudnak agyalni ezek a tollforgatók!

És tessék, a valóság rácáfol a regényre!

Szólni kellene Ramonnak!... Nem, minek felesleges terhet rakni rá?!

Megvan a maga feladata, végezze nyugodtan, mint ahogy mindenki végzi a sajátját. Bárhogy fordul a kocka Cuyo felett vagy a *Gladys* esetében, ráér megtudni a dolgok végezetén. Hiszen segíteni úgysem segíthet! . . .

— Ügyelj! — kiáltott Lopez a navigátorfülkéből. — Ötszázon járunk!

— Lejjebb, még lejjebb! — ellenkezett vele Don Archibaldo. —

Mérni akarom a hullámmagasságot!

A „szívben" a levegő még mindig ájult nyugalomban terpeszkedett. A légcsavarok kavarta rezgések, a sebesség keltette áramlat elült a B—26-os mögött. Elnyelte a mozdulatlanság.

A tenger — a tenger odalenn viszont maga volt a vicsorító őselem.

A hullámok, cáfolva a vizek kényszerű mozgásának valamennyi törvényét — tébolyultan tomboltak.

Don Archibaldo, levetkezve tudósi higgadságát, majdnem ugyanúgy tombolt, műszerét a hullámhegyekre célozva.

— Toronyhullámok! Tarajos, csipkés toronyhullámok! Hohó!

Tizenyolc méter a völgytől a gerincig! Tizen-194 nyolc! Huszonhat!

Világrekord! Nyílt tengeren haszonhatot soha nem mértek! Ricardo, még lejjebb, az ég szarelmére, hallja, még lejjebb!

Brandon intőén emelte fel kezét. Arcáról lefoszlottak a kisfiús vonások, kiélesedtek, amint a láthatatlan veszedelmet kémlelte. A bőrén érezte, hogy ismét veszély fenyegeti őket.

Ricardo is ezt érezte, és amikor a fülkeablakot hártavékony permet párázta be, hevesen belerántott a magassági kormányba.

Az Isteni Szél megugrott. A hirtelen irányváltozás és a fokozott sebesség kettős nyomása a székbe préselte.

— Hozd egyenesbe!... — hallotta Rexet tompán. — Az utolsó pillanat volt! Megúsztuk!

Ez a mondat egyáltalán nem volt képes kifejezés.

A pilótafülke padozatán aprócska víztócsák foltosodtak. A felívelés pillanatában egy hullám a gép hasáig nyalt fel, beszivárgott az eresztékeken, s ez a hullám bizonyára túllépte az imént mért huszonhat méteres világrekordot is.

— Azt hittem. . . — csuklott Lopez — úgy éreztem, elnyel a tenger!

— Téves képzelgés! A hullám emelkedett hozzánk! — Don Archibaldo nem érzett veszedelmet, ő csak természeti jelenségeket látott, amilyeneket más tudós eddig soha meg nem figyelhetett.

— Szegezzük le: a tájfun szívében rendellenes hullámverés. Itt belül nincs légmozgás, tehát nem szélirányból hömpölyögnek. A tájfun hengerpalástjában száguldó forgószelel nyomásának engedelmessé válnak, és hullám hullám hátán keletkezik *egyszerre* a szélrózsa valamennyi égtája felől!... Egyszerre mindenfelől, érte, fiam?!

Lopez értette. A titok, az egyik titok! Nyitja annak, hogy miért nem érkezett hír soha többé azokról a hajókról, melyek szerencsétlen módon a tájfun belsejébe sodródtak.

Az összevissza támadó hullámóriások kivédhetetlenül széttörték, darabokra rázták, aztán a roncsokat jeltelen sírba temették embereikkel együtt.

Nagyokat nyelt, kiszáradt a torka. . . hiszen ha egy kicsit magasabb az a hullám. . . ha Ricardo egy mozdulattal később veszi fel a gépet. . . ha. . .

Don Archibaldo szakította meg gondolatsorát. Ricardót tájékoztatta:

— Itt végeztünk, Garcia kapitány! A hullámok nekem már nem mondanak újat. Most már nem! A feladatnak ezt a részét szerintem befejeztük!

— Akkor? . . . — Ricardo még mindig a magasság felé tört. ösztönösen minél távolabb akart kerülni a természet törvényeit megcsúfoló, éhes hullámözöntől.

A tudós kissé eltöprengett. Kezét összekulcsolva vizsgálódott a tájfun távolba vesző, túlsó hengerfala felé.

— Tehát teljesítsük a második felét. Mielőtt hazatérnénk, repüljünk végig azt a feihőtornyot a csúcsától a talpáig! Remélem, egyetért velem?

— Légzőárlarcot felcsatolni, húzzátok meg a bekötőhevedereket! —

Ricardo utasítása maga volt a válasz.

A játszmat végig kell játszani! Különben is: a felhőfalon mindenképpen muszáj keresztültörniük. A veszedelem a szándék percétől adott. Attól a pillanattól, amikor a manilai ház kertjében

hallgatta Ramon szabadelőadását a tájfun természetéről. Attól a pillanattól, amikor az ötlet megszületett. Az ő ötlete!

A különbség, fenn, középtűt vagy lenn, csupán árnyalatnyi változatot jelent. Egyiket sem ismeri, aki nekivág! Hát akkor?

— Ramon, keress a csúcs körül egy alkalmas betörési pontot — tudatta szándékukat bátyjával.

136

Lopez bemérése alapján a tájfun túlsó hengerfalától mintegy nyolcvan kilométerre repültek.

Ha most elvesznének, sohasem sejténé senki, hol olvadtak bele a megsemmisülésbe. A rádió hosszabb ideje nem működött. Kuruszu úgy vélte, beárnyékolódtak. Süket térbe kerültek, melyen képtelenek áttörni a rádióhullámok. Sem ők nem hallanak, sem őket nem hallja senki.

Hogy ez meddig tart?

Egy perc talán.

Lehet, hogy egy óra.

Vagy éppen — örökkévalóság.

A körülményektől függ!

Kuruszu, életében először, kissé borúlátó volt.

Túlságosan megviselte az Isteni Szelet végignyaló re-kordhuUám élménye. Nem kedvelte az ilyenfajta lábfürdőt, és irtózott a vízbefúlástól.

Mohamed Lala is elökapaszkodott a gép belsejéből. Dühösnek látszott.

— Gondolj arra, parancsnok, hogy nem vagyunk ebihalak! Szárazra kellett törülnöm az egész masinát meg Tiglao pajtást is ott alul. Annyi vizet kapott a hátsó erkély, akár egy lyukas bárka.

Akkor hát ez volt az a lökés, mely kiváltotta belőle a magassági kormányt meghúzó mozdulatot. Persze!...

— Szuszog? . . . — akaratlanul csúszott ki száján a felesleges kérdés.

Mohamed kajánul elvigyorodott:

— Ujjé, vígan! A doktornő telepumpálta konyakkaL így hát Anna-Luiza is rendületlenül áll a talpán.

A felső kupolából Ramon mormogott:

— Észak harminc fokra nyolcezer-kilencszázon világos folt. Ott megpróbálhatod!...

Lopez a roppant, sötét falat szüntelenül tapogatta a

136

radarral, és a vállát vonogatta. Az ernyőn csupán a villámlás vonagló itígyói cikáztak.

Don Archibaldo zárt pillákkal üldögélt, mintha szunyókálna. De amikor az első szélroham meghimbálta őket, megismételte utasítását: — Ismét ötszázra megyünk le!

A jégtük ragyogása újra betöltötte az orrfülkét.

— Mínusz ötvenhat. . . — tudatta Ramon. — Ugyanannyi, mint első ízben.

Az oldalszél pedig átváltott az emelőáramlatra.

Lökést nem is éreztek. Valamely ellenállhatatlan erő félretaszította Ricardo talpát a láb kormányról, tenyeréből kitépte a kormányszarvat. Oly hevesen lódította előre, hogy a bekötőöv elszorította vérkeringését. Sötétség szakadt rá egyetlen villanásra. Lopez szitkozódására eszmélt:

— Megbolondultál? Tönkreverem az orrom! Brandon fogta kézbe a megvadult gépet. Valósággal birkózott vele.

A szélvész alulról feszítette a sárkányt, és falevélként ragadta felfelé a B—26-ost.

A magasságmérő kilencezer-kettőszázra szökött.

Kilencezer-kettőszázon az Isteni Szél megtorpant. A motorok ugyanolyan fordulatszámmal dolgoztak, mint addig, felső teljesítőképességük határán, de a gépet mintha egy helybe szegezték volna. Mozdulatlanul lebegett.

Aztán — Ricardo gyomra összeszorult, és a torkán igyekezett kitörni. Pokoli érzés a „liftelés”, amikor irgalmatlanul magával ránt a leszálló légáramlat.

Magasság nyolcezer-nyolcszáz! Az emelőáramlat kilencezer-kettőszázon átfordult! — Ramon rendületlenül dobta az újabb és újabb adatokat, pedig kínzókamrai élmény ezt a pergő falevél játékot a felső kupolában végigélni. Az ott levő bőrén egyetlen ép folt sem marad.
198

I

A B—él»ő ízbéí mióta tepültek, feljajdult- Szegecsei nyikorogtak, eresztékei recsegtek-ropogtak.

. . . Ki kell keveredni ebből a zuhanásból, **ki**, valahol oldalt, mert aprófia lesz belőlünk.

Ricardo markában érezte a motorok sok ezef lóerejének hatalmát, mely még mindig engedelmesen vitte a B—2e-ost, amerre pilótája kényszerítette.

Oldalkanyarral kísérelte meg a kitörést. Ujabb kétszáz méter magasságvesztés!.. Nyolcezer-hatévez. . . A jégtük már nem szikráznak körülöttük.

Légzsák másodszor is! Ezúttal megint százmétere* a zuhanás.

A szánkózás sikerült.

Az Isteni Szél, kiegyensúlyozva röptét, **puha** fehérségbe bukik. A légcsavarak nagy, laza pelyheket **kanal**aznak,

— Hó! — állapítja meg Rex. Kellemetlenül érzi magát, mint mindig, ha oxigénálarccal kell repülnie. A szl-vócsutora összeférhetetlen & rágógumival.

— Hó! — mondja tárgyilagosan Don Archibaldo, hogy megörökítse az új jelenséget a magnetofonszalagon. — Itt, a Delilah hengerpalástjában, a cirruskorona alatt, kilencezer-kettőszáz és nyolcezer-hatszáz méter között jégkristályfelhők. IMost nyolcezer-négyszázon sűrű havazás, hóövezet. Hóvihar! Valóságos blizzard! Mínusz . . .

— . . . harminc fok! — fejezte be Ramon a kiegészítést.

Az Isteni Szél keringve süllyedt a kifürkészhetetlen hóhuUásban.

— Rex, átvennéd . . . mármint a vezetést?

Ricardo karját görcs szorongatta. Ilyenkor nem szabad erőltetni a dolgot, hiszen egyetlen rebbenésnyi kihagyás, s ami következik, soha többé jóvátenni nem lehet.

Brandon viszi a gépet.

138

A hóhullás szakadatlan. A fülkeablakon hópelyhek tapadnak. Alig képes megbirkózni velük az üvegre áradó forró levegő.

És egyszerre csak peregni kezd töméntelen dobverő. Jégeső!

A magasság hétezer méter.

Ricardót forróság fűti át. A feltörő aggodalomé. A szárnyakon diónyi jégrögök ugrálnak. Az ablakon úgy freccsennek szét, mint apró gránátok becsapódásai. Jó, hogy az üveg törhetetlen. A szárnyéleket figyelni, jelentkezik-e rajtuk az üveges csillanás, az eljegesedés nyoma. Nem, még nem!...

— A jégtelenítőt!... — ordít a mikrofonba, hogy Brandon meghallhassa ezen a pergőtűzserű ropogáson keresztül is. —

Kapcsold be a jégtelenítőt!

Közben a műszerfal kronométerjére pillant. Valahogy csupán a percmutató mozgását érzékeli. Tizenkét perccel járnak a teljes óra

előtt. Ez rögződik meg agyában. A tizenkét perc. Voltaképpen közömbös szám.

A pergőtűz háromszáz métert tart lefelé. Akkor halkul kopogása. Mámlyen! Csendesebb, cuppanó. A szárnyon szivárványos hártya. Túlhült esőcseppek, nyomban jéggé fagynak. Ezen nem segít a szárnyak jégtelenítője.

Egyetlen módszer van ellene!

Brandon is tudja. Bólint. Négy mondat a többieknek:

— Figyelem!... Jegesedés! Kapaszkodni! Zuhartóre-pülés!

Ezt a sebességet sem mérik a műszerek. Mire jeleznek, vége is szakad a zuhanásnak. Befejeződik, mielőtt a vörös sötétség egyszer s mindenkorra ellepné a pilóta szemét. A zsidbasztó érzés, a testet a székbe nyomó mázsás ólomsúly akkor enged, amikor Brandon sikeresen kivette a ztihanásból a gépet, és meredek, felíveléssel egyenlíti ki a lefelé száguldást 200

Jég azonban egyetlen szemernyi sincs a szárnyakon! Jég egyáltalán nincs sehol!

Valahonnan a Niagara ömlik rá az Isteni Szélre vagy az égbolt valamennyi csatornája. Ilyen lehetett a vízözön!

Eső, eső, eső! A monszun ehhez mérve tavaszi zápor! Don Archibaldo rózsaszín arca fakó, nagyon öreg. Nehézkesen hátranéz a vezetőfülkébe.

— Ez túl sok nekem! Úgy látszik, nem születtem pilótának!

Két perce múlt csak, hogy Ricardo az órára pillantott, ha ugyan nem csalták meg érzékei.

Az esőfelhő homálya újra sötétségbe burkolta őket. A tudós vonásai szétmosódtak benne.

Mohamed Lala világosságot teremtett. Fel sem figyeltek, mikor került oda közéjük.

— Igyekezzünk kifelé, parancsnok, különben bekapjuk a legyet! —

Megállapítása tárgyilagos volt, a félelem zöngéje nélkül. — Azért nem ilyesmire szerkesztették ezt a ládát!

Ez volt az utolsó mondat, mely hosszú időre elért Ricardo tudatába.

Lényét a gép töltötte be. A *gép*, melyhez életük kötődött.

A harmadik perc kezdődött.

A szélroham és a villám ugyanakkor érkezett. Kápráztató fényesség lobbant. Rex oldalán szikra sercent ki a műszertábláról, s az ózon tömény fenyőillata áradt szét a fülkében. Brandon feje félrebillent, ujjai lecsúsztak a kormány félholdjáról.

A kirobbanó szél nyomban orsóba perdítette az irányítás nélkül maradt repülő.

Ricardót vakösztöne vezette rá, hogy akkor sikerült elkapnia a kormányokat, mikor a gép pergés közben vízszintesre került Rákulcsolódott és tövig nyomta a gázkarokat is.

140

Ez a kettős mozdulat a szélfolyamba fektette őket.

Fogalma sem volt, mekkora magasságban járnak. Valahol hatezer-öttszáz körül kezdhették el a zuhanórepülést a jegesedéskor, hogy meneküljenek a túlsúly és a lezuhanás kettős csapdájából. Meddig zuhantak, és meddig emelkedtek? Ki sejtí?

A műszerek megbénultak. Valamennyit tönkreperzselte a szerencsétlen villámcsapás. Egyetlen teendő feljebb jutni, vagy legalábbis megőrizni a magasságot.

Brandon magába roskadt. Az öv kötözte helyére. Lopez és Don Archibaldo összetöppedve kuporgott odalenn a navigációs eszközök között. Hangjuk nem ért el a pilótaüléshöz. Árva hang sem ért el oda. Hiába szólította társait sorról sorra. A telefon is néma volt. Hátha mindenki halott már?!

A szélvész határt szabott tépelődésének.

Lökte, emelte, ejtette a gépet. Rázta, zötykölíe, oldalra nyomta. Mire Ricardo egyik csapását kivédte volna, rázúdult a másik. Az Isteni Szél megint jajongott. Roppanások, remegések rezdültek végig törzse borításán, baljósul pattogtak a lemezek varratai. A rombolódé anyag rezgéshullámai azonban, mint a földrengés, beleszúrtak Ricardo testébe. Érezte a gép kezdődő haláltusáját. Lopez végre megmoccant üvegkalitkájában. Papírlapot mutogatott feléje. Háromjegyű torz szám és egy görcsös felkiáltójel feketéllett rajta: „150!”

A magasság tehát százötven méter az őrjöngő pokol felett.

Őrjöngő pokol, ez a valóság! A boszorkányszél a tájfun legalsó felhőrétegében kavarog, ott, ahol összecsap a felívelő meleg áramlat a lezúduló hideg légárammal. Örvények, forgók, tölcsérek, légszak , , , Minden-minden egy rakáson, akár az időjárás-tankönyv ábráin.

És Sötét van! Sötétek a műszertábla lámpái. Minden sötét, A felhők is, a szél is! 202

Vakrepülés közben a műszerek segítsége nélkül a pilóta elveszíti érzékelőképességét. Fogalma sincs a sebességről, a gép helyzetéről. Lefelé kormányoz, holott felfelé kellene szállnia, és ha véletlenül háton repülésbe fordul, legfeljebb arról sejtí a bajt, hogy teste ki akar maradni az ülésből.

A féktelen lökés félj óbról érte a megkínzott B— 26-ost. Egy másik a farokrészt emelte meg. Az első lökés letépte a kezét a kormányról, és kirántotta lába alól az oldalkormány két pedálját. A második lökés ki

akarta dobni az ülésből. A vállszíj a húsába vágott, amikor előrekényszerült. Ropogtak a bordái, s homlokát durva ütés csapta meg. A világ újból szikrázó vörös ködbe veszett. A köd aztán elfakult, kifehéredett, s belsejéből kutyák vonítottak fájó élességgel. — Hagyjátok abba!... Hagyjátok abba!... — hallotta saját könyörgő szavát.

Agyáról elfoszlott a köd.

A négy motor sívított, vonított gyötrött kutyaként.

Féleszméletlenül is kitapogatta a kapcsolókat. Csökkentette a fordulatszámot. Ujjai kelletlenül, tétován engedelmeskedtek, mintha nem hallgatnának aya parancsára. A fülkében amolyan kora hajnali szürkületféle derengett, és ebben a sápadt bizonytalanságban hihetetlen látvány dermesztette meg. Lopez asztala fölött az ímént mutogatott papírlap szabadon, súlytalanul lebegett a térben, és mellette ágaskodott, mintha cérnaszálon függne, a navigátor ceruzája. A lázalmas kép egyetlen filmkockányi volt. A ceruza eltűnt, és a papírlap lassú lebegéssel a kilátófülke aljára ereszkedett, félresodródott.

A B—26-os meredeken a bal szárnyára dőlve száguldott.

A kormány működött. Sikerült visszabillentenie vízszintes helyzetbe.

141

Az oxigénálc vaskapocs módjára szorította. Zihált. A sapka alatt, nyakán patakokban folyt a veríték. A homlokán fájdalom szaggatott. Odanyúlt. Tenyerére vérfoltok ragadtak . . . Persze, a kormányzarv ütése!...

Szíve mozdonydugattyúként dolgozott mellkasában.

De . . . mi történhetett velük?!

A szabadon lebegő papírlap és ceruza emléke vezette a magyarázatra. Ha valamely gép nagy magasságban, igen nagy sebességgel, túlságosan éles kanyarodét vesz, előidézhetheti a súlytalanság állapotát. Ennyi volt az emlék, semmi több.

Amikor Lopez jelzett, a tenger színétől százötven méternyire repültek. Ekkor emelte meg őket az a szélroham. Meddig kerültek fel, mennyit és hogy zuhantak, erről nem számolhatott be. Ezreket. Minden bizonnyal ezreket.

Mert a súlytalanság bekövetkezett.

A szél szüntelenül rohamozott. Kifogyhatatlanok voltak változatai. Ezúttal a hullámvasutat utánozta. Süvítve fel, aztán a mélybe le!

A titkok egymás után megfejtődtek.

A titkok után pedig bekövetkezett az első csoda.

A sapkakagylóban az elnémult membránon áram gerjedt. Micuo máris dűnnyögött orrhangján:

— Esméletlen voltam! Az adó nem működik, de venni tudok. . .

Hallassz, parancsnok? A *Santa Cruz* közli, hogy egytől egyig fedélzetére emelte a *Gladys* hajótöröttjeit.

Nem ért rá felelni, mert bekövetkezett a második csoda.

A B—26-os átbillent a széldomb csúcsán, s lejtőre jutott. A fedélzeti folyosóról sötét gomolyag gurult a két vezetőülés közé. Kezek csápoltak támasz után, s ennek híján a gomolyag lebucskázott a navigátorfülke lépcsőjén. Lopez széke akasztotta meg. Visszagördült, és Ri-204 cardo lábánál felmerült Mohamed Lala véresre **horzsolódott**, hetyke bajuszos **arca**. Szeme töretlen vakmerőséggel csillogott. Fél kézzel megkapaszkodott, a másikkal a műszerfal mögé nyúlt, sebesen ide-oda matatott Amerre nyúlkált felderengtek a műszerlámpák,

— Phű . . . valamennyi biztosítékomat leégette **ez** a dög villám! Jól tennéd, ha végre kivinnéd innen a ládát. Egyébként az önműködő filmfelvevő, szavamra mondom, szakadatlanul darált. Persze saját akkus motorja van. Képzelem, miket örökített meg. Micsoda film lesz ebből!

Alulról, a gomolygó felhőkön túlról lobbanások gyúltak, hunytak ki. Villámok megint! A kormányokat pedig lefogta a szél. Nem engedelmeskedtek Ricardo akarátának.

Végre érzékelt a tényt; Mohamed él. . . é ! ! , . . Micuo is . . . a többiek?! Hiszen a telefon használható,

— Riadó! Riadó! Jelentkezni!

Talán a parancs tette, talán amúgy is eszméltek. Lopez megmozdult, Don Archibaldo felemelte karját Anna-Luiza szava Tíglaoéba keveredett, és Ramon is felelt. Rex Brandon hátán remegés futott végig.

Élnek, mindannyian élnek!

Ez volt a harmadik, gyönyörű csoda!

A mérlegnek azonban ki kell egyenlítődnie. Besorolt a gonosz varázslat.

A B—26-os áttörte a rezes villogáú felhőpadozatot. A magasságmérő mutatója nyolcszázra esett

Dörgés töltötte ki a világegyetemet. Gördülő, tomboló ropogás, olyan harsogó; hogy a fül már-már fel sem fogta egészét, és a szem érzéketlenné vált a fényre.

Mert már csak fény volt! összeolvadó, vakító villanások, a **szüntelen** cikázó villámkorbácsok csapásai.

A gépre zúdulókat nem látták. Reccsenéseket éreztek, az anyag szakadatlan remegését, vonaglását. A motorok pedig húztak, még mindig húztak! Villámvihar.

A szélvész azonban elcsitult. . . Egyetlen lökés sem tépett beléjük. A kormányok engedelmeskedtek.

Az égből viszont leereszkedett a leggonoszabb varázslat.

A semmiből sötétvörös tűzgömb kerekedett ki. Ráugrott a bal szárnyvégre, és lassan görögni kezdett felületén. Felpattant a külső motorra, megállt, mintha habozna, tétovázna, majd őrijítő tétovasággal továbbvándorolt a belső motorig.

A lámpák újból sercentek, kékes lobbanással kihunytak.

A tűzgömb parázscseppekké robbant a másik motoron. A bal kettesen. A hengerburkolat alól lángnyelv szúrt ki. Nem a villámé, egészen másmilyen láng!

— Két motorunknak fuccs! — Mohamed Lala hangja ismeretlen volt, majdnem idegen. — Fuccs! Égünk!

A motorház alól kormos füst pöffent csokorba. Talán a tűzoltókészülék. . .

Benyomta gombját, és mereven- nézte a bal kettést. A szúróláng kihegyesedett a motorház alól. Megvékonyodott, eltűnt nyomtalanul.

A villámok mintha ritkultak volna.

A bal szárny két légcsavarja üresjáratban pergett, lassulóan. Láthatóvá váltak fáradt karjai.

Nagyobb fordulatszámot a jobb szárny motorjaira! A ládát valahogy ki kell egyensúlyozni! A háborúban két motorral is hazatértek egyesek!

A B—26-os lassan-lassan megemelte bal szárnyát. Félmagasságig a vízszintes felé.

— Tovább nem megy! Hagyd!... Gázt inkább! — Mohamed Lala ott állt a széke mellett szobor módra. 206

Mohamed Lala, aki szakértője volt valamennyi fepülő-
teknőnek.

Persze, gázt a jobb motorokra! Fenhtartani a sárkányt, amíg lehet. De meddig lehet?! És azután?

— Készítsd élő a gumicsónakokat!

Mohamed rámeredt fekete sasszemével, majd lenézett arra, ahol a felhőhegységek alatt az óceán fortyogott.

— Gumicsónak!... — mormogta. — Ugyan!... — S félrehúzta szája sarkát. — De ha így gondolod!... — Azzal eltűnt mellőle.

Hát igen! Tájfunban gumicsónak? Voltaképpen rossz tréfa! Az a bizonyos szalmaszál, amibe a fuldokló kapaszkodik.

Viszont ha nincs más, csak szalmaszál?

Sérült gépet letenni sima tengerre is nehéz. Próbálta-e valaha valaki viharzó vízre, emeletes hullámokra, tájfunban?

Nos, a két jobb motor dolgozik!

Lala visszatért. Lemutatott a navigátorfülkébe.

— Működik a radar! — mondta. — Nem tudom, hogyan, de működik.

Észrevetted? Nem villámlik többé!

Ha az ember élete két motorhoz kötődik négy helyett, ha valamennyiük sorsa attól függ, meddig pereg a maradék légcsavarpár, másra nem jut figyelme. Akkor csak a fordulatomérő, benzinmutató, olajnyomás és a gázadagoló létezik a kormányokon kívül

— Valóban?

— Figyeld?

Felhőrétegek között Vánszorogtak. Sűrű páraszövedékben. Néha-néha halvány Sárga visszfények rebbentek előttünk a térben, és a dörgés távolodó, elhaló morajjá szelődült.

Hinnie kellett a hihetetlen!

Miután elhitte, akket nézett le a havigátorfülkébe.

144

A radarernyőn világos foltok bolyongtak, csíkok vonszolódtak, pontok ugráltak tova. Az ernyő fölé Lopez hajolt.

Felnyújtott egy jegyzetlapot anélkül, hogy hátranézett volna. Lala átvette, Ricardo markába nyomta.

„Egy kargót látok. Csituló tengeren halad. Észak tizenöt fok, húsz kilométer távolság. Változtass kurzust!”

— Igenis, észak tizenöt fok.

Húsz kilométerre innen, a felhők fölött süt a nap.

önkéntelenül az órára nézett. Elhült. Lehetetlen!

A nagymutató éppen átzökkent a csúcsponton, a teljes óra pontján. összehasonlította karórájával. Ugyanannyit mutatott.

Tizenkét perc telt el azóta! Mióta is?! Azóta, hogy hétezer méteren, a felhőbe merülés után jég kezdett záporozni a szárnyakra.

Tizenkét halálos perc. Ennyi az egész. Átvészelték!

És most mindössze húsz kilométer a napfényig!

A két jobb motor egyenletesen búgott. A bal szárny alaposan belógott, de ez hagyján!

Kicsatolta magát.

— Ül a helyemre! Vedd át a kormányt! — szólott Mo-hamednak. — Megnézem a többieket.

— Miért, Lala? Majd én! — Brandon vágott közbe. Arcát simogatta, mint a mély álomból ébredők. — Mi a fene? Elaludtam volna?! És iljí-en sokáig? Hol van Delilah?

Értetlenül, gyerekesen csodálkozott. Azon, hogy elmúlt a tájfun, hogy *mi* esett meg vele. Annyira emlékezett csupán, hogy fény vakította el. Ricardo Lalára hagyta felvilágosítását, ő maga befordult a szűk fedélzeti folyosóra.

A napfény ígéretét vitte magával. Láttá, hogy átcsillan a ritkuló felhőzet szövedékén.

Most ennél nincs fontosabb! 208

Ami ezután következik, az a hétköznapi dolga. Hiszen a műszerek jegyezték mindent. A súlytalanság görbéjét, a becsapódó villámok számát, a szél erősségét, változását, emelkedést, zuhanást. Az ő szavaikat is a magnó. Arcukat, mozdulatukat a filmgépek.

A tanulság levonása a kiértékelők munkája. Maradjon valami nekik is. Mellékesen: iszonyúan fáradt volt. Annyira fáradt, hogy az öröm is éppen csak pislákolts benne.

Carlos Garcíához a betegszobába bekopogott az egyik szolgálatos matróz.

— A hídra kérik, uram!

Mielőtt kilépett volna a kabinból, gondosan betakargatta az ágyban fekvő alakot. Aludják Pablo, ráfér. És aludjanak a többiek is, akik kimerülten szuszognak a betegszoba ágyain. Szegény gyerekek!

A hídon Baxter, az első tiszt fordult feléje:

— A radar a tájfun szíve felől repülőgépet mutat, sir! Gondoltam, meg kell zavarnom... Tessék! — és ellépett az ernyő mellől.

A domború üvegsíkon jól kivehető, kicsiny repülőárny kúszott.

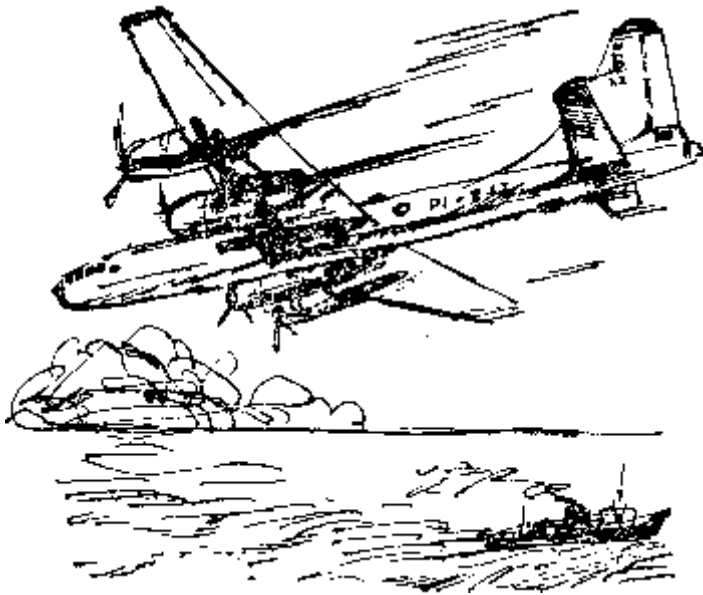
— Az Isteni Szél lesz, parancsnok. Más gép nem fordulhat elő ezen a tájon.

— Rádió?!...

— Hívjuk szakadatlan, nem válaszol! Az árnykép nőttön-nőtt az ernyőn. Az őrmatróz szólt:

— Erősödő motorbúgás az orr felől, elől!

A *Santa Cruz*t utóhuUámaivaL ringatta a Delilah, lebukva a nyugati látóhatár alatt. A veszedelem tovaszáguldott. A foszló felhőzet felett diadalmasan aranylott a nap.

A bégás már tisztán hangzott. Carlos Garcia kilépett a nyílt hídra. A sereghajtó, alacsonyan húzó, komor esőfelhő mögül előbukkant a maga valóságában a repülőgép.

Bal szárnya mélyen lelógott. Két motorja dolgozott csak, és furcsa, féoldalal mozgással kecmergett Manila felé.

Baxter távcsővel fürkészte.

— A messzelátóját, uram! Gyorsan! A háború óta ilyet nem tapasztaltam.

A nagyítólencsék közel hozták a gépet. Roncsot hoztak közel.

A lelógó bal szárny hosszában felhasadt. A borítólapok gyűrt papírként csomósodtak kupacba, s a sárkánytesten, mint himlőhelyek, sötét peremű lyukak. Töméntelen seb.

m

Egy gép, mely túlélte valamely légvédelmi tüzgyűrű gránátfergetegét. Vagy a tájfun! A tájfun!

— Általános figyelmeztető! — mondta Carlos Garcia. —

Valamennyi hajónak, rádióállomásnak, repülőtérenk. A flottának: az Isteni Szél két motorral, súlyosan sérülten a part felé tart. Bemérni helyzetét, irányát és leadni azonnal! Végeztem!...

„... Az Isteni Szél tehát legyőzte az istenek szelét!” — sziporkázott fel benne a szójáték, míg a B—26-os sánta röptét figyelte.

Az egykori bombázógép eldöcögött a *Santa Cruz* orra előtt, és szapora billegéssel lemerült az ég hajlatában. Olykor így fejeződnek be a hőskötemények.

TARTALOM

I. EGY REPÜLŐÚT ÉS KÖVETKEZMÉNYEI . 5

1. Különös szállítmányok.....7
2. öreg repülőgépek temetője 43
- II. A TÁJFUN.....87
3. Vihargyűrű a Cuyo-szigetek körül 89
4. A pálmák alatt pusztulás kopogtat 105
5. S. O. S.i Végveszély! Gladys! , ^ 125
6. A Santa Cruz szembeszáll a vésszel 152
- III. TIZENKÉT HALÁLOS PERC 177
7. Az Isteni Szél szárnyra kél . «t» ■ «• 179

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós • Műsz. vez.: Gonda Pál Képszerkesztő: Zigány Edit • Műszaki szerk.: Krecska Miklós 62 000 példány, 12,1 (A/5) ív, MSZ 5601-59 69.0723 — Athenaeuna Nyomda, Budapest. Rotációs magasnyomás Felelős vezető: Soproni Béla igazgató IF 988 — f — 7072